

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Oehlenschläger, Adam.

Nordiske Digte.

København : Andreas Seidelin, 1807

xxxiv, 424 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05657 3

52, - 119 - 8

6 kr 2.

Nordiske Digte

af

Adam Dehlenschläger

Kjöbenhavn 1807.

Trykt hos og forlagt af Andreas Seidelin
i store Sannikestræde No: 46.

52, -119, -8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

Deres Excellence

Hr. Ernst W. Greve af Schimmelmann;

Deres Naade

Fru Charlotte Grevinde af Schimmelmann

underdanig tilegnet.

For tale.

Stoffet til denne Samling, der egentlig kunde udgøre den tredie Deel af mine poetiske Skrifter, er nordisk; da min ny Forlægger, ved at give Bogen et forandret Format, ønskede en anden Titel, har jeg kaldet den: Nordiske Digte.

Thors Reise, hvormed Samlingen begynder, er, paa en noget forandret Maade, allerede digtet i Aaret 1802. Det skulde dengang været Begyndelsen til et Epos i fireogtyve Sange, hvori jeg vilde bringe hele den nordiske Mythologie. For at kunne dette, saae jeg mig om efter en Form. At skrive det i Hexameter, var en Idee, som, hvis jeg maa udtrykke mig saa, indignerte min æsthetiske Moralitet. Det

forekom mig ikke anderledes, end at mane de gamle
 Skjgger op af Graven, for at flaae dem ihjel paa
 ny. Hvad var det, der bragte mig til at behandle
 dette Emne? Var det en blot homerisk Begeistring,
 der trængte til at yttre sig i et Echo, og derfor søgte
 hen til de nordiske Klipper, som til Vægge, hvorfra
 den sydgæstiske Sang kunde flaae tilbage, som Gien-
 lyd? Nei, det var Nordens Karakter selv, disse Giel-
 de selv, der vinkede mig, rige Metalaarer, med deres
 Diamanter, der blot behøvede at slibes, for at skinne
 i eiendommelig Glands. Men jeg forglemte ei, at
 Diamanten kun lader sig slibe i sit eget Støv.

At der til at skrive et hvilket som helst stort Digt
 hører æsthetisk Modenhed; at Kiendskab med Homer
 bør indbefattes under denne Modenhed, vidste jeg vel.
 Homer var mig saa lidt fremmed, at den meget mere
 blev mig et af Hoved-Drivehiulene til dette Foreta-
 gende. Hvad der især henrev mig i Homer var det
 eiendommelig Nationale, det Charakteristiske-Naive, det
 Store-Gæstiske, den individuelle Natur. Formens Up-
 perlighed kunde jeg kun erkiende, forsaavidt den var
 en nødvendig Betingelse, for disse Hovedsager. Ved
 at læse Oldtidens skønneste Digt, begyndte en ny Ver-
 den at bevæge sig i mit Indre. Jeg fik Lyst, saa-
 vidt mine Kræfter vilde tillade det, at digte noget
 lignende; det vil sige: ei til ængstelig at copiere Glia-

den eller Odysseen, som Malerne i vore Dage copiere Raskael; men den homeriske Natur vakte min; det Græske begeistrede mig til det Nordiske. Jeg fik Lyst til, i mit eget Sprog, ved egen Nationalitet at virke og yttre mig, saaledes som de gamle Rapsoder paa deres Viis havde gjort det, i sin Tid; kort sagt: at copiere den homeriske Frihed.

En saadan Frihed bestaaer ikke i vild Vilkaarlighed. Jeg indsaae vel, hvad der gjorde dette herlige Digt frit, var en vis bestandig overfluenende Møjlighed, en fuldkommen Regemliggjørelse af Sangeren med sin Gienstand, en Afsondring af alt øieblikkelig Personligt, en tydelig Skuen og plastisk Fremstilling af enhver Ting; en Hensigt med det Hele, der gik ud paa det Hele selv, uden andre ephemeriske Hensigter; alt dette forbundet med en uskyldig Barnlighed og Tro paa Guderne. Dette vil sige, en moden, kraftig Frihed, der nødvendig maatte yttre sig i et genialt Produkt. At efterligne denne aktive Frihed, holdt jeg for at være den sande homeriske Efterligning fra Stoffets Side.

De homeriske Digte have givet Anledning til en ganske anden Art af poetisk Virksomhed, der ved denne Leilighed maa omtales for at forekomme Misforstaaelser. De have forarsaget et aktivt Studium fra Formens Side, et Studium, som, for at give Grand-

Heren Bished om sin Erkiendelse og sin Forstand paa den homeriske Sangart, tvang ham til at besyngte andre Gienstande paa denne Maade. Portrait-Malere stille ofte deres Billed paa Hovedet, eller see det giennem et Speil, for ved denne middelbare Skuen at forfriske sig Synet, ved det Pikante i en forandres Seemaade. Saaledes gif det de genialiske Kunstnere, der af Natur og ved Studium havde faaet Kald til fuldelig at indsee Skonheden i den homeriske Form. De maatte, ligesom de Franske have gjort ved de italienske Malerier, tage den blotte Farve af Tavlen og bringe paa nyt Lærred, det vil sige: bringe den blot homeriske Form over paa et nyt Stof, for paa denne Maade at rædde den fra Undergang. Saaledes opstode Bop's og Goethes Mesterstykker, der evig fra denne Synspunkt ville fortjene en høi Plads i den nyere Litteratur; ei at tale om deres eiendommelige Skonheder. At jeg maatte erkiende det Gode i denne Maade; at det goethiske Udbrud: "Auch Homeride zu sehn selbst noch als Lektur ist schön" maatte være falden mig paa Hjertet, troer jeg at have viist i mit lille Digt: "Toget til Thorning" i Langelandsreisen, hvori man vil see, at den homeriske Form ei er mig ubekendt.

Men her var det, som sagt, en anden Sag. Kunstneren vil ei bestandig gientage Gøt og det Samme,

men freintræde ny og original. Det samme, som havde drevet Voß og Goethe til at skrive store herametriske Digte holdt mig derfra. For dem var det noget Nyt, noget eiendommelig Døvet, hos mig vilde det kun bleven Efterligning af en Efterligning. Med et lidet Stykke, som Studium betragtet, var det en anden Sag, men noget stort Nyt kunde jeg umulig beqvemme mig til at behandle paa denne Art. Meget mere syntes den overhaandstagen Herametersyge mig at være en Epidemie, der af alle Kræfter maatte modstrides. Det gik med dette, som det er gaaet end saa meget; een fortienstlig Daad gav Anledning til mangt et taabeligt Ubespil. Det var nu ikke længer nok at kunne overføre den gamle Form i de gothiske Sprog som en Side mere, hvorved de bleve uddannede; nei, denne fremmede Form skulde nu ganske fortrænge den originaloprindelige. Hvad var det monoton: gothiske Rim mod den græske metriske Velklang? De Godtfolk glemte, at de ikke skreve Græsk, men med alt det endnu bestandig Gothisk. De glemte at det gothiske Rim, saavelsom det græske Herameter ikke var noget Produkt af kritisk Lækkhed eller aparte Mening; men en Blomst, fremsprungen af Sproget, Naturen, og Nationernes store Omveltning, udklækket og hævdet af Sekler; uendelig mere værd og af en meget dybere Naturgrund end alle forsæn-

gellige Nyheds-Paradoxer. Derved opstod da nu og
 sig en Syndflod i Tydskland, at man vel har Nar-
 sag til at bede som Boileau Rimerne i sin Tid, blot
 med en Emule Forandring: ni prendre pour genie
 un amour de faire des Hexametres.

Alt dette tilsammentaget bragte mig nu til at
 bryde Isen paa en anden Maade. Om jeg besad den
 genialiske Kraft? Om det vilde lykkes mig? Hvilken
 Kunstner spørger om det, naar han vover sig til et
 Arbejde! Han føler sit Jnderste fuldt; han føler sig
 drevet. — han vover. Der herer Mod til at synge
 som til at stride, siger Bragi i Baldur hin Gode.
 Den som med Visshed troer at kunne forud beregne
 Udfaldet; som vel endog kalder sligt Bovestykke ufor-
 skammet Indbildning om sig selv; kan være vis paa,
 at han ligesaa lidt er skabt til at bedømme Helten
 eller Sangeren, som til at vorde dem.

Udfaldet viste, at jeg i Henseende til mit Emne
 havde taget mig for meget for. Jeg havde valgt de
 kraftige, muntre trefødede Jamber, hvori den tydske
 Heldenbuch er digtet. Da mit Værk skulde være
 episk, ei lyrisk, kunde jeg ikke bruge vore egne fir-
 linede, eller egentlig med Cesur forsynede tolinede
 Romanze-Vers, hvilke i et stort Digt vilde blive
 altfor monotone. Ja, selv de Vers jeg valgte af
 en større Stil, holdt jeg op med, af samme Frgt.

Da jeg havde digtet det første Eventyr med Thor og begge Lokerne, lagte jeg Digtet hen.

Ved at tage det frem igien, i en senere Tid, indsaae jeg det var ikke Versene, men Stoffet selv, som havde bragt mig til at standse. Jeg fik den Overbeviisning: det vilde vorde umuligt at behandle hele den nordiske Mythologie episk, da det som Mythologie maatte spille over i Alt. De forskjellige Stoffer maatte fordre forskjellige Former; hvad der begyndte det Ene, maatte betynde det Andet, og quæle Digteren under Arbeidet. Her var det ikke Achills Brede, eller Odysseus Slakken der kunde besynges i een Tone. Snart var Emnet episk, snart dramatisk, snart lyrisk; nu tragisk, nu comisk; hist lunefuldt, her alvorligt; her spillede Phantasiën, hist Sænsibiliteten Hovedbrodden; ofte var Mythen et giøglende Spil med barokke Forestillinger, ofte en didaktisk Moral, eller Naturallegorie ic.

Følgen af min Undersøgelse blev: at jeg havde gjort vel i at skrive Thors Reise paa denne Maade, og vel i at standse med den; fordi hvad der skulde følge ei havde den episk humoristiske Colos-Natur, der udfordredes til at lade sig udfiære i disse diærve Træsnit. Jeg besluttede altsaa, istedet for at fortsætte Digtet efter den gamle Plan, at omarbeide det til et selvstændigt Digt. Dersom Læseren i disse

Sange finder en Mythus paa den uden sindigt Overlæg spildte Kraft; dersom han finder Striden mellem skiult Værd og gieglande Pral, mellem organisk og anorganisk Natur; udtrykt i et grotesk, tro Billed af den nordiske Oldtid og dens Forestillinger, her — saa er Thor ikke reist forgieves til Jothunheim.

Det første af de tvende følgende Sørgespil, hvilke begge ere skrevne paa min Reise i Tydskland forrige Aar, skulde nu synes at være bleven til efter de modsatte Grundsætninger til denne, jeg nylig har opstillet; da Baldur hin Gode saa temmelig er en reen græsk Tragoedie. Men denne tilsyneladende Modsigelse haaber jeg snart at hæve for den Indsigtsfulde. Det er Digteren kiert at fremtræde ny og original, har jeg sagt, deels i Henseende til Stoffet, deels i Henseende til Behandlingen. Lige saa almindeligt det nu er bleven, paa de senere Tider, at skrive metriske Epopeer, lige saa ualmindeligt er det at see en reen Efterligning af Aeschylos eller Sophokles. Det jeg har angivet som en roesværdig Grund til Goethes og Voss's Arbejder maa her tiene til mit Forsvar. Mit Digt er her ikke Efterligningen af en Efterligning, men en Efterligning fra første Haand. Hverken i det tydske eller i det danske Sprog, altsaa i intet, var der skrevet en Tragoedie heelt igiennem i Trimerer med metriske Chore forend min Baldur.

Man har paa de senere Tider meer eller mindre søgt at copiere de græske Sørgespil. Dette er ikke Tilfældet her. Som Voss og Goethe med Homer, har jeg ikke copieret Sophocles i et græsk Sujet, men bragt hans Aand over i en anden Verden og ladet den gienføde sig i en anden Natur.

Man vil maaskee sige: Hvorfor har du valgt Baldur? Hvorfor skulde han efter sin anden Død lide Døden tredie Gang, ved at opofre sin National-Karakter, som et Experiment for din Nyhedssyge? Jeg svarer: Ikke Lyst, til at skrive en græsk Tragoedie, har bragt mig til at vælge Baldur; men Baldur, som først besieledede mig, har tvunget mig til at skrive en græsk Tragoedie.

I min Barndom var Ewalds Baldurs Død det egentlig første Digt, som fra Formens Side gjorde Indtryk paa mig. Dette Sørgespil og Rolf Krage vakte de første Funke af Nordisk Digterild i mit Hjerte, de gave mig de første Ahnelser om den gamle Heltetid, og bragte mig til, med Begierlighed, at gribe efter mere af den Slags, hvilket jeg i den ny Litteratur kun fandt lidt af, maatte altsaa søge hen til den Gamle. Saaledes kan jeg vel sige, at jeg lidt efter lidt, alt som ældre Aar og mere Kundskab førte det med sig, saa temmelig er bleven fortrolig med den nordiske Oldtids Historie og dens Mythologie. Med

Tiden blev det mig ikke nok at kende den tilfulde, jeg vilde erkiende den, forstaae den. Man sagde mig: det var et Virvar uden Mening; mig kom det altid mere for, som en Mening, hvori der med Tiden var kommet Virvar. Dette er for nærværende Tid min fulde Overbeviisning; og en stor Deel af de Myther, man hidindtil har foragtet som monstrose Udvoxter af en vild Phantastie, forekommer mig at være skionne Digtninger, forbundet med didaktisk Allegorie og Verdens-Betragtning. Blandt disse er uidentvivel Baldur een af de største og af Tiden mindst forstyrrede.

Der vil maaskee findes De, som kalde det en utilgiuelig Driftighed af mig, at skrive en Baldur efter Ewald; en Ilias post Homerum. Nogle vil maaskee finde en blot Forsængeligheds Stræben heri, en Lyst til at overtræffe det hidtil af Nationens Kunstdommere almindelig erkiendte bedste Digt, ic. Disse maa jeg svare: at de gjøre mig Uret. Hvo der gjør det af Bildfarelse blot, haaber jeg at overbevise; lidenskabelig stump Personlighed, har intet at gjøre i Kunstens Rige, skulder Kunstneren intet Forsvar.

Jeg har nemlig under Arbeidet saalidt tænkt paa mit Forhold til Mængden og paa den Roes, der kunde indhøstes, at jeg meget mere fra Begyndelsen af vel indsaae, hvorledes dette Drama efter sin Na-

tur, hvis det ogsaa vilde lykkes, maatte blive en Lektüre for et indskrænket Publikum, der paa ingen Maade vilde gjøre det Indtryk paa Mængden, som Balders Død. Hvad der drev mig til at behandle dette Emne var, at jeg fandt det stort, og ubrugt. Jeg fandt nemlig i Mythologien en ganske anden Balder end Evalds. Dermed vil jeg ikke sige, at Ewald har misforstaaet og omgiort den gamle Mythos; han har øst af en anden Kilde, brugt et andet Stof. Der gives to Baldere i den gamle Historie: En mythologisk Gud hos Snorro, en historisk Heros hos Særo. Den sidste har Ewald brugt, og fra sin Synspunkt handlet ret; den første har jeg brugt, og troet ikke at have handlet uret.

J Evalds Balder spiller, efter Sørgeespillet's almindeligelige Natur, den menneskelige Karakter og Sensibiliteten Hovedrollen; her træde Naturkræfterne selvhandlende frem, menneskeligpersonificerede, objectivlegemliggjorte. Hiin Musa maa røre Læserens Subjectivitet mere, fordi hun spiller paa den personlige Medlidenheds Strænge, min flaaer med stille Ro Tilværelsens Grund-Accorder. Interessen her er ikke et enkelt Bæsens, men den hele Menneskeslægts Liv og Skiebne. Dermed vil jeg nu paa ingen Maade sige, at mit Sujet er større end det andet, meget mindre mit Værk. Hvad der gaaer i det Almindelige, kan ikke

giennemtrænge det Enkelte, og hvad der gennemtrænger det Enkelte, kan ikke udbrede sig over det Almindelige. I Kunsten er det ikke Stoffets Udstrækning eller Indskrænkning, men Behandlingen, Udførelsen, som giver Tingen sin Værdi. En Kunstner kan være stor i det Smaa, en Anden liden i det Store. Min Hensigt er med disse Anmærkninger kun at lede Læseren til at nyde og bedømme min Baldur efter sin Natur. Uden at tale om Behandlingen altsaa, hvilket ikke tilkommer mig, forholder Stoffet sig i den evaldske Valder og min, som Farverne til en Marmorblok. Af hine kunde gøres et Maleri, af denne en Billedstøtte. Saa er fleet. Ligesaa lidet som man nu kan bebrejde Maleriet, at det kun er en Overflade, uden Lemmer og Eksistenz, ligesaa lidet bør man forekaste Billedstøtten Mangel af Farvesmæltning og behagelig Illusion af Liv og Bevægelse. I hiint Drama gaaer et godt Væsen til Grunde, her det gode Princip. Det er en filosofisk-poetisk Naturallegorie. Jetterne, (den onde Natur) overtaler Loke (det fristende vakkende Dieblif) til at dræbe Baldur (Fromheden). Dette bliver muligt ved Friggas (Jordens) og Asernes (den gode Naturs) Letfind. Den sorte Daad iværksættes ved den blinde Hødurs (Skiebne's) Haand. Saa vidt er Mythen moralsk didaktisk. Nu fortsætter den sig som en phantasierig Betragtning af den objektive Natur.

Dødens Huler aabne sig under Jorden. Modsatninger af den dristige, kraftige Guddom Hermod, og Liggene i Niffelheim. Stræng ulykkelig Skiebne, Hævn og Had i Hæl. Det i Boble springende Haab i hendes Løfte. Den melancholske Tø i Naturens Graad over Baldur. Gudernes Grumhed (efter Fromhedens Død) i Lokes Straf. Jordskielvet, i hans Rysten i Hulen. Den rørende qvindelige Hengivenhed i Signis Daad med Skaalen. Endelig Jordens Jammerkrig, der midt i sin Ulykke rører Hiertet til Bemod, og tvinger til en christelig Ahnelse, til en Tro paa et Hiffet, netop fordi det er ude her.

Alt dette har jeg meent at finde i den mythologiske Baldur; det fandt jeg ikke hos Ewald, saalidt som Ewald kunde finde det hos Saxo. Hos denne er Baldur en historisk Person, en Søn af den angelsaxiske Fyrste, Odin, der gav sig ud for at være den gamle Gud, ifølge Troen paa Gielevandringen. Dette har givet Anledning til, at Krigen mellem hans Søn Balder og den danske Kong Hother er forvevlet med og forblandet ved Mythen om Ufa-Baldur og Ufa-Hødur.

Hvorledes nu dette Emne bragte mig til at skrive en græst Tragoedie, vil jeg kortelig giøre Regnskab for. Jeg saae mig, ligesom i Thors Reise, om efter en passende nordisk Form; men jeg fandt ingen; thi hele den gamle nordiske Litteratur viser intet Spøer af no-

get dramatisk Digt, med mindre man vil regne de lyriske Dialog-Fragmenter i Sæmunds Edda derhen. At disse rimbogstavede korte Vers vare mig ubrugelige, indseer den Kyndige lettelig. Hvad skulde jeg da gjøre? I hvilke Vers skulde jeg digte? I de femfødde dramatiske Jambus? Hvorfor da ikke engang i den seksfødde, der er den ægte, og hvoraf den femfødde først er afledet i den nyere Tid. En romantisk Form kunde jeg ikke give mit Sujet, thi det var ikke romantisk; det var plastisk, og havde mere tilfælles, efter sin Natur, med den antike, end med den romantiske Tragoedie. Den uendelige Skiebne, det Enfoldige i Handlingen, det store Dyrin, hvortil Menneskehoben maatte være et deeltagende høitideligt Chor, det med Dramaet blandede Episke, der nødvendig af en indtrædende Person maatte fortælles; alt dette laae i Emnet selv, og gav det en stor Lighed med de græske Sørgespil. Den femfødde nyere Jambus, mere smidig, ubunden og indifferent, retter sig efter enhver Karakter, og er af den Aarsag netop saa fortrinlig i den romantiske Tragoedie. Det alvorlige, strænge, af Jern smeddede Trimeter vedligeholder en fremtrængende egen Tone, hvilken vel tvinger det Enkelte under sig, men giver just derved det Hele en Høitidelighed, en Old-Troverdigheid, som her kom mig meget vel tilpas. Da nu Baldur desuden, som en Aser, var i Slægtskab med

de gamle Heroer, saa gjorde jeg mig ingen Samvittighed af at bruge denne Form, der passede sig saavel til mit Stof. Udfaldet viste ogsaa, i det mindste mine Venner og mig selv, at jeg ikke havde handlet urigtigt. Under Digtningen søiede sig alting meget vel for mig, paa denne Maade; hvilket er for Digteren det bedste Beviis, da en feil valgt Form under Arbeidet noksom hæver sig. Jeg fandt ogsaa i de anapestiske kortlinde antike Chorvers nogen Lighed med de ellers saa ubrugelige islandske Vers, hvis Kunst ligger i Riimbogstaverne. For at bevise denne Lighed har jeg et Par Gange blandet dem ind mellem det antike, og troer ikke, det har forandret Tonen i det Hele.

Hvad nu overalt Tonen i Sproget angaaer, saa blev den ikke udenlands eller fremmed, fordi jeg brugte den antike Jambus; thi Jamben ligger næst Trochæen dybest i vort Sprogs egentlige Natur, er, saa at sige, det danske Vers selv, hvilket paa ingen Maade kan siges om Hexametret. Vil man nu beskylde mig for Inconsequenz med at have forkastet de romantiske Vers her, og ved at have brugt dem i Thors Reise, saa undskylder jeg mig paa denne Maade: Begge Digte skulde, efter deres Natur, være i gammel Stil; men i et Drama fra den gamle Tid maa Stilen være ældre, end i en Fortælling. Fortællingen forudsætter, at Begivenheden er skeet, jeg kan altsaa vælge mig en sel-

gende Tid efter min egen Smag, hvori, jeg sætter, at den bliver fortalt; og saaledes gjorde jeg i Thors Reise; for at give Digtet Erværdighed og en vis tillidsfuld Enfoldighed, satte jeg Fortællingstiden i den brede Grændse mellem Hedenskab og Christendom, hvorved jeg blev istand til at bruge et passende gothisk-episk Versemaal. I Baldur maatte alting være hedensk, fandt jeg ingen Form for mig, fandt jeg den græske Form passende, overensstemmende med vort eget Sprogs Natur, ubrugt — og valgte den altsaa. Og saaledes troer jeg nu at have hævet en ved første Diekast tilsyneladende Modsigelse.

Hvad nu Hakon Jarl angaaer, som flutter Samlingen, har jeg Lidet at sige om det i Særdeleshed, men da det er mit første Skridt paa Skuepladsen, og mit første Arbeide af dette Slags, tillade man mig at giennemløbe Udskilligt i Almindelighed; hvilket eengang for alle maa tiene til et Program for, hvad jeg med Tiden mere kunde forfatte i denne Digtart.

Den høieste Gienstand, en Digter kan bringe paa Theatret, er udentviol en historisk Bedrivt. Da enhver Nation har sine egne Bedrifter, saa følger heraf, at enhver Nation ogsaa bør have sit eiendommelige Nationalskuespil. Dette eiendommelig Nationale er Poesiens ædleste Blomst, og bliver den forsømt og nedtraadt for spidsfindige hiddemonstrerede Convenienzes

Skyld, saa hævrer det sig, som vi see i den franske Tra-
 goedie: Helten bliver en aerostatisk Rytter, og Hand-
 lingen løser sig op i deklamatorisk Ordpragt. Det er
 ikke Stedet her vidtløftig at drøfte de franske Tragoe-
 diers Væsen eller Uvæsen, hvilket desuden siden Les-
 sings Tider noksom af ham selv og Andre er skeet. Det
 gielder ikke at angribe den, men at forsvare sin egen
 Sag mod dens Angreb. En grundig Videnskabsmand,
 en genialist Kunstner bør virke paa Mængde, mener jeg,
 og bringe den videre ved sin Indsigt og sin Daad, ei
 lade sig tyrannisere og tilbagestøde af dens Fordomme.
 Hvad vil nu da alle disse Befalinger og Forordninger
 sige? En Digter har en Gienstand for Die, som begei-
 strer ham, som han vil behandle, og som han troer
 med Harmonie og sammenholdet Interesse at kunne
 fremstille os. Velan, han gjøre det! Har han opfyldt
 disse Betingelser, saa har han frembragt et Kunstværk,
 og vi ere ham Tak skyldige. Hvorledes han vil
 komme ud af det — det er hans Sag; og hvad er
 al Verdenss Regler andet, end senere Tiders Opteg-
 nelser om, hvorledes foregaaende Tiders Kunstnere ere
 komne ud af det? Disse Optegnelser og Bemærknin-
 ger ere fortienstlige i og for sig, da de bevise et grun-
 digt Studium af en foregaaende Kunst; kun skulde
 man ikke bruge dem til at quæle efterfølgende Kunstler
 med. At den Studerende gøres opmærksom paa disse

Forhold, at han lærer at kiende og indsee dem, er en nødvendig Green af hans Dannelsse; det er uundværligt for en Kunstner at have historisk Indsigt i sit Fag; Lærlingen maa føres i Ledebaand, saalænge han ikke kan gaae selv, det er vist nok; kun maa man ikke glemme, at man leder Barnet, for at det skal vorde Mand, at der til at vorde Mand hører Selvstændighed, og at Selvstændighed kun bestaaer i at kunne staae paa sine egne Been.

Alt hvad jeg tilforn har talt om eiendommelig Form, beder jeg, man vil erindre sig her, da Reglen ikke er andet end Formens Forskrifter. Kun hvad der ligger i Kunstens Natur selv, kan bestandig gielde for en absolut uroffelig Regel. Regelen er efter mine Tanker kortelig denne: Et Kunstværk maa være ordnet harmonisk og selvstændigt.

Hvorledes nu denne Orden og Selvstændighed skal modificeres, kommer an paa det specielle Digts Natur. Der gives ingen Orden slet hen. Hvad der er Orden i eet, kan være Uorden i et andet. I det menneskelige Liv, hvor Friheden hersker, bliver Orden blot at ansee som Betingelsen for en Handling; saasnart man betragter Handlingen som Betingelsen for en Orden, har Menneskeheden forstøvet sig; vi træde da over fra den organiske til den anorganiske Natur, vi crySTALLISERE os slaviske efter Na-

turlove, hvorigiennem Fornuften ei kan trænge, og hvad vi kalde Kunst, bliver i Ordets egentlige Forstand et afhængigt Naturaggregat uden Bevidsthed, der, for at forstaaes, maa betragtes i sin Afhængighed til andre Gienstande.

Man har, siden Aristoteles Tider, efter ham opstillet trende Eenheder, som nødvendige for et Drama: Tidens, Stedets og Handlingens Eenhed. — Langt fra at have noget imod disse Regler i og for sig, ønsker jeg blot at maatte tage dem i en noget mere udvidet Betydning, end man pleier. Dersom man nemlig ved Tiden vil forstaae Tidsalderen, ved Stedet Egnen, ved Handlingen den i sig rundede selvstændige Bedrift, saa kan disse Regler passe sig paa alt, hvad paa nogen Maade fortjener at kaldes Drama. I denne udvidede Betydning blive disse Regler ikke blot længer Forskrifter for visse Tiders Kunst; meget mindre fordomsfuld Convenienz, men. evig i Naturen grundede Betingelser for de tvende Kunstforbringere: Harmonie og Selvstændighed.

Enhver Digter, der vil skrive et Digt, maa have en vis Idee, han vil udføre; dette er den sande Musa, der besjæler ham; hvad enten det nu er en moralsk Mening, et Billede, en Sindstemning, en Begivenhed eller en Handling; thi denne vagante Flakken, denne dunkle, umodne Hensigtsløshed, som

findes i Livet, gjør Aanden nedslagen og indkneben, istedet for at hæve og udvide den. Netop dette Chaos tvinger Mennesket til Kunst, som en bedre Verden, han skaber sig selv, ved sin fornuftige Kraft, for at ordne og fuldende det, som i det timelige Liv kun findes forvirret og halvgjort. For at kunne dette, maa han indskrænke sig; maa han med Besindighed ordne, med Endelighed overskue; thi toieløs Bildhed er i det physiske Liv den meste Aarsag til alt Ondt. Vi kunne derfor intet andet tage til Old-Mynster end det Hele selv; i Tiden: Menneskeslægternes optegnede Bedrifter; i Rummet, den stumme Natur.

Ved at betragte disse tvende Sider af Livet, aabenbarer der sig en Almeenaand, en Harmonie, der lidt efter lidt viser os det evige store Kunstværk selv, der aldrig er overseet af et fornuftigt Hoved forenet med et fromt Hjerte. Ved at skue denne Orden og Befæstning i det Hele, begejstres Mennesket til det ædleste, høieste Mod; dette Mod skynder ham til at gienføde og sammentrænge det Hele i det Enkelte, — og det er Kunst! Lykkes nu en saadan Heltebaad, saa bliver Produktet deraf den begavede og dannede Aands høieste Vederqvæggelse. I et saadant Værk, der er sammensat af lutter Birkeligt, men som i sin Sammensætning først bliver

overnaturligt,*) forædles Livet, som fatteligt og overføeligt. Vi finde os trøstede og styrkede ved Bevidstheden af denne forståede Overføelighed, som vi ved eiendommelig Fornuft og Villie selv have forskaffet os; deri bestaaer den Glæde, Nydelsen af et Kunstværk frembringer. Vi indsee, at den Mand, som kan overskue, ordne og forædle Livet i sin lange Række, umulig kan være afhængig af Dieblikkets Betingelser; dette forvisser os paa den kraftigste Maade om vor U dødelighed. I det vi med Klarhed fatte Ordene og Hensigten i det enkelte Værk, blive vi istand til at ahne det evige Værks Ord og Hensigt,

*) Der maa gøres stor Forskiel paa det Overnaturlige og Unaturlige. Overnaturlig er al Kunst, da den netop bliver Kunst ved at hæve sig over den daglige Naturs Sphære. Et Eventyr, hvori Phantasien paa en sindrig Maade spiller med Naturkræfterne, for at levendegjøre og legemliggjøre sig en Idee, er altsaa ikke mere unaturligt, end et Digt, hvori de menneskelige Egenskaber og Handlinger sammentrænges paa en Maade, der i Livet aldrig finder Sted, stilles fra al uvedkommende Indblanding, der i Livet er en Umulighed, og udtrykkes i et Sprog, der i Livet aldrig tales. Lessings Nathan den Vise er ligesaa overnaturlig som Shakespeares Sommernatsdrøm. Unaturligt er det som fiendtlig reiser sig for at forstyrre Naturen, ei det som ordner, forædler og udvider den.

Den ullykkelige Frygt og Tvivl der altid er en Følge af Engелighed eller Halvdannelse, forsvinder; og vi see fra Morgen til Aften i Forsynet den gode Gud.

Heri bestaaer Kunsternes Nytte; de afhielpе vort høiere Væsens evige Trang, give Sielen sin Næring ved en sand, hellig Nædværelse; og fortienne saaledes vel at sættes i Rang med den borgerlige Virksomhed, der gaaer ud paa at afhielpе Diebligheds Trang og at give Legemet sin Næring; dersom ellers Sielen fortienner at sættes i Rang med Legemet, dersom ellers det Hele er af samme Vigtighed som det Enkelte.

For at frembringe Kunst, altsaa, maa vi indskrænke os; thi kun den guddommelige Kraft er uindskrænket; denne Indskrænkning forudsætter Skranker. Paa en fornuftig Maade at afstikke disse Skranker, lære vi ei ved noget despotisk Herrebud udenfra, men lidt efter lidt virker den æsthetiske Dannelse og Modenhed indenfra paa vort Sind, og derved ledes og bøies af sig selv vor frie Villie. Det hele kunne vi ikke optage i vort Væsen, for frugtesløs Flakken maa vi vel vogte os, der bliver os altsaa intet andet at gjøre, end at fæste Diet paa et vist Hovedpunkt, og at skiere dette Parti saaledes fra det Hele, at Hovedpunktet kommer til at staae selvstændigt og fremtrædende i Midten, saa at det Øvrige, som

omringer det, udgør en Indfatning, der er afhængig af Hovedsagen, som det Grønne om en Rose, som det beskedent tilbagetrædende Dunkelblaa om en Stierne. Dette ligger i Tingens Natur, og deri bestaaer i et Skuespil Handlingens Eenhed.

Hvad nu Tiden og Stedet angaaer, saa kan Reglerne for dem ledes af det allerede Sagte. En indskrænket Handling forudsætter en indskrænket Tid, og ligesaalidt, som Digteren kan fremstille alle Handlinger, saalidt kan han være allevegne. At der altsaa er Pligter at iagttage i Henseende til Tid og Sted, som i Henseende til Handling, er vist nok, saa vist som det paa den anden Side er, at de have deres individuelle, selvstændige Grunde, som hiin, og lige saa vel som hiin forsmaae al conventionel Fordom. Tidens og Stedets Forandring eller Uforandring er nemlig aldeles afhængig af Digtets Natur, af Digterens Lær. Hvorfor blot de Emner skulle være behandlingsværdige, der lade sig flemme mellem siirogtyve Timer, eller imellem fire Vægge, indseer jeg ikke. Hvormangt et fortræffeligt Sujet efter denne barbariske Indretning derimod maatte gaae tilgrunde, indseer jeg meget vel. Grækerne forandrede ikke Scenen, fordi deres Dramer ei behøvede det. Deri gjorde de vel. Vi forandre Scenen, fordi vore Dramer behøve det; deri gøre vi vel. Det vilde

være ligesaa daarligt at skifte uden Årsag, som at lade det være, naar man trængte dertil. Ingen af Delene har noget Værd i sig selv, men kun forsaa- vidt Kunstneren med Forstand og Indsigt bruger det, til Nytte for sit Værk. Jeg begriber ikke, hvad mere høitideligt og ædelt der er i bestandig at stirre paa en Sal, end at see den omskiftet til et andet Værelse, en Skov, en Plads, ic. Ivertimod, denne Verling forfrisker Phantasien, naar den bruges med Smag; og hvormeget bidrager ikke ofte Stedet til en Begivenheds Interesse?

Nu at tale om Grækerne, da havde Retningen og Karakteren i deres Kunst ligesaa lidt som vor, en ræsonnert, philosophisk, men hvad der er bedre, en naturlig, historisk Grund. Det kom sig saaledes. Paa Thespiskarren var Rummet indskrænket, siden blev det ved at være det, da man saae, at til de lyriske dramatiske Optog ingen Forandring behøvedes. Borgeroptrein paa Torvet, paa Pladsen for Regentens Huus, ved Alteret maatte være Hovedsagen i disse af mythologiske Processioner udsprungne Statsdramer. Sprogets Malm og Belklang maatte bringe dem til i lyriske Udbrud at udtale de stolte Grundsætninger, de kraftige Yttringer af en sund og fri Heltetid. Vort Sprog har andre, ikke disse metriske Fortrin. I det Menneskeheden er bleven ældre, er dens In-

teresse, om den ogsaa har tabt noget af sin skønne Enfoldighed, bleven almindeligere; vi interessere os ikke blot ved, hvad der umiddelbart griber ind i vore borgerlige Forhold, men ved alt Stort, som der skeer i Verden. Dette forudsætter adskilte Forhold. Den indvortes Aarsag er os vigtigere end den udvortes Virkning; derfor er Karakterudvikling Hovedsagen i vore Dramer, saaledes som den blotte Handling mere var det hos Grækerne. Hvor udvortes skøn Eksistens er det meest skattede hos et Folk, maa et prægtigt urokkeligt Marmorthheater forestrækkes; hvor de indvortes Motiver og deres Forhold til hinanden er Hovedsagen, der bevæge sig de bemalede Lærredsskærme hurtig og let som vore Danser og Forestillinger, der spiller Phantasie, Sensibiliteten og philosophisk Livsoversigt Hovedrollen, saaledes, som hist Sandsen for legemlig Skønhed, og for den crasse Modsætning af Menneskets heroiske Kamp med Skæbnen. Andre Tider andre Forhold, andre Forhold anden Kunst.

Dette have de franske Tragoedieskrivere ikke indseet; istedet for at benytte den herlige franske Historie, saa fuld af Stof og Eiendommelighed, have de ængstelig copieret den græske Tragoedie i visse Henseender, i det de ganske have forladt den i Andre. For at kunne skrive en sand Tragoedie maa der her-

ffe sand Frihed i et Land. Dette var ikke Tilfældet i Frankrig, istedet for at male dierte Billeder af den foregaaende Tid, skulde deres Dramer være indifferente, fornemme Hofferlystelser, der jo ingen Rapports maatte have til Dieblikket. Derfor kunne en vis Eleganz i Sproget (der dog tillige fængslede det og gjorde det fattigt) blive den eneste Frugt af disse Bestræbelser; og omendskiøndt vi hverken kunne nægte Corneille eller Racine fieldne og udmærkede Talenter i det Enkelte og Underordnede, saa kunne vi dog i det Hele taget ikke tilkiende dem det høiere Digtergenie, der altid er forbunden med eiendommelig Kraft og Mod, hvor det fremtræder. Endnu mindre kunne vi sætte den Litteratur *) der er bleven staaende ved disse første Forsøg, ja som ei engang har kunnet hæve sig til deres Fortienester. Og hvad nu endelig den Kritik angaaer, som ei allene forsvare denne

*) At ved Litteratur her blot forstaaes den Tragiske dramatiske, er indlysende. Af Lytspil besidder Frankrig en Rigdom, som saa Nationer. Men misforstaaet Græcicismus og forsængelig Higen efter Hof-Bisald maatte fielse og fængsle Sørgespildigteren. Da Racine i en ældre Alder begeistredes af Religionen og ikke længer blot af Ludvig den Giortendes Naadesmil, da han forlod Apollos og gik ind i Salomons Tempel, kort sagt, da han skrev sin *Athalie*, blev han stor.

Digtart, men endog vover at uddrage Regler af den, for andre Landes sande Kunst, saa maa vi erkiende denne Naarnakkenhed at være vel saa chinefisk, fom den paa den anden Side Jorden i Affien; og de bekiendte Forordninger angaaende trekantede Hatte og flødede Vefte, forekomme mig ikke nær faa bizarre i den didhørende æfthetik, fom diffe indknibende Convenienzer i den frantfe.

Hvo der kan lade fig nøie med en faadan Drivhuusvert; hvo der kan foretrække en faadan i Urtepotten ængftelig udklækket Stilf, for de herlige Helteftammer, der fæfte deres dybe Rodder i Fædrelandets gamle Skove, og ryste deres frodige Kroner dierot mod Himlen, den giøre det. Hvo der kan troe efter at have forandret hellig Mythologie til kold Hofdecenz, det stærkunderftøttende høitidelige Chor, til en fœvnig, kiedfommelig Confident, Kraft-Trimetrer til Pomp-Alexandriner, heroifke Grundsætninger og Begeiftring til Sentenzer og Sentiments, det coloffale Factum til en lumff Foreffelfesintrigue — hvo der, efter at have giørt alt dette, endnu kan bilde fig ind at handle i den græffe Mand, og at have ffrevet en antik Tragoedie — den giøre det. Vi gothifke Nationer kunne det ei. Det ligger nu eengang i vor Natur ei at blive ftaaende ved det Ydre, men at trænge i det Indre; og ved at giøre dette erkiende

vi en saa himmelhøi Forskiel mellem Græsk og Fransk, som imellem Sundhedsrødme og Sminke. Vi skatte den græske Litteratur, fordi den ved sin genialiske Kraft har vist at forædle sin Nationalcharakter til Kunst. Dette ville vi og gjøre ved vor; og saaledes troe vi at komme Grækerne nærmere end de Franske, med samt deres høitrvædende Kierlighed uden Strømper.

Som et Forbilled for den nyere dramatiske Digter staaer den udødelige William Shakespear, som en høitidelig Collossus i Baggrunden. Med sit eminente Genie, vidste han at forædle den gothiske Verden til Kunst, saaledes som de Grækere havde vidst at gjøre det ved den antike. Hans Væsen bestod ikke deri, at han besad et eget Naturtalent, der ti Gange ledte feil, naar det eengang ledte rigtig. Hvor der er et stort Genie, der er saa stor en Trang til Dannelselse og Kundskaber, som Lethed og Hurtighed i at forskaffe sig begge. Det af Naturen fortræffelige Træ, staaer pludselig fuldt af Blomster, og disse Blomster modne sig pludselig til Frugt. Saa gik det Shakspeare, og hvo som i hans Væsen ei kan opdage Kundskaber og moden Overfigt: "sehen wir, worans ihm gebricht, und heißen ihn die Zeitung lesen," som Udgiveren af Ewald i sin Tid sagde.

Men ligesaavist som det egentlige Genie er en pludselig Gave fra Himlen uafhængigt af Tidens og

Omstændighedernes sædvanlige Gang, uforudseeligt og udeemonstreerligt, saaledes er paa den anden Side en vis ved Flid, Lærdom og Exempel skyndet Fremgang til Perfektibilitet saavel i den æsthetiske som i den moralske Verden, kiendelig giennem hele Historiens Løb; der geraader Menneskeheden til den høieste Gre, saavidt som den er det gode Menneskes høieste Trøst. Om der nogentid atter vil fremtræde et saadant Genie som Shakespeare, veed Himlen; men at vi Nysere med al vor Ærbødighed og Kierlighed til denne vor Stamfader kunne finde Feil hos ham og Ufuldkommenheder er vel unægteligt. Saaledes lader det sig vel neppe modsiges, at flere shakespeare'ske Dramer tage sig i det brede, planløse; og omendskiøndt denne plastske Helt aldrig lader dette Brede atter tage sig i Luft; omendskiøndt han i sine Dramer aldrig holder op at være dramatisk, saa finde vi dog den Fordring, vi have opstillet som nødvendig, nemlig: Handlingens Eenhed, flere Gange utilfredsstillet. Dette er en Feil, der kan tilgives Shakespeare, hos hvem man mere maa beundre de Mirakler, han som første Mand, og som den der brød Isen, gjorde; men os, som ere hans Efterfølgere, og som staae paa hans brede Skuldre, bør det ikke tilgives.

En anden Sag, hvori jeg troer vi bør vige noget fra Shakespeare, ere de altfor hyppige og stærke

Forandringer af Tiden og Stedet. Slige Forandringer geraade nemlig ikke Dramet til Last som blot Drama, men vel som et Theaterstykke, der er bestemt til Opførelse. Shakespeare havde en Undskyldning. Man renoncerte i hans Tid aldeles paa Decorations-Illusionen; men da nu virkelig Theater-Maffineriet og Maleriet formaaer at frembringe en Kunstnødelse af en ganske egen Art, naar det drives til en vis Grad af Fuldkommenhed; da Illusionen af Stedet forfrifter og understøtter Handlingen, saa er det billigt at man retter sig efter vore Tiders Tary, saameget mere, da det, med nogen Døvelse lader sig gjøre uden væsentlige Opoffrelser.

— Hvad Indskrænkningen af Tiden angaaer, saa troer jeg, at den, efter Naturen, maa uledes af Dramets Forhold til Skuespillerne, ligesom Rummet af dets Forhold til Skuepladsen. Det er yderst sielden at træffe en Skuespiller, der til Fuldkommenhed formaaer at give en Karakter objektiv reen i et vist Forhold; hvor meget vanskeligere maatte det vorde at spille en Karakter, i een Aften, af forskellige Menneskealdere. Digteren behøver ei at bryde sig om denne Indskrænkning; thi den usynlige aandelige Kunst Poesien, har blandt saa mange Andre ogsaa dette Fortrin for alle øvrige Kunster, at den ei dependerer af mechaniske Betingelser; dette

gjør derimod saavel Skuespilleren, som enhver anden Kunstner, hvis Organ er et physisk Objekt; nemlig af sit Legeme. Sorte Streger i Ansigtet og lange Skiæg gjør ikke disse Nuancer af den forandrede Alder; det maa blive plumpt og latterligt, og dette er Aarsagen, hvorfor jeg troer man efter Kunstens Natur kan bestemme: et Theaterstykke kan kun vare saalænge, som Personerne deri blive uforandrede af Tiden.

Hvad de gængse Fordomme med Sandsynligheden for Tilfuerne angaaer, saa kan den naturligviis efter den Maade, vi betragte Tingen paa her ikke have noget at sige. Intet er latterligere end at forlange virkelig Natur, hvor man kommer for Kunstens Skyld. Vi have sagt: Kunstens Væsen er at sammentrænge, hvad i Livet findes spredt og adskilt. Saaledes maa Tiden ogsaa sammentrænges, hvilket ikke vil sige, forkortes. Og lige saavel som jeg kan bilde mig ind, at der skeer dette eller hiint, og at der, medens Teppet er nede, mellem Akterne gaaer saa eller saa lang Tid hen, ligesaa let kan jeg i min Phantasie uddrage denne Tid noget længere.

Imidlertid, hvilken Digter søger ei at tækkes sit Publikum, naar det kan see uden Dposrelse af det Vigtigste. Publikum er nu eengang vandt til at see Skuespil af een Dag, halvanden Dag, to Dage; jeg har forlænget min Hakon til saa omtrent tre, og haaber,

at man ei tilregner mig denne Frihed for haardt. Tydsklands Schiller har i de nyere Tider begyndt at udvide Theatertiden noget, heri følger jeg ham, ligesom jeg ogsaa agter at følge ham i hans Indskrænkning og Maadehold. Man vil under Opførelsen af mit Sørge-spil neppe mærke denne Udvidelse, thi i Akterne selv er ingen Pauser; og selv mellem Akterne ere disse Pauser kun korte, da Stykket gaaer uafbrudt fort Dag og Nat. Paa denne Maade blev det mig muligt med nogle nødvendige Forandringer at sammentrænge Begivenhederne, hvilket ellers vilde været mig umuligt; og paa denne Maade vil jeg vorde istand til at stille flere Billeder af mit Fædrelands Historie for mine Landsmænds Dine, dersom de skulde bifalde det første.

De Grundsætninger, hvorefter jeg i disse Arbejder er gaaet tilværks, og hvorefter jeg i mine følgende Arbejder agter at gaae, har jeg nu forelagt Kunstdommerne, vidtløftigt, jeg tilstaaer det; fordi jeg troer, det er bedre, eengang for alle at bringe en Sag i Rigtighed end at føre lange Processer derom, især naar man, som jeg for nærværende Tid, er skilt vidt fra sit Hiem, og først langt om længe kan faae et Nys om, hvad der skeer, og foretages.

Efter altsaa at have smeddet mine trende Helte disse trende Pandserplader sender jeg dem ud i Verden, hvor de fra dette Dieblik af maa forsvare sig selv.

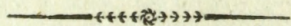
Paris, i Junii 1807.

Adam Oehlenschläger.

Nordiske Digte.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Thors Reise til Gothunheim.

Et episk Digt i 5 Sange.

Report of the 1st Regiment

of the 1st Division

of the 1st Division

of the 1st Division

of the 1st Division

of the 1st Division

of the 1st Division

of the 1st Division

of the 1st Division

of the 1st Division

I n d h o l d. ---

	Side
Thors Reise til Jothunheim, et episk	
Digt i 5 Gange.	
Første Gang	1
Anden Gang	23
Tredie Gang	47
Fierde Gang	73
Femte Gang	101

Baldur hin Gode, et mythologisk

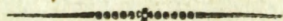
Side

Sergespil 129

Hakon Jarl hin Rige, et Serge-

spil 233

Første Sang.

I.

Et Sagn fuld værd at høre
 Med gamle Runer staaer,
 Laaner mig Eders Dre,
 Mens jeg Guldharken staaer.
 Hvad i de mørke Skrifter
 Er sæt med findrig Hu
 Om Gudernes Bedrifter,
 Det vil jeg tolke nu.

2.

Saa melder en gammel Sanger
 Hvad nu I høre faaer:
 Et Land er nævnet Trudvanger,
 Deri en Hofgaard staaer;
 Dets Lofte paa Viller ruge,
 Af Sale Huset fuld;
 Fem Hundred, forgetiuge,
 Og vel beklædt med Guld.

3.

Seer og grønne Bolbe
 Er trindt om Gaarden lagt,
 Med kobbertøde Skjolde
 Er hele Huset takt.
 Det Kobber kan man skue
 Fra Jordens dybe Dal;
 Høit straaler i sin Lue
 Den lyse Rømpesal.

4.

Der boer den Gud for Krige,
 Den stærke Asa = Thor.
 Næst Odin, kan man sige,
 Er han meest høi og stor.
 Han styrker vakkre Helte,
 Alt med sin Manddoms Aand;
 Om Lænd har han et Belte,
 Staalhandske paa sin Haand.

5.

Mielner, hans tunge Hammer,
 Er dog den bedste Skat;
 Hvor helst med den han rammer,
 Der følger Døden brat.
 Naar Bøltet han griber efter,
 Og giorder om sit Lænd,
 Da vore svart hans Kræfter,
 Vel fremfor alle Mænd.

6.

Af Ufer overvundet,
 Fra Dagens Lys forskødt,
 Til Biergets Mærke bundet,
 Hvor alt er kolbt og dødt,
 Utgardeløk i Lænker,
 Den Jettens fule Drot,
 Paa Hævn der evig tænker,
 Udi sit Fængselslot.

7.

Thi drog han til den Ende
 Til Upsals Helligdom;
 Han flukte Offrets Brænde
 Og rev dets Altre om.
 Hofgoder der mon stande;
 Dem slog han ned for Fod,
 Og drak af Hovedpande
 Det fromme lunkne Blod.

8.

Da Odin brat erfared
 Den fule Idræt nu,
 Da svarlig aabenbared
 Sig Bredden i hans Hu.
 I Hast han sammenkaldte
 De Ufer til et Raad;
 Og lydeligt fortalte
 Utgardeløkes Daad.

9.

Da nu de Aser hørte
 Den Kæmpes onde Spil,
 Sig deres Indvold rørte,
 Og deres Blod blev Jld,
 Enhver af Hevn mon tørste,
 Ved hvad der nys var hændt,
 Til Jothunheimas Fyrste
 Han bad at vorde sendt.

10.

De Guder brat mon haste;
 Dog stærkest higed Thor.
 Da bad dem Odin kaste
 Guldtavel over Bord;
 Men først om trende Dage
 Bestemte han den Tid,
 At ingen skulde drage
 Med Harm iilsindet did.

11.

Til Bords da Hver sig satte
 Med Higen i sit Sind;
 Thors Tanker var saa bratte,
 Han støtted Haand mod Kind,
 Man saae ham længe grunde;
 Den Herre tænkte paa,
 Hvorledes bedst han kunde
 Den Jothun straffet saae.

12.

Den asianske Herre,
 Med staalbeklædte Bryst,
 Tit spænder for sin Kerre,
 Har til at age Lyft.
 De Bukke frem han kalder
 Ud af den lune Stald.
 Naar Kerren vældigt gjalder
 Det kaldes Tordenskrald.

13.

Den er vel Loke nævnet
 Blandt asianske Mænd,
 Som ofte did er stevnet
 For Afketræet hen;
 Dannis er han tilsynne
 Men Falskhed er hans Skik;
 Under hans Dinebryne
 Har han et listigt Blik.

14.

Stor Snildhed er ham skienket;
 De asianske Mænd
 Haver han ofte krænket
 Og frydet tit igien;
 Heel pyntelig i Tale
 Er han, og snild i Ord.
 Han sad i Odins Sale
 Paa Bænk med Asathor.

15.

De vene Valhals Neger
 Med Kinden rosenrød,
 Da rakte hver en Kriger
 En Drik saa saare sød.
 De største Horn udstukke
 De understærke Mænd.
 Thor ledte sine Bukke
 Da brat for Karren hen.

16.

Med Søm han fast mon nagle
 Guldsko til haarden Hov;
 Selen fra lette Skagle
 Han fæst om stærken Bov,
 Tog saa i Haand sin Hammer,
 Bød Loke fare med,
 Der gnistred Ild og Flammet
 Saa hardt de foer affted.

17.

Med ad den hvalte Bue
 Da kiørte Auka - Thor;
 Der stod en Rosenlue
 Langs med de brede Spor.
 Heimdal i Horner stødte
 Da Kerren forbi ham gik;
 Der syv Jomfruer mødte
 Gud Thor med milde Blik.

18.

Da saae man dybt fra Torden
 Et svart og bister Syn;
 Det buldrede med Torden,
 Det glimtede med Lyn.
 Guldkerren som en Svane
 Da skilte Skyen ad.
 Den høie Jothunbane
 Deri med Loke sad.

19.

Meldte da Loke fage,
 (Bestandig arg i Hu)
 Har du ei Lyst at drage
 Til Jothunheima nu?
 Dig brænder ingen Lue;
 Af Styrke har du nok;
 Lyster dig ei at flue
 Engang Utgardelok?

20.

Hvo veed om hist du vinder
 Udi det Tærningspil?
 At staae for barske Giender
 Skal Mod og Styrke til.
 Hvo iblandt Aser kneiser
 Som du i Kraft og Aand?
 Jeg tænker: bedst du reiser
 Da did paa egen Haand.

21.

Da svared Thor hin stærke,
 En Helt saa gram i Strid:
 Paa vore Pandfersærke
 Ei kiendes Sverdebid.
 Min Hielm har ingen Skrammer;
 Den trodser Jernets Vold;
 Og hvor min Mielner rammer
 Der styrter Dverg og Troll.

22.

Min Fader alting skuer;
 Ham bør sig største Priis.
 Hans Die kraftigt luer
 Hans Aand er saare viis.
 Dog kan vel Thor sig raade;
 Det er min Stolttheds Gift,
 At takke Odins Naade
 For hver forundt Bedrift.

23.

Riorte den bolde Herre,
 Den stærke Usa = Thor,
 Med Loke paa sin Kerre
 Med ad den grønne Jord.
 Smaafugle sang paa Dviste,
 Sig boied de smækkre Træer,
 Ret ligesom de vidste
 At Valhals Gud var nær.

24.

Roser og smaa Violer

Da falmed for hans Blik.

Det spæde Blomst ei taaler

Saa svar en Luedrik.

Sig deres Kalke lukked

Langs ad den stolte Bei;

Det var, ret som de fukked,

For di han saae dem ei.

25.

Da monne Solen dale,

Dens røde Straaler veeg;

Over de Bølger svale

Den gule Maane steeg.

Forbi to Ræmpehoie

Da kiorte den Herre mild;

Der smilte først hans Die

Med en lemfælbig Ild.

26.

De Skyer sig monne flytte

Saa graaligt langsom frem.

Da kom de til en Hytte,

Det var en Bondes Hjem.

Thor fra sin gyldne Kerre

Da fordred Mattely,

Bonden giensvarte: Herre!

Det vil jeg strax dig slye.

27.

Traadde med venligt Die
 De Kæmper ind fra Loft;
 De maatte dybt sig bøie
 For Huset's lave Loft.
 Der sad den Bondes Qvinde,
 Hans Dotter gif ud paa Stand
 Under de høie Linde.
 Hun var en Lillievand.

28.

Den Bonde sig monne neie
 Med Qvinden drøvelig;
 Han sagde: Vi kan ei pleie
 Jer, som det burde sig.
 Nødtørftighed os tvinger
 At æde Jordens Rod.
 Da bød den Mielners Svinger
 At have freidigt Mod.

29.

Den stærke Iothunbane
 Sat om sin Hammer tog.
 Alt efter gammel Bane
 Han sine Bukke vog.
 Qvinden da Dugen bredte,
 Hun var i Hu saa glad,
 Mens Løse tilberedte
 Saa qvægelig en Brød.

30.

De er vel værd at høre
 De underfulde Ord:
 De Bukke rundt kan fiore
 Kring Jorden Asa-Thor;
 Til Nadder han dem søder;
 Kaster Skind og Been i Vraa;
 Naar aarle Solen gløder,
 De atter karske staae.

31.

Da kom fra grønne Skove
 Den Dreng med Dvift og Green.
 Løse de fede Bøve
 Da stak paa Skarpen Teen.
 Midt udi Bondens Stue
 Alt paa de Gliser smaa
 Brændte den muntre Lue;
 Heel lystig ud det saae.

32.

Et Fad ei Bonden eied
 Udi sin hele Bold;
 Thi lagde, som han pleied,
 Gud Thor sin Steg i Skjold.
 De fede Giedebukke
 Da trøstelig de nød.
 Det Blod, som kom i Krukke,
 Var bleven listig Miød.

33.

Da Nadderer var til Ende,
 Var Aukathor ei seen,
 Han Skindet ud mon spænde,
 Der skulde kastes de Been;
 Bondens Smaadrenge behænde,
 Da vilde sin egen Larv;
 Han brød et Been i tvende,
 Og aad den stærke Marv.

34.

De Fugle quiddred glade
 I aarle Morgenstund;
 Da klæbte de sig i Plade
 Alt efter korten Blund.
 De Vaaben de monne hærde,
 Bandt Skinner om Arm og Been;
 Og fleb de blanke Sværde
 Paa haarden Hvæssesteen.

35.

Da var det først tilfulde
 Man Drengens List fornam;
 Bukken som trække skulde,
 Var udi Hosten lam.
 Da Thor mon Læben bide,
 At lee han ikke lysted;
 Knoklerne bleve hvide,
 Saa haardt han Mielner kyssted.

36.

Hans Seener haardt sig spændte;
 Jeg siger det for sand;
 Det Hvid' i Diet udvendte
 Den understærke Mand.
 Sit Bryn han dybt lod synke,
 Ret som den brede Bjørn;
 Da maatte man vel ynke
 Den Bonde med Viv og Børn.

37.

De Varfler var heel onde,
 Den Nød var saare stor;
 Meied den uselig Bonde
 Sig dybt for Asa = Thor.
 Bød ham alt, hvad han aatte
 For Drengens onde Værk;
 Da smile vel han maatte
 Den rige Kæmpe stærk.

38.

Han ynktes ved den Qvide,
 Ved Bondens store Nød.
 Hans Miner blev heel blide,
 Han op ham stande bød.
 Han sagde, vil du mig give
 Din Søn og Dotter bold,
 Da skal de hos mig blive
 Og føre Stang og Skjold.

39.

Da maatte sig vel glæbe
 Den Bonde af ganske Hu.
 I Staal og Pandserklæde
 Dem Løke førte nu.
 Tialf' og Rosga liden
 Ei deres Glæde fulgte;
 Beständig trofast siden
 Den stærke Us de fulgte.

40.

Thrudvangers stolte Herre
 Drog frem med freidigt Mod;
 Hans Bukke med hans Kerre
 Tildes hos Bonden stod.
 Til Gothunheim at vanke
 Lysted den stærke Mand.
 Droge de Kæmper ranke
 Da mod Troldekæmpe - Land.

41.

Det kan jeg fuldvel sige
 Tialf blev en Helt saa god;
 Han var en Kæmpes Lige
 I Færlighed og Mod.
 Det voldte stærken Spise;
 Dertil var han heel klog;
 Thor monne høit ham prise.
 Han har den tunge Braag.

42.

Rosga den vene Syster
 Vel havde Freyas Maal,
 Om hendes trinde Bryster
 Sig hvælved blanken Staal,
 Som ingen Moe i Lule
 Hun smilte kief og huld,
 Over de Lokker gule
 Var hun en Hielm af Guld.

43.

Med megen Larm og Bulder
 Gud Thor i Kobber gif
 Med Mislner paa sin Skulder,
 Med Fasthed i sit Blik.
 Løse var ei betyngt;
 Med lette Skridt han gled.
 Hans sorte Lok sig stynget
 Af hvide Brynie ned.

44.

Som nu de Kæmper gobe
 Sig rask afsted begav,
 Da pludselig de stode
 For et vredladent Hav.
 De stolte Bølger skummed,
 Og rørte hviden Bund.
 Bredeligt Ug ir brummed
 Huult fra sin sorte Grund.

45.

I dybe Klippehaller
 Sidder den Herre soar,
 En Krone af Koraller
 Han om sin Finding har;
 Han styrer Bølgen dunkel
 Med sin Baadshagestang
 Besat med klar Karfunkel,
 Hans Haar og Skieg er Tang.

46.

Naar med sin Stang han rager
 Den understærke Gud,
 Da Havet vældigt brager,
 Og seer heel bistert ud.
 Paa Glesey kan I finde
 Hans Muskelthronen staae.
 Kan er den Herres Qvinde;
 Hans Datter Bølgen blaa.

47.

Med Niord tit Forbund fanger
 Den vaade Gud saa tryg;
 Niord paa sin rappe Ganger
 Da rider ad Bølgens Ryg.
 Dens vilde Flugt formindsker
 Vist Havets Rasen ei;
 Forfærdeligt den vrindsker
 Hen ad sin vaade Bei.

48.

Da Thor nu mon fornemme,
 Selv Loke frygtsom stod,
 Da hæved han sin Stemme,
 Og bad ham fæste Mod.
 Du bødst mig selv hiddrage,
 Sagde den stærke Mand;
 Nu vil vi ei forsage,
 I hvad der møde kan.

49.

Thi styrted som en Klippe
 I Havet Asathor;
 Han lod ei Haabet glippe,
 De Andre eftersoer.
 Med Hjelm og Pandserfærke,
 Dymuntred', uforsagt,
 Strede de Kæmper stærke
 Mod Havets store Magt.

50.

De stémte sig med Vælde
 Igjennem Graad' og Tang;
 Under steile Fielde
 De hørte Havfru'sang.
 Da giældte det tilvisse
 At bryde vaaden Rum;
 Høit over deres Iffe
 Slog Havets hvide Skum.

51.

Det maa Enhver vel sige:

Den understærke Thor
 I Styrke har ei Lige
 Paa Himmel som paa Jord;
 Han sine Sener spændte,
 Han hialp de Andre hver.
 Ret som en Hval han rendte
 Forbi de skarpe Skiær.

52.

Kun fældes længe dvæler

Den understærke Mand,
 Snart Midgardormens Dvæler
 Bandt til det tørre Sand,
 Da stod de vandbetyngt
 Ved Maanens matte Skin
 Udi en Drk, hvor Lynget
 Dem viklede Foden ind.

53.

Før falder Maanens Skive

Fra Himlen ned til Jord,
 Før Thor kan modløs blive;
 Han raabte høit de Ord:
 Nu lader os med hverandre
 Ved dette røde Lius
 Dybt ind i Landet vandre,
 Indtil vi seer et Huus.

54.

De vanked op i Landet
 Med stor Besværlighed;
 Snart sunke de i Sandet,
 Snart de paa Isen glee.
 Der blæste skarpe Vinde,
 Da segned Rosga hen:
 Loke hjalp den hulde Qvinde,
 Han var en Qvindeven.

55.

Matten var sort at skue,
 Det hylede fiern og nær,
 Den mørke Himmelbue
 Var fuld af røde Sværd,
 Af Stierner med Riis og Haler;
 Da skiald den vene Mø,
 Man hørte store Hvaler
 At snuse i vilde Sø.

56.

Thor blev i Hu da bister,
 Han spændte fast sit Belte:
 Utgardeloke frister
 De lyse Asgards Helte!
 Han skal os ei forlede;
 Jeg vil hans Frækhed dæmpe!
 Saa talde i sin Brede
 Gud Thor, den stærke Kæmpe.

57.

Da blev de vaer en Hytte.
 De ginge strax derind.
 Den kunde vel besynte
 For Kuld og skarpe Vind.
 Dens Rum var saare vide,
 Sligt Huus de saae ei for.
 Dets ene ganske Side
 Var en heel mægtig Dør.

58.

Thi løste de da Braagen,
 De trængte vel til Føde,
 Ung Rosga sad i Krogen
 Med Kinder lidet røde
 To sødne Bukkebove
 Da Hungeren fordrev.
 Saa gik de hen at sove;
 Kun Thor aarvaagen blev.

59.

I Døren han sig satte
 Med Haand alt under Kind,
 Sin Miølnær han mon satte
 Med uforsærdet Sind.
 Han maatte sig vel trøste
 Alt ved sin bedste Skat,
 Saa fast han den mon kysste
 Og stirred i svarten Nat.

Anden Sang.

CHURCH

From the year 1800 to 1810
the number of persons who
were baptized in the
Church of England was
1,200. In the year 1811
the number was 1,300.
In the year 1812 the
number was 1,400.
In the year 1813 the
number was 1,500.
In the year 1814 the
number was 1,600.
In the year 1815 the
number was 1,700.
In the year 1816 the
number was 1,800.
In the year 1817 the
number was 1,900.
In the year 1818 the
number was 2,000.
In the year 1819 the
number was 2,100.
In the year 1820 the
number was 2,200.

The first year of the
Church of England was
the year 1800. In the
year 1801 the number
was 1,000. In the year
1802 the number was
1,100. In the year 1803
the number was 1,200.
In the year 1804 the
number was 1,300. In
the year 1805 the number
was 1,400. In the year
1806 the number was
1,500. In the year 1807
the number was 1,600.
In the year 1808 the
number was 1,700. In
the year 1809 the number
was 1,800. In the year
1810 the number was
1,900. In the year 1811
the number was 2,000.
In the year 1812 the
number was 2,100. In
the year 1813 the number
was 2,200. In the year
1814 the number was
2,300. In the year 1815
the number was 2,400.
In the year 1816 the
number was 2,500. In
the year 1817 the number
was 2,600. In the year
1818 the number was
2,700. In the year 1819
the number was 2,800.
In the year 1820 the
number was 2,900.

1.

Som Thor med vaagent Dre
 Nu trostlig sad i Mag,
 Da fik han snart at høre
 Et svart og vældigt Brag.
 Havet, som stedse skummed,
 Blev overdøvet brat;
 Det var som Jorden brummed,
 Dybt i den tause Nat.

2.

De sorte Skyer braged,
 Og røde Straaler stod;
 Det var, som Muldet knaged
 Under den Herres Fod;
 Men Thor, den Gud for Helte,
 Sad rolig i sin Kraft.
 Han spændte sit Sværdbelte,
 Og svang sit Hammerkast.

3.

Han raabte med stor Harme
 Hen ad den mørke Bei:
 Hvad tør saaledes larme,
 Naar Florida ager ei?
 Han kunde sin Kraft ei dæmpe,
 At slaae den Herre lysted;
 Den senestærke Kæmpe
 De blanke Plader rysted.

4.

Da monne den Stierneffare,
 Med Haler af røden Blod,
 En Jothun brat oplare
 Alt for den Herres God.
 I Søgne han sig strakte,
 Han var vel stærk og stor,
 Hans Krop sig vidt udtrakke
 Langs ad den nøgne Jord.

5.

Da mon med Mjolner hode:
 Den Herre kief og bold;
 Han vilde slaae tilbøde
 I Hast den arge Trolde.
 Det var sig Jetten svare,
 Han sprang fra Jorden op.
 Da monne først aabenbare
 Sig hans uhyre Krop.

6.

Da hørtos vældigt buldre,
 Han foer saa gramt afsted.
 Han havde brede Skuldre
 Og stærke Knoffelled.
 Ei mindste Ord han sagde,
 Men stirred nær og fiern,
 De haarde Sener lagde
 Sig om hans Arm som Jern.

7.

Da glemte Thor at hode;
 Ham lysted ei at true,
 Grant ved de Lius saa røde
 Han monne den Jothun skue.
 Han sagde: Siig mig dette,
 "Hvad est du for en Mand?"
 Giensvarte stærken Jette:
 Jeg er fra Kæmpeland.

8.

Vel Skrymner man mig nævner,
 Med lange Stang i Haand
 Jeg slaaer, at svarlig revner
 Hver Ring, hvert Pandserbaand.
 I Hielm og Bargestoke
 Vel foret bløt med Naar
 Jeg tiener Utgardeløke
 Udi hans Herre-Gaard.

9.

Ikke du mig behøver
 At sige her dit Navn.
 Søn af en Sværdesløver?
 Du est ei Jettens Gavn.
 Dig nævner høit med Ære
 Himmel, dertil vel Jord
 Dog liben tykkes mig være
 Valhallas Asathor.

10.

Heel ræd du blevst tilvisse
 Nys ved min sagte Larm,
 Med Hielmen om din Iffe
 Du naaer ei til min Arm.
 Jeg paa min Haand dig sætter
 I al dit Kobber Klæd,
 Dog nævnes jeg blandt Jetter
 Spærlemmet meest og spæd.

11.

Den Iothun ydermere
 Saaledes tog til Ord:
 Hvor mon min Handske være?
 Har du bortslæbt den, Thor?
 Han kunde sin Spot ei dolge,
 Han loe af Valhals Gud,
 Da vaagned den Herres Følge,
 Og kom af Hytten ud.

12.

Setten til Jorden knæled,
 Han var saa arg i Hu;
 Han ydermere mæled:
 Hvor er min Handske nu?
 Hans tykke Hielmbuff vaied
 Som Fjeldets Grannetop;
 Han sig til Jorden neied,
 Og løsteb Hytten op.

13.

Da saae de Kæmper gode
 Ved aarle Morgenstid,
 Hvad de en Hytte troede,
 Var en Staalhandske viid.
 Setten den monne tage,
 Han trak den paa til Gru.
 Da monne brat forsage
 De Kæmper af ganske Hu.

14.

Thor hørtet da at tale,
 En Helt saa kief og huld;
 Han monne dem vel husvæle,
 Han var saa tillidsfuld.
 Ei Kraften i at vore
 Bestaaer — saa var hans Ord:
 En Ulv tit vog en Dre,
 Var dog ei nær saa stor.

15.

Jeg kan vel sige dette:
 Ei skal mit Mod forgaae,
 Skiont denne fule Jette
 Lader til godt at slaae.
 Jeg føler dog tilfulde
 Min hele Guddomskraft;
 Ondt var det hvis jeg skulde
 Mistroe mit Hammerskæft.

16.

Det var sig Jetten svare,
 Han stotted sig til Spiud:
 "Hvad driver Thor at fare
 Saa langt fra Usgard ud?
 Hvad vilst du, kiere Herre!
 I denne Drk paa Sand?
 Hvi stander uden Kerre
 Thor i Troldekæmpeland?"

17.

Da svared med stor Vre
 Den Gud, for Helte kier:
 Mig lyfter her at være,
 Og derfor er jeg her.
 Alt om din Drot hin Sorte
 Jeg horte mangt et Ord,
 Snart inden for hans Porte
 Staaer Valhals Asathor.

18.

Jeg vil den Helt dog flue,
 Ja gieste ham dertil,
 Jeg frygter ei hans Lue
 Og ei hans Trøldomsspil.
 Før altid Jetter skialde,
 Naar frem treen Asathor.
 Da smilte Rosg' og Tialfe
 Til deres Herres Ord.

19.

Raabte da Jetten svare,
 Saa det i Bierget klang;
 Du sætter dig udi Fare,
 Lad af med denne Gang.
 Giennem de sorte Stænger,
 Som hegner Utgards Hiem,
 Sig ingen Asa trænger
 Hidtil ustraffet frem.

20.

Lad af, du hvide Aser!
 At nærmes dig min Drot.
 Hvad hjælper det, du raser?
 Det blier din Skam og Spot.
 Du kommer ei som Frende,
 Du har et fiendtligt Sind.
 Det bliver din Glende,
 Saa fremt du gaaer derind.

21.

Vend om, vend om tilbage
 Op til dit lyse Hjem.
 Hvad gavner dig at drage
 Blandt Lyng og Tidslær frem?
 Et Hav, hvor Bølger trille,
 En Drk hvor Stormen tuder,
 Blev sat for at adskille
 Jetter og lyse Guder.

22.

I Lyst, som aldrig savnes,
 I Spil og Vaabendands
 De stolte Guder savnes
 Af Solens varme Glands.
 Ser Mørnen har beskieret
 Et lystigt Hersker-Liv;
 Vorde tilbedt og æret
 Af Mand saavel som Liv.

23.

Jetter og sorte Trolde
 Sik et heel andet Mærke.
 Inden Fjeldets Volde
 De vore kæmpestærke.
 Ei Jordens Børn dem byrke,
 Til Skræk de bryde frem,
 Thi Klippens Kraft og Styrke
 Saae de i mørken Hiem.

24.

Kort Bolig blev os givet,
 Kun Lys af Branden rød ;
 Som Aser bringe Livet
 Vi bringe Skræk og Død,
 Os Mulmet oftest skjuler
 Vi dierot med Røller slaae ;
 I vore dybe Huler
 Selv Guder gysse maae.

25.

Thor monne svarligt studse,
 Slog Hamren med sit Skiold ;
 Han sagde: onde Thusse!
 Du est en arger Trolld!
 Min Mjolner nu ei langer
 Op mellem dine Bryn,
 Men sad jeg i Thrudvanger,
 Jeg knuste dig med Lyn.

26.

Hvor vover Utgards Kæmpe
 At tale saa til Thor?
 Vilst du mit Mod nebbæmpe,
 Du Myr' i svarten Jord?
 Skiondt du dig høit kanst række
 Fra disse Tidsler ud,
 Tro ei du kanst forskrække
 Valhallas stolte Gud.

27.

Han sagde ydermere
 Den Herre saa mangelund:
 Var der af Jetter flere
 End Sand paa Havsens Bund,
 End Dgler i Nastronds Sale,
 Det var mig lige Skiæl;
 Det skulde mig ret husvæle
 At staae Enhver ihjel.

28.

De Guder, Jorden dyrker
 Med Ild og Dfferblod,
 Fik Kraft og selsom Styrke
 Med Dannished og Mod.
 Troer du at Mørkets Jetter
 I Magt os overgaaer?
 At Asa = Thors Idrætter
 Selv under Lokes staaer?

29.

Du svulne Svamp tilviffe
 Med lustig skjøre Spær!
 Seg burde fløve din Issse
 Med dette gode Sværd.
 Vel Jordens Børn maa bløbe
 For Eders grumme Tand;
 Men Thor kan Eder døde
 Blot med sin Skjolderand.

30.

Den graa Alfader satte
 Jer hen i sorten Hiem
 Blandt Luer og Biergets Skatte
 I lumsk kun bryde frem,
 Kun Natten Eder maner;
 Da faaer I Dverhaand.
 Er Livets lumskke Baner
 Med lange Spiid i Haand.

31.

Paa Lys I stedse pukke
 Dertil hver Kraft saa god;
 Derfor I Diet udhugge
 Og drikke Hiertets Blod.
 Efter alt Godt at dræbe,
 Som Ulv og hungrig Biørn,
 Kun dirrer Eders Læbe,
 I blege Nattens Børn!

32.

Men Aserne fik Vælde
 Med Wiisdom og med Raad.
 Vi skal vel Eder fælde,
 Saa er af Vola spaaed.
 Vi skal Jer brat nedknuse;
 Bierget blier Eders Grav.
 Da Eders Blod skal bruse,
 Som et fortviolet Hav.

33.

Selv Eders Slægt i Bierge
 Med Hammer og med Tang,
 De listig kloge Dverge
 Maa Eders Undergang.
 De smedde mangt et Stykke
 Til Ostens lyse Vt;
 Dem skal vi eengang smykke
 Med Eders røde Tvæt.

34.

Miølnær min tunge Hammer
 Gav mig en Dverg saa god.
 Under dens dybe Skrammer
 Fremplibler Dødsens Flod.
 Disligest dette Belte,
 Som gjør mig stærk og stor.
 Thi frygt den Gud for Helte!
 Saa taled Asathor.

35.

Det var sig Jetten svare,
 Ringled med Pandserbaand.
 Thor stod i Harnisk klare
 Med Miølnær høit i Haand.
 Da giøs den arge Jette
 Alt ved den Herres Mod.
 Han sagde: Vi vil ei trætte,
 Du ædle Kæmpe god.

36.

Jeg vil dig Veien vise
 Til Utgards fierne Hiem,
 Jeg skal dig vel bespise,
 Mens her vi vandre frem.
 Han sagde ydermere:
 Du est en tapper Mand!
 Kiert vil det Loke være
 At see dig i sit Land.

37.

Ginge de Kæmper gode
 Langs med den stille Sø,
 Da var ei ræd tilmode
 Selv Rosga den vene Mø.
 Skrymner, stærken Kæmpe,
 Gik med en Braag foran,
 Da monne Brede dæmpe
 Gud Thor den stærke Mand.

38.

Som nu de længer ginge
 Blev Veien mere god.
 De holde Kæmper finge
 Derved vel Kraft og Mod.
 De vandred langs en Slette
 I røden Aftenstund.
 Stode de Kæmper trætte
 Brat for en løvrig Lund.

39.

Da sagde Jetten svare,
 Han Braagen synke lod:
 Nu vil vi meer ei fare,
 Du ædle Asa god;
 Alt i den grønne Skygge,
 Hvorhen de Fugle tye,
 Der vil vi hvile trygge
 Til aarle Morgengry.

40.

Løsteb han Braagen snarlig
 Da ned med stærken Haand,
 Bad Thor at fare varlig
 Alt med dens mere Båand.
 Han sagde, du vilst finde
 En Nadder her at staae,
 Saa god som nogensinde
 Du den hos Sig kan faae.

41.

Den skulderbrede Zette
 Gik bort med disse Ord.
 Han monne ned sig sætte
 Alt paa den grønne Jord.
 Udi de stille Skove,
 Udi det lune Læ
 Den Gothun monne sove
 Under et løvfuldt Træ.

42.

Gud Thor dertil vel Løse
 Samt Tialf og Rosga hvid,
 I Hielm og Vargestofe,
 I svalen Aftenstid,
 Paa Græsset ned sig satte
 Saa hungrig ved den Gang.
 De monne Braagen skatte
 Dertil den Kæmpe lang.

43.

Da sagde Thor med Tre,
 Den understærke Mand:
 Vi maa det mage Kiere!
 At Skrymner ei klage kan.
 Han bad mig varlig tage
 Om Braagens møre Baand;
 Derfor o Rosga fage!
 Jeg gier den i din Haand.

44.

Sank da med venlig Billie
 Alt under grønne Træ
 Rosga den hvide Lillie
 Paa sine runde Knæ.
 Den Knude fast var knyttet;
 Tæt slyngte sig de Baand.
 Det Arbeid lidet nyttet;
 Træt sank den spæde Haand.

45.

Thor fra moosgroete Stene
 Til Tialf da raabte saa:
 Du vilst vist ei formene,
 At vi vor Nadver faae?
 Din Syfter intet mægter,
 Den fagre Rosenkind
 Løs du de skjøre Hægter
 Som flutter Skatten ind!

46.

Da Tialf paa Huu sig satte
 Med Braagen mellem Been,
 Dens Bænd han vel mon fatte;
 Den Kæmpe var ei seen.
 Først pillede han med Lempe,
 Men løsned ingen Snor;
 Raabte den stærke Kæmpe
 Da hen til Asathor:

47.

Slig Knude ei man bryder
 Med en lemfælbige Haand,
 Klogt gjør du, hvis du bryder
 At rive sønder de Bænd,
 Alt ved den lyse Maane!
 Da svared Asathor:
 Dem har jeg lovt at fkaane,
 Og bryder ei mit Ord.

48.

Loke du holde Kæmpe!
 Min ædle Folgesvend!
 Jeg vil min Lyst ei dæmpe,
 Gak du til Braagen hen,
 Hvad der for Jordens Slægter
 Er tungt ja skult i Len,
 Det troer jeg vel, du mægter;
 Du fagre Laufens Søn.

49.

Det vil jeg ei forfølge;
 Da gik den snilde Gud;
 Hans sorte Lok mon følge
 Med ad det hvide Skrud.
 Loke den Braag i Hænde
 Da tog med megen Lyst —
 Men intet det monne bevende
 Alt efter lange Frist.

50.

Da smilte Thor hin faste,
 Han reiste sig fra Steen;
 Han monne svarlig haste,
 Han var ei længe seen;
 Han greb om Baandets Ender,
 Saa kjær var ham den Brad; —
 Men med de stærke Hænder
 Han skilte intet ad.

51.

Greb da den Gud i Bæde;
 Sit Sværd i stærste Hæst;
 Han trak det af sin Skede,
 Han hug paa Knuden fast.
 Heel svarligt da han hugged;
 Han brugte vel sin Haand;
 Men end bestandig lukked
 For Braagen de seige Baand.

52.

Da hæved Thor hin stærke
 Sin Miolner med Hænder begge;
 Han sagde: Jeg kan mærke,
 At Trollden mig vil giække,
 Thi vil jeg nu ham dræbe
 Alt for hans onde Værk;
 Mit Jern i Blod skal klæbe
 Paa brustne Pandfersærk.

53.

Gik for den Trolld at døde
 Gud Thor da hen i Mag.
 Han monne med Miolner hode
 Han slog et vældigt Slag
 Ret midt udi hans Pande
 Mellem de tykke Bryn.
 Det maatte de Kæmper sande,
 Det var et svarligt Syn.

54.

Det var sig. Jetten svare,
 Han Diet halv oplod;
 Han saae, i Harniss klare
 Thor ved hans Side stod;
 Han sagde: Hvi blev jeg vaagen?
 Faldt ned paa mig et Blad?
 Hvor staaer det sig med Braagen?
 Har du nu skilt den ad?

55.

I Harm da Thor mon blusse;
 Han beed sig i sin Læbe.
 Han tænkte: du onde Thusse!
 Jeg skal dig dog vel dræbe.
 Jetten ei længe skumled,
 Han sov paa grønne Vold.
 Høit det i Skoven rumled,
 Saa snorked den lede Trolb.

56.

Slog da med Kraft og Harne
 Gud Thor kun lidet blidt.
 Han hæved sine Arme
 Heel mandeligt og tit.
 Der gnistred Ild og Flamme;
 Den Gud var vred i Sind;
 Thi sank den tunge Hammer
 Vel dybt til Næbet ind.

57.

Det var sig Jetten stærke,
 Trak lidet med sin Mund;
 Han sagde: Jeg kan mærke,
 Jeg sover i en Lund.
 For tit jeg bliver vaagen,
 Nu faldt der ned et Bær.
 Hvor staaer det sig med Braagen?
 Nu dog vel løst den er!

58.

Derpaa sig Trollden vendte,
 Og sov paa bløden Jord.
 Da fast sit Belte spændte
 Den stærke Ufa = Thor.
 Høit lød hans Stemme klare
 Til Odin op i Sky;
 Da monne den Fugleskare
 Forsærd af Skoven flye.

59.

Hans Dine stod i Lue,
 Der høstes stærke Skrald.
 Han hug af al Formue
 Mod Jettens Pandeskæl.
 Strakte sig stærken Jette
 Heel modig da og seen.
 Han sagde: Hvad er dette?
 Nu faldt der ned en Green.

60.

Derpaa han langsomt reiste
 Sig høit fra Græsset op.
 Da Morgensolen kneiste
 Alt over Skovens Top
 Han sagde: Nu det bliver,
 I stærke Thor, vel bedst,
 At du dig did begiver,
 Hvor du din Hu har fæst.

61.

Gik da heel blid og rolig
 Den skulderbrede Trolld
 Mod Utgards mørke Bolig
 Alt med sin Stang og Skiold.
 De store Utgards Porte
 Man da langt borte saae,
 Befæst med Stænger sorte,
 Samt Bolt og mægtig Slaa.

62.

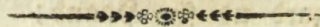
Da strakte svaren Thusse
 Mod Utgard ud sin Haand;
 Han sagde: Ei du studse
 For disse stærke Baand.
 Han lagde Thor i Hænde
 Et Spyd med Staal paa Top.
 Han sagde: Med dets Ende
 Du støder Porten op.

63.

Nu jeg Farvel maa sige;
 Jeg kan ei længer gaae;
 I Utgardlokes Rige
 Fleer Jetter I see vil faae.
 Lad Eder ei forfærde,
 Gaaer frem med rolig Fod.
 I har jo stærke Sværde,
 Dertil vel Kraft og Mod.

64.

Derpaa sin Raas han satte,
 Mens fast han Braagen bandt,
 Hen mod de Klipper bratte
 I Nordens fjerne Kant.
 Han gik med Skridt heel svare
 Hen mod den Biergerad.
 Da drog den Kæmpefare
 Mod Utgards skumle Stad.

Fredie Gang.

3111 1111 1111

1.

Et Saga fast utrolig

Jeg nu kundgiøre maa:
 Mod Utgarðs fierne Bolig
 Monne de Kæmper gaae;
 Hvert Skridt de monne tage,
 Da var det ligerviis,
 Som gleed de to tilbage
 Hen paa den glatte Fjæ.

2.

Da monne Veien dale;

Det gik i Dybet brat.
 Man hørte Haner gale,
 Det blev til mørke Nat,
 Da Tialf og Rosga gyste,
 Men frem gik Ufathor;
 Hans Harnisk for dem lyst,
 De traadde i hans Spor.

3.

Alt mere dybt de stege
 Med i de steengraae Fjeld;
 Da saae de Skygger blege,
 Og hørte Rildevæld:
 Gud Thor ei længe hviled,
 Han slog sig ei til Taal;
 Med raske Skridt han ilede
 Hen mod sin Idræts Maal.

4.

Som nu han frem sig skyndte
 Heel fro og trøstelig;
 Da Mørket snart begyndte
 I Lys at tabe sig.
 Man skued Fakler blaane
 Udi den dybe Grøft.
 Glimt af den blege Maane
 Faldt i en Klippekløft.

5.

Da kom de til en Laage
 Udi den Klipperad;
 Der monne to Skygger vaage,
 De tæt for Døren sad.
 De vare dødlig blege
 Og under Dine blaa;
 De op fra Bænken stege,
 Og paa det Følge saae.

6.

Den Ene var en Qvinde,
 Den Anden var en Mand;
 Sligt Folk man ingensinde
 Saae i et andet Land.
 De monne svarligt fryse
 Udi det kolde Hiem.
 De toge til at gysse,
 Da Thor tiltalte dem.

7.

De havde Hielme sorte,
 Hver lofted Hamren sin;
 Foruden Pandserstiorte
 De stod i hvide Lin.
 De Hamre graalig hvide
 Var giort af Dødningbeen;
 De lod dem mat nedgliide,
 Da Usa = Thor fremtreen.

8.

De sagde: Ingensinde
 Slig Skare for hidkom.
 Hvad søger I derinde?
 Vend om, o Flok! vend om!
 De monne svarligt sukke
 Udi den skumle Braae.
 De sagde: Vi mon indlukke
 Kun dem, som døe paa Straa.

9.

Hvad vil I Kæmper stærke,
 Som gløder i listig Kraft,
 Forinden Sprinkelværke,
 Hvor ingen Fryd er havt?
 Hvor blaffet bleg en Kvinde
 Uddeler Sorg og Qualm
 Blandt dem, som boe derinde,
 Hændet paa Bænkehalm?

10.

Da sagte Thor hin stærke
 Til Rosg' og sine Mænd:
 Nu kan jeg fuldvel mærke,
 Hvor vi er vandret hen.
 For Helheim's sorte Grotter
 Vi nu tilvisse staae.
 Loke, din blege Dotter,
 Vi snart at see vil faae.

11.

Da Fielved Loke sage;
 I Kinder steg hans Blod,
 Han vilde gaae tilbage,
 Han blev i Hu saa Mod.
 Han sagde: Jeg vil ei flue
 Min Uet saa drøvelig.
 Til Asgards lyse Lue
 Jeg atter svinger mig.

12.

Da raabte Thor hin faste,
 En Gud saa klog som stærk:
 Du maa dig ei forhaste
 Med overilet Værk.
 Hvad nytter Sorg hin svære
 Alt over Skiebne's Bud?
 Lad brat sli'g Daarskab fare.
 Den sommer sig ei en Gud.

13.

Alt af en Jetteqvinde
 Du dig bedaare lod;
 Det Gode ingensinde
 Sprang ud af Jetteblod:
 Men vist din Elskovs Brynde
 Stod udi Skuldas Bog;
 Hun monne din Daad fremskynde,
 Den Norne, viis og klog.

14.

Man for din Vt maa gysse,
 Men hvo foragter den?
 Den skabtes til at kysse
 Guder saavelsom Mænd.
 En Angst, som ulmer, flammer,
 Og bryder voldsomt ud,
 Den kun fra dig nedstammer;
 Du underfulde Gud!

15.

Hvor helbigst Livet gløder,
 Hvor det i Kraft bestaaer,
 Der altid Frygten møder
 Om at det snart forgaaer;
 Saaledes Jennis skrækker
 I Valhals bedste Lyst;
 Hans Blik en Frygt opvækker
 Selv udi Odins Bryst.

16.

Hvad var vort Aegard vide,
 Vel frem for Jordens Hiem,
 Hvis ikke Sorg og Avide
 Og Død adskilte dem?
 Den eviglumske Smerte,
 Ret som en Snog saa grøn,
 Omvinder Jordens Hierte,
 Det, Loke, er din Søn.

17.

Vel var det, Asa fiere!
 At Hel du avled Kiek,
 Hun bør høit agtet være;
 Hun straffer Niddingsværk.
 Hun er min Hærnerinde,
 Hun tugter rædde Mænd;
 Thi lad din Sorg forsvinde,
 Og vend ei om igjen.

18.

Alt ved den kloge Tale
 Forsvandt da Lokes Frygt.
 Han monne sig hufvate
 Alt ved den Herres Klogt.
 Sit Spyd Gud Thor da hæved,
 Dg stødte Døren ind,
 Den let tilbage svæved,
 Ret som et Blad for Vind.

19.

Da saae man Thor at drage
 Med sine Mænd afsted.
 Hoit mon den Hal gientage
 Den Skares tunge Fied.
 Det var sig Rosga liden,
 Den fagre Lillievaand,
 Hun vandred Thor ved Siden,
 Dg holdt ham ved sin Haand.

20.

I giennem krumme Gange
 Kun svage Lys de saae;
 De var saa saare trange,
 Der var heel ondt at gaae.
 Da pludselig de flued
 En Hule hen mod Nord,
 Hvor Stenen hoit sig bued
 Udi en Sal saa stor.

21.

Der sad langs Væggens Side
 De rædde Niflheim's Mænd;
 De var saa syglig hvide,
 Thor vandred mod dem hen.
 De var saa saare bange,
 De fvedte Angstens Sved.
 Om deres Liv en Slange
 Tæt slyngte sig og beed.

22.

En Stol høit monne stande
 Alt under hvælvet Steen;
 Den var af Hovedpande,
 Og skiere Dødningbeen.
 Der saae man Hel at true.
 Halv var hun hvid, mod God,
 Mod Ifsen blaa at flue,
 Af underløbet Blod.

23.

Et Dødningbeen hin hvide,
 Vel bleget i Maaneskin,
 Hun strakte ud til Nvide
 Med et hævingierrigt Sind.
 Det monne muldent lugte,
 Hun svang det som en Baand;
 Som Kongespir hun brugte
 Det i sin klamme Haand.

24.

Det var saa tykt derinde,
 En Liiglugt overalt;
 Der rortes ingen Vinde,
 Kun hule Suk giengialdt,
 Tre Fakler blaalig lued,
 Ved hver en Dødning stod,
 Man idel Rædsel flued,
 Kun intet Spor af Blod.

25.

Da saae man Thor at smile;
 Han vendte sig omkring,
 Han monne hurtig ile
 Hen i de Dødes Ring;
 Han raabte høit derinde
 Da disse strænge Ord:
 Saa gaae det hver en Kvinde,
 Som ei tør følge Thor!

26.

I uselige Daarer!
 Som frygted Saar og Død,
 Nu Hel jer evig saarer
 Med Qual og bitter Nød.
 I lod ei Hielmen hvælve
 Om Iffen kiest i Strid;
 I skabtes til at skælve,
 Saa skælv til Evigtid!

27.

Derpaa den strænge Kæmpe
 Dreen fast for Hela frem,
 Han monne Stemmen dæmpe
 I hendes mørke Hiem.
 Han sagde: Gustne Qvinde!
 Retfærdigt straffer du,
 Dog staaer jeg ei herinde
 Med en frivillig Hu.

28.

Til Utgards Drot at drage,
 Dertil stod fast mit Sind,
 Da monne han det saa mage,
 At her jeg vandred ind.
 Thi siig mig, hvis du mægter!
 Hvad Kaas jeg tage maae,
 For til de stærke Slægter
 I Gothunheim at gaae.

29.

Da skreg til Mjolners Svinger
 Hel med sin Stemme styg;
 Det klang som Sværdet klinger
 Udi en Vandferryg:
 Forlad min sorte Bue!
 Gak frem, snart est du der.
 Det blinder mig at skue
 Din Sundheds Rosenfæer.

30.

Da vinkte brat behænde
 Gud Thor med dristigt Blik.
 Sig Loke bort mon vende,
 Da Hel forbi han gik.
 Fast han sit Die lukked,
 Saa tung var ham den Gang.
 Hun saae paa ham og sukked,
 I hendes Spir det klang.

31.

Det vil jeg ei forfølge;
 Da gik den stærke Gud
 Alt med sit lidet Følge
 Af Hulen snarlig ud.
 Igiennem Bierget vide
 Han foer paa hurtig Fod;
 Paa Fjeldets anden Side
 Den Gud da snarlig stod.

32.

Da laae ret for hans Die
 Den store Utgardstads,
 Det mon ham vel fornøie,
 Han blev i Hu saa glad.
 Af store Biergerader
 Var Byen sluttet ind;
 Ved Porten Mænd i Plader
 Sad der, med Haand paa Kind.

33.

Hen fra de grønne Volde
 De smilte til hans Hammer;
 De havde Klippefkiolde
 Og Spyd af Granestammer,
 Gud Thor gif uforsærdet
 Afsted med sine Mænd,
 De Jetter hæved Sværdet,
 Men sænkte det igien.

34.

Det Jettespyd hin lange,
 Som Tialfe trolig bar,
 Den Gud da monne fange
 Alt med sin Kraft saa svar.
 Hardt det mod Porten stevned,
 Saa det i Bierget klang;
 Da brat de Volte revned.
 Med Gny den Port opsprang.

35.

Da monne Rosga fkielve,
 Hun sandt sig i et Huus,
 Hvor Klipper høit mon hvælve,
 Og fkiulte Dagens Lius.
 En Bæg af Marmor hvide
 Stod for dem blank og blot,
 Der singe de at vide,
 Bar Utgardlokes Slot.

36.

Udi den hvide Bolig
 Ei skinte mindste Sol;
 Der sad den Høvding rolig
 I steenudhugne Stol,
 Omkring den Drot hin svare,
 Som der saa trostlig sad,
 Stod udi Harniss klare
 En treleeds Kæmpe-Kab.

37.

Thor monne paa ham stirre,
 Den stærke Gud, saa trygt;
 Han saae hans Læbe dirre
 Af underkøet Frygt.
 Han rørte ei en Sene,
 Han var som Marmor graa;
 Med røde Edilstene
 Paa Asathor han saae.

38.

Udi den dybe Hule
 Der var stort Mørk' og Dvalm.
 Han slog mod Skjoldets Bule
 Alt med sin Kiølv af Malm,
 Da lyste Biergets Kløster
 Med Sølv og røden Guld.
 Ild giennem dybe Grøfter
 Sprang frem af sorten Muld.

39.

Alt ved de stærke Fakler

Den Drot da talde saa:

Du seer, at Loftet vakler,

Thi er det bedst at gaae.

Sit Blik Gud Thor da hæved,

Da han de Ord fornam;

Han saa en Klippe bæved,

Dg vilde knuse ham.

40.

Han sagde: Det maa synke,

Som ei kan hæve sig;

Du skalst mig ikke ynke,

Hvis Stenen dræber mig.

Den Klods med megen Vælde

Da faldt fra høien Kløft

Med i de hule Fielde —

Dg fyldte Gulvets Groft.

41.

Da aabned sig en Laage

I Biergets Side stor;

En hvid og døsig Laage

Ud af sit Gjemme foer.

Den monne rundtom fare

Udi en Vølgedands,

Omkring den Asa = Skare

Den lagde sig i Krands.

42.

Da smilte Gudens Læbe,
 Han saae paa Jetten stift;
 Dit Fjeld mig ei kan dræbe,
 Og heller ei din Gift.
 Valhalla jeg forlader,
 Jeg er sædvanlig tryg,
 Asa = Odin er min Fader,
 Min Moder kaldes Frigg.

43.

Da svarede brat behænde
 Den fule Utgards Drot:
 Jeg veed vel, til hvad Ende
 Du kommer i mit Slot.
 Jeg veed fra, hvem du stammer
 I lysen Klædebon,
 Dog skrækker ei din Hammer
 Du har udi din Haand.

44.

Du til din Styrke sætter
 For stor og dristig Lid.
 Husk: Jetterne er Jetter!
 Og det fra Arilds Tid.
 For Aserne de leved
 Med megen Vælde stor,
 Da ikke tænkt var blevet
 Paa Mislner og paa Thor.

45.

Ved Verdens første Tide,
 Før nogen Lyset saae,
 Var Gab i Afgrund vide,
 Men endnu intet Straa.
 Mod Norden Gis og Laage
 Da laae i Niffelhiem,
 Fra Muspels sydre Laage
 Foer Ild og Gnister frem.

46.

Da mødtes Hedens Vinde
 Med Rimfrost i den Grav.
 De blandte sig derinde,
 Og der blev Draaber af.
 Ild monne Kulden dæmpe
 Og Kulden atter Ild.
 Deraf fremstod en Kæmpe,
 Den stærke Ymer vild.

47.

Han blev en vældig Fader
 Til alle Trolbes Et,
 Som nu i Biergets Rader
 Med megen Kraft er sæt.
 Var da ei til den Kerre,
 Som nu saa stolt du seer.
 Da spæred Tialfes Herre:
 Lad mig kundgiøre meer!

48.

Jeg skal dig vist giengielde,
 Fortælle Sagnet troe:
 Da, ved Alfaudurs Bælde
 Blev til Audumble Ro,
 Hun slikked Nim af Stene,
 Da sprang vor Stamme god
 Af kolden Kraft ei ene
 Men og af Rød og Blod.

49.

I kolde stille Kræfter,
 Sig blandte rørigt Liv;
 Da Bure blev; derefter
 Blev Bør, han tog en Vid
 Af Eders Kæmpestamme,
 Heel skion og mild at see,
 Deraf sprang frem i Flamme
 Gud Ddin, Vil' og Bee.

50.

Hvad hele Verden aatte
 Udi sit dunkle Hiem,
 Sig sammenhobe maatte,
 For os at bringe frem.
 Først mangan Eggestamme
 Maa vore, hugges smaae,
 Før der med listlig Flamme
 En Alterild kan staae.

51.

Derfor, o sorte Jetter!

Saae I først Lyset her.
 De første Æs: Jdrætter
 Var den, at knuse Jer.
 Vi Ymer snart mon dæmpe,
 Han ei vor Kraft modstod,
 Da hver en Jettekæmpe
 Flux drukned i hans Blod.

52.

Vi kasted ned med Jorden

Hans Krop i Svælgets Grav,
 Deraf vi skabte Jorden,
 Af Blodet Jordens Hav.
 Udaf hans Been, de fierne
 Bierge, med megen Gru;
 Skyerne af hans Hierne;
 Der drommer den endnu.

53.

Hans tykke Dienbryne

Blev sat i mangan Rad;
 Deraf blev snart tilsyne
 Den store Midgards Stad;
 Hans hvælvet høie Pande
 Vi spændte ud derpaa,
 Da Himlen mon opstode;
 Den farved Freya blaa.

54.

Med Muspelheimske Gnister

Vi pryded den i Hast;
 Nu Stierne aldrig mister
 Sit lyse Straalekast.
 Udi sin Glands hin klare
 Den høit paa Himlen staaer,
 Mens Afsers stolte Skare
 Paa den med Fødder gaaer.

55.

Vi tvende Træer mon fælde,

Alt ved hin store Sø;
 Da blev ved Guders Bælde
 En Svend, dertil en Mø.
 Den Svend frem monne komme
 Af Egens Bul saa tief;
 Møen den hulde Blomme
 Sprang af en Rosenhæk.

56.

Afskur og Embla klare,

Blev ikke lidet glad,
 Da vi dem hen lod fare
 Til Midgards store Stad.
 Vel alle Jordens Hære
 Sprang frem af deres Rob,
 Som nu os Guder ære
 Med Ild og Dfferblod.

57.

Det Sagn er vel i Minde;
 I Jettens Nederlag
 Bergelmer med sin Vinde
 Kun undkom paa et Brag.
 Fra dem allene stammer
 Du med din Kæmpeætt,
 Som nu blandt Malm og Flamme
 I Biergets Dyb er sæt.

58.

Til disse mørke Sale,
 Vi bragte Eder hid,
 Hvad har du der at prale
 Om ældre Fødselstid?
 Af Aser overvundet
 Med alt dit Kogleri,
 Est du til Fiendene bundet,
 Og kun om Natten fri.

59.

Men ret som Ukrud vilde
 Udbreder sig heel snart,
 Saa gaaer det ogsaa ilde
 Med Ederes Kæmpeart;
 Mod Aseres Hær hin faste
 I atter prøver paa
 Jer dristig at formaste;
 Men det skal ilde gaa.

60.

Ei nok at I fordærve
 Den vakre Askurs Et,
 Og mangt et Kov erhverve
 Ved skammelig Idræt,
 Men selv de Altre faste,
 Som staae for Balhals Gud,
 I vover at kuldkaste,
 Og slukke voldsomt ud.

61.

Derfor fra Odins Rige
 Jeg kommen er herved,
 For dig, o Trolld! at sige,
 At jeg din Trædskhed veed,
 At Balhals Herre mægter,
 Blot ved et Ord saa brat,
 De Jothunheimske Slægter
 Vel at fordærve plat.

62.

Thors Blik stod høit i Lue,
 Ved disse strænge Ord,
 Han var heel skion at skue,
 Den stærke Asathor.
 De gyldne Plader lyst,
 Høit paa hans hvalte Bryst,
 I Len hver Jothun-gæste.
 Han stod saa rolig, tæst.

63.

Taus i de vilde Flammer

Han skued nær og fiern;

Han løfted op sin Hammer,

Saa tung, af drevet Jern,

Ned gennem Fjeldet dandsed

En solklar Klippebæk,

Den ved hans Fødder standsed

Forstummende af Skræk.

64.

Da sagde Setten sage,

Den feige Utgarde Drot:

Jeg lader dig ei drage

I Brede fra mit Slot.

Du skalst din Fod her fæste,

Endnu en stakket Tid.

Jeg vil dig venligt gieste,

Da du est kommen hid.

65.

Vi vil alt uden Brede,
 Naar Ingen meer er træt,
 En Leeg her tilberede,
 Som sommer Heltes Æt,
 Saa kan vi uden Harmen
 See udi Kampens Lyst,
 Hvo der har stærke Arme,
 Og mandigt Kæmpebryst.

66.

Sit Ja til denne Tale
 Gav Thor med villig Hu.
 I guldbesprængte Sale
 Dem Drotten førte nu,
 Et Bord af Marmor hugget,
 Stod der paa gyldne Been.
 Da blev heel svarlig drukket
 Af huul Karfunkelsteen.

Da toned Kildevældet,

Alt Sølv i Bierget klang.

Høit Stormen lød i Fjeldet.

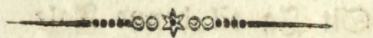
Det var en sølsom Sang.

Gud Thor ved Rosgas Side,

Samt Tialf og Loke fro,

Sidd' udi Salen vide;

Heel lysteligt man loe.

F i e r d e S a n g .

I.

Da ved de brede Borde,
 De Kæmper rundt nu sad,
 Tog Loke snilt til Orde,
 Den muntre Asa glad:
 Han mon ei længe tøve
 Han raabte skiemtsom Wiis:
 En Leeg vi strax vil prøve,
 Hvori jeg vinder Priis.

2.

Utgardelof behænde
 Da mellem sine Mænd
 Til Loke sig mon vende,
 Og sagde: Siig os den!
 Loke med megen Glæde
 Greb til en Brad paa Stand;
 Han sagde: I at æde
 Ei findes min Dvermand!

3.

Af hvad jeg nys har fristet,
 Vel Madlyst man kan faae.
 Den Kraft, man haver mistet,
 Man atter søge maa.
 Du haver stærke Gæster,
 Som ogsaa her kan seide.
 Thi lad din Kjøgemester
 I Stegerset vel arbeide!

4.

Da sagde Udgards Herre
 De skiemtefulde Dø:
 Der er fast intet værre
 End hungrig at gaae fra Bord.
 Dog skalst du mærke, Kiere!
 Skiont du est Kostens Ven,
 At du kan intet tære
 Mod Een af mine Mænd.

5.

Us = Løke brat mon stude,
 Han hurtig reiste sig;
 Han sagde: Unde Thusse!
 Troer du at skrække mig?
 Kaldte da Drotten svare,
 Heel listigt han mon lee.
 Da monne sig aabenbare
 En Gøthun sær at see.

6.

Han sprang af mørken Kammer,
 Sin Husbond brat han led.
 Heel underlige Flammer
 Sig i hans Harnisk brød.
 De fleste vare gule,
 Nogle var rød' og blaae,
 Den Trold ei monne skule;
 Riekt han paa Guden saae.

7.

Hans hvasse, stærke Tænder
 Sad i en dobbelt Rad;
 Selv paa hans Fingerender
 I Neglers Sted de sad.
 Hver Tand heel sælsomt lyst
 Alt ved en Flamme stor.
 Ung Rosga svarligt gyste;
 Af Skræk hun sammenfoer.

8.

Da bortsvandt Fjeldets Skygge;
 Sig Loke reiste op.
 Han sagde: Du kanst tygge,
 Seer jeg, med al din Krop.
 Dog, om du ogsaa bruger
 Hvert Lem saa mangelund,
 Troer jeg ei, meer du sluger,
 End Loke med sin Mund.

9.

Et Gad man da indbragte,
 Vel hamret ud af Guld.
 Utgardeløk det lagde
 Med lækkre Bræde fuld.
 Den Trolb, heel sær at flue,
 Samt Løke, den stærke Mand,
 Da aab af al Formue;
 Det siger jeg forsand.

10.

Alt ved den ene Ende
 Stod Trolben for det Gad.
 Ufa-Løk behænde,
 Ret for den anden sad,
 Da blev heel spærlig sluget,
 Det var stor Lyst at see,
 Paa engang midt i Truget
 Da baade mødtes de.

11.

Da havde Løke Riødet
 Neent ifra Benet ædt,
 Som der for ham var sødet;
 Han var da saare mæt.
 Setten da ei allene
 Havde ædet den halve Mad,
 Men og de haarde Bene,
 Dertil det gyldne Gad.

12.

Da blev stor Spøg og Latter,
 Selv Thor heel svarligt loe,
 Rosga, Bondens Datter,
 Var da i Hu saa fro.
 De Gæster alle tillige,
 Som sadde i Middagsstunden,
 Den Dom da mon affige:
 At Loke var overbunden.

13.

Da sagde Utgarde Fyrste
 Til Tialf i Brynien blaa;
 Da dog ei meer vi tørste,
 Lad os meer Latter faae!
 Vor Gammen i at spøge
 Vi finder alle nu;
 Thi lad os og forsøge
 Nu dine Kræfter, du!

14.

Da svared Tialf hin gode;
 Hvad kalder du Forsøg?
 Du maa dig ei hovmode
 Ved Asa=Lokes Spøg!
 Han klædte mig i Plade;
 I gjør mig ingen Meen,
 Skiondt I kan sluge Fæde,
 Dertil, som Hunde, Been.

15.

Den Hulderbrede Jette

Til Løke atter skreg:

Vi vil herom ei trætte,

Søg nu kun frem en Leeg,

Da svared Tialf behænde,

Han lagde sit Harnisk hen,

Saa vil tilmaals jeg rende

Med een af dine Mænd.

16.

Da skreg den Drot i Bierge:

Slig Leeg er saare god!

Naar man sig ei kan væрге,

Saa bruger man sin Tod.

Lader os ei spille Tiden,

Slig Leeg du vist forstaaer.

Dog troer jeg Tomme-Liden

Dig fuld vel overgaaer.

17.

Tialf rynked sine Bryne,

Han beed i Læben sig.

Da blev der snart tilsyne

En Dverg heel underlig.

Saa smidig som en Bue

Han var, men lidet før,

Man kunde ham grant ei skue,

Han dæktes af et Slør.

18.

Til Leeg han sig beredte;
 Snart snærped han sig ind,
 Snart vidt han sig udbredte,
 Alt efter sagten Vind.
 Da sagde Tialf hin svare:
 Slig Krop vist Saa har havt,
 Dog skal til langt at fare,
 Ei Mæghed blot, men Kraft.

19.

Thi tog han til at rende,
 Saa det i Bierget skialf;
 Da dreied ved Løbsens Ende,
 Den Dverg og mødte Tialf;
 Tialf vilde sin Harm ei røbe,
 Udi det skumle Bierg;
 Han sagde: lad os løbe
 Engang endnu, o Dverg!

20.

Det Løb da brat begyndte,
 Udi det hule Hiem,
 Sig Tialfe svarligt skyndte,
 Kom dog kun langsomt frem.
 Den Dverg foer som en Alfe,
 I Hast til Maalet ud.
 Da var derfra end Tialfe
 Et svarligt Pilestød.

21.

Alt til den tredje Prove.

Man da beredte sig,
 Da mon ei Dvergen tøve,
 Troe mig heel sikkerlig,
 Til Maalet han sig flyndte,
 Foer saa paa hurtig Fod
 Tilbage, hvor Løbet begyndte;
 Ved Maalet ei Tialf end stod.

22.

Da blev til Dom forbundet.

De Kæmper strax paa Stund,
 At Tialf var overbundet,
 Da sagdes med een Mund,
 Tialf sig i Krog mon sætte,
 Den Dverg svandt som en Bind,
 Tialfs Lemmer var saa trætte;
 Harm brændte ham paa Kind.

23.

Da sagde feren Jette,

Til Thor, den stærke Mand:
 Du maa dog og udrette
 En Jdræt nu paa Stand,
 Vel dine Kæmpers Lykke,
 Var her ei saare stor;
 Men med et spærligt Stykke
 Kanst du dem hevne, Thor!

24.

Da svared Thor hin høie,
 Med Haand alt under Kind:
 Det kan sig vel saa føie,
 Bring mig et Horn herind,
 Skiondt Løse kunde ikke
 Her æde med din Svend,
 Vil jeg dog svarligt drikke,
 Vel fremfor alle Mænd.

25.

Utgardeløf behænde
 Da vinkte, som tilforn,
 Da treen een af hans Svende
 I Hallen med et Horn.
 Det var af Malm hin gule,
 Med mange Skrifter paa,
 Uden den store Hule
 Dets ydre Spidse laae.

26.

Thor monne det betragte;
 Det var heel kunstigt giort;
 Heel stort han det mon agte,
 Dog langt fra ei for stort.
 Sagde da Utgarðs Fyrste
 Til Thor saa mangelund:
 Den skal vist ikke tørste,
 Som stikker det ud til Bund.

27.

Naar mine Kæmper dømmes
 I Straf, for ilde Værk;
 Da Hornet ud maa tømmes
 Af slig en Kæmpe stærk,
 Et Drag det fælden tømmer;
 I to er Sæd at see,
 Men ingen Mand det sømmer
 At stikke det ud i tree.

28.

Da sagde med stor Lyste
 As-Lok til Utgards Drot:
 Thor er vist ei den sidste
 I Drik paa Odins Slots
 Naar han sin Haand udstrækker
 Og efter Hornet taer,
 Den Gud da fast forstrækker
 Valhals Eiheriat.

29.

Ydun saa kielent kryster,
 For ham sin Ublemøst;
 Melken af hendes Bryster
 Er ei saa sød en Kost.
 Den Møst kan Thor udtømme
 Ret paa sin Kæmpevlis;
 Man pleier ham berømme,
 Han vinder stedsse Priis.

30.

Det Sagn er ei forborgen,
 Asodin har for Skif,
 Til Mimer at gaae hver Morgen,
 Og faae en Kildebrak.
 Et Horn, som Hvermand hylde
 For Dydden, Bredden, sin,
 Med Vand da Mimer fylde;
 Det blier til liflig Viin.

31.

Det kan jeg fuldvel sige:
 Engang da Odin drog
 Ud fra sit Guddomsrige,
 Da Thor hans Bæger tóg,
 Han drak det ud til Bunde,
 Den understærke Mand.
 Hans Roes er i alle Munde,
 Det siger jeg for sand.

32.

Da Odin brat erfared
 Den Asas Idræt nu,
 Da snarlig aabenbared
 Sig Bredden i hans Hu.
 Han sagde, du fordrister
 Dig aabenbar som i Lon,
 Jeg troer: selv Skiebnen frister
 Du rask, min kielke Søn!

33.

Ved denne Drik hin søde,
 Gud Thor sin Wiisdom fik:
 Hans brune Kinder gløbe
 Endnu af denne Drik.
 Hver Gud da monne dømme,
 Det var en Jdræt stor,
 Skulde da nu ei tømme
 Dit Horn den stærke Thor?

34.

Da sagde Utgards Fyrste:
 Hvo veed, om i Valhal
 Man kan saaledes tørste,
 Som her i denne Sal.
 Da flux det Horn ophæved
 Thor med sin Arm saa stærk.
 Dybt det i Bierget bæved;
 Det var et svarligt Værk.

35.

Meldte da Jetten lede:
 Sæt det kun for din Læbe,
 Da vil af Tørst og Hede
 Ei Tungen til Ganen klæbe.
 Gud Thor da monne fare
 Saa sindeligt i Mag.
 Han drak af Hornet klare
 Et stort og vældigt Drag.

36.

Han drak, som Sandet drikker
 Udi den hede Drk,
 Naar han sin Regn udfikker
 Fra Tordensfjnen mørk.
 Den Gud med megen Tre,
 Da saae udi det Horn —
 Da tyktes det hannem være
 Saa bredfuldt som tilforn.

37.

Gud Thor kun sielden pukker,
 Han virker i sin Kraft,
 Thi tog han store Klukker,
 Lønt til sit Hammerskast.
 Han slog i Panden Rynker,
 Det var en stor Bedrift.
 Han drak, som Elven synker
 Udi en Klipperift.

38.

Monne da ned sig boie
 Den Herre, som tilforn;
 Med et nysgierrigt Die
 Han kiged i det Horn;
 Da mærkte han med Brede,
 At det var fuldt som før;
 At indtil Hornets Bredde
 Der ei en Plet var tør.

39.

Da satte det for Munden

Den stærke Asa god,

Han drak, som Asgrundsbunden

Drak Kæmpen Ymers Blod.

Udi den Hal hver Thusse,

Som skued den Jdræt,

Da monne svarligt studse,

Men snildt de skulde det.

40.

Da Thor nu mon fornemme,

Det ei var udtømt end,

Da hæved han sin Stemme,

Dg rakte Hornet hen.

Han sagde: i at drikke

Jeg seer I stande først;

Thi Bathals Guder ikke

Har hede Sygers Tørst.

41.

For Tørstens Glød at slukke,

De Guder, morgenrøde,

End aldrig Horn udstukke;

Men for i Kraft at gløde

En herlig Mød blier blandet,

Det har vi der for Skik;

Meer kraftig, mindre vandet,

End denne ferske Drik.

42.

Da sagde Jetten lede
 Til Balhals Asa-Thor:
 Naar Skulbrene er brede,
 Er ogsaa Bugen stor.
 Men da kun nu vi spøge,
 Saa er brat min Begier,
 At du vil kiøkt forsøge
 En anden Jdræt her.

43.

I disse høie Sale
 Det er vor gamle Skif,
 Ds lystigt at husvale
 Ved Leeg saavel som Drik;
 Thi vil vi og ei tøve;
 Da vi er end ei trætte,
 Vi Krøfterne vil prøve
 Ved Byrder op at lette.

44.

Gud Thor da gav sin Villie
 Til disse Lege brat,
 Da løb ved bredden Tillie
 En egen Art af Kat.
 Den saae paa Thor heel bange,
 Og krymped tit sig ind,
 Skied Bugter som en Slange,
 Med lumskt og frygtsomt Sind.

45.

Den stirred gridst og slugen,
 Med røde Dine smaa,
 Der skød sig frem paa Bugen,
 Og sig for Guden laae.
 Den kunde sin Frygt ei tvinge,
 Da den af Krog blev kaldet;
 Af Horn den havde Ringe,
 Og var om Livet skaldet.

46.

Hen i de gyldne Sale
 Den snoede sig heel stng;
 Den logred med sin Hale
 Saa fikældet og saa tyk,
 En Braad med tvende Kløster
 Sad i dens Gab, saa stor.
 Lok sagde: hvis du den løfter,
 Da har du Kræfter, Thor!

47.

Da sagde med stor Vre
 Den fagre Laufeyrs Et:
 Gud Thor kan evig bære,
 Og bliver aldrig træet,
 Han sine Sener strammer
 Saa kraftig og saa sund;
 Blot veier hans tunge Hammer
 Vist hundred Bismerpund.

48.

Mærk vel, o Trold! min Tale:

Gud Thor gif ind en Nat,
 I Freyas lyse Sale,
 Dog hendes Loibænk sat,
 Han nænte ei at vække
 Den fagre Rosenknop,
 Han greb med Hænder begge,
 Og løfted Karmen op.

49.

Den Karm, det maae jeg sige,
 Af friske Blomster fuld,
 Var tung foruden Lige,
 Den var af drevet Guld;
 Dog bar han, uden Bulder,
 Og uden mindste Sorg,
 Den paa sin stærken Skulder,
 Hen i sin egen Borg.

50.

Da nu den Mø gulbhaaret,
 Dypvakt ved Midnatstide,
 Brat fandt sig did indbhaaret,
 Og saae ham ved sin Side,
 Da fra sit Hovedgierde
 Hun foer i al sin Pragt;
 Hun monne sig forfærde
 Alt ved hans stærke Magt.

51.

Dog vidste han med Varme
 Den Disa vel at trøste,
 I sine lodne Arme
 Han monne Freya kysste,
 Da glemte hun at græde
 Alt for den stærke Mand,
 Han monne kraftigt glæde
 Den skionne Likkvand.

52.

Da nu den Gud med Vre
 I Mag sliq Byrde bar,
 Skulde da nu vel være
 Eligt Kryb den Helt for svar?
 To Katte er om at trække,
 Hvad han kan løst' alleen.
 Han stærker' er end begge,
 Hvad siger da vel Een?

53.

Da smilte Ulgarbs Herre,
 Han sagde: Tag kun fat!
 Maaskee er Freyas Kerre
 Saa tung ei, som min Kat.
 Da bød dem Thor hin faste
 At tie baade still.
 Han monne svarlig haste
 Hen til det sære Spil.

54.

Da stirred Katten Rugen.

Dg ret med megen Harm,
 Thor greb den under Bugen
 Med stærken Kæmpearm.
 Heel rædsomt da den snøstede,
 Men Thor stod rolig tryg;
 Alt som han meer den løstede,
 Den kroged op sin Ryg.

55.

Saavidt hans Arme rakke,

Han høit den hæved op;
 Men smidig den udstrakte
 Alt meer sin glatte Krop.
 Et Hul i Loftets Fielde
 Den Gud da monne slaae,
 Han hæved den med Vælde
 Høit imod Himlens Blaa.

56.

Da var fra Jorden flytted

Ikkun dens ene Been,
 De andre tre sig støtted
 Mod Hulens dybe Steen.
 Gud Thor med trætte Arme
 Da slap den atter ned;
 Han dulgte tavst sin Harmen
 Dg sig i Læber beed.

57.

Den Kat da bort man bragde,
 Og Trollden, fletst i Blik,
 Til Tialfes Herre sagde:
 Saaledes den Leeg gif!
 Som Alt i disse Egne
 Er Katten før og stor,
 Og liden kun at regne
 Mod os er Odins Thor.

58.

Da sagde Tialfes Herre
 Alt udi Utgards Sal:
 Ved Mielner og min Kerre!
 Jeg habder Ord og Pral;
 Men da dog fra dit Sæde,
 Du kalder mig saa spag,
 O Drot! da frem du træder
 At prøve Favnetag.

59.

Da lemped mildt sin Stemme
 Den Drot i samme Stund,
 Han sagde: Ei du glemme,
 At her vi lege kun,
 At alt vort Værk herinde
 Er et fortvilligt Spøg;
 Thi med min gamle Kvinde
 Du brydes, til Forsøg!

60.

Da meldte Lok' hin snilde,
 Den Gud fra Asgards Slot:
 Hun kommer ei for silde,
 For denne stærke Drot.
 Mod Bæg han hende stemmer,
 Og det i megen Mags
 Han hende senderlemmer
 Med stort og vældigt Brag.

61.

Har hun i Runeskrifter,
 Den gamle Ymers Mø,
 Ei læst om hans Bedrifter
 Paa Egirs stolte D?
 Da med sin stærke Hammer
 Dumdriftig Jomfru = Flok
 Han skienkte slige Skrammer
 At hver sit svarlig nok?

62.

Det var stor Lyst at skue
 Ham med sin Mislner der,
 Hvor kief han stod i Lue
 Midt i den Qvindehær,
 Den vilde ham forbyde
 Paa Land at sætte Fod,
 Det monne den fortryde,
 Den sank ubi sit Blod,

63.

Da blussed Thor tilvisse,
 Den Kæmpe stærk og rank;
 Slog Loke mod sin Iffe,
 At han til Jorden sank.
 Han sagde: jeg maa vel lære
 Dig onde As paa Stund,
 Den stærke Thor at ære,
 Og tæmme kaaden Mund.

64.

Du feige Bendekaabe!
 Stem kun i Utgards Sang,
 Du uselige Taabe,
 Du Gienlyd af hver Klang!
 Bepot de høie Guder,
 Blandt hvem du tæller dig
 Saavist som Fenris tuder,
 Din Straf bliver skrækkelig.

65.

Da sagde Lok' behænde
 Med Blussen paa sin Kind:
 Hvor kan til Harm du vende
 O Thor! saa let dit Sind?
 Du vedst at her vi søge,
 Ved Leeg at frydes ret;
 Kan vi da ikke spøge
 Med Tale, som Jdræt?

66.

Er da din store Bælde
 Og Høimod, lyse Thor!
 Saa svag, at jeg kan fælde
 Den med et skiemtsomt Ord?
 Af hine Moer, du dræbte,
 Var ingen svag og spæd;
 De Egeskøller slæbte
 Og i Jern-Plader klæd.

67.

Det var jo Troldeqvinder,
 Som stunk for dit Sværd,
 Alt om hin Daad mig minder
 Den gamle Qvinde her.
 Det gaaer vist hende værre,
 Det skrøbelige Siv.
 Da sagde Tiafæs Herre:
 Saa glem da denne Riv!

68.

Da stod i Hallen inde,
 Ved knudret Rynkestok,
 En saare gammel Qvinde,
 Med filtet Marelok.
 I Panden var hun rynket,
 Dybt hendes Dine laae;
 Hun blev af Guden rynket,
 Da hen paa ham hun saae.

69.

Han sagde: Det ei sig sommer,
 At med dig brydes Thor,
 For du en Most udtømmer
 Hvis Frugt i Valhal groer,
 Udaf et libet Gjemme
 I Skjoldets Bule rød,
 Man monne da fornemme,
 Han tog en Frugt saa sød.

70.

Med milde Heltesæder
 Han rakke Eblet hen;
 Han sagde: Naar du det æder,
 Forynges du igien.
 Det er af Bragis Have;
 Det skienker Ungdoms Liv;
 Det er en kostbar Gave
 Af Gudens unge Liv.

71.

Da satte sig paa Skammel
 Den Qvind af Alder tung:
 Hun sagde: Jeg er gammel,
 Men blier dog evig ung.
 Det Eble, dig skal nære,
 Slut det i Skjoldering!
 Jeg intet kan fortære,
 Og æder dog alle Ting.

72.

Ved denne fære Tale:
 Blev Thor heel underlig,
 Udi de skumle Sale
 Da Qvinden reiste sig.
 Hun slyngte sine Arme
 Om ham med megen List,
 Han stred med Kraft og Harme;
 Men sank i Knæ tilsidst.

73.

Da Loke blev forfærdet,
 Og Tialf og Rosga med.
 Thor vinkte dem med Sværdet
 At drage brat affted.
 Han vendte sig i Brede
 Da til den onde Drot;
 Han sagde: Du skalst lede
 Mig af dit Troldoms- Slot.

74.

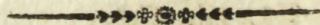
Mit Die sig oplader
 Ei for dit Kogleri.
 Den vise As, min Fader,
 Mod fligt kun staaer mig bi.
 Hid uden hans Samtykke
 Paa egen Haand jeg drog;
 Derfor min Heltelykke
 En saadan Ende tog.

75.

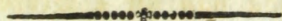
Du skalst dig ei formaste
 Mod mig i næste Færd.
 Ddin kan Runer kaste,
 Som Thor kan løfte Sværd.
 Naar begge sig forbinde,
 Og nærme sig dit Hav,
 Skal du dem ei forblinde
 Her i din egen Grav.

76.

Derpaa han gif i Brede
 Med Blussen paa sin Kind,
 Han Drotten ud mon lede,
 Heel ængstelig i Sind.
 I Biergets Dyb det lukked,
 Stærkt jog dets hvide Blod.
 Det langsomt op sig lukked. —
 Da Thor paa Sletten stod.

F e m t e S a n g.

2. in 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8.

③ in 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8.
The first of the four
The second of the four
The third of the four
The fourth of the four
The fifth of the four
The sixth of the four
The seventh of the four
The eighth of the four

The first of the four
The second of the four
The third of the four
The fourth of the four
The fifth of the four
The sixth of the four
The seventh of the four
The eighth of the four

I.

Da nu den Helt hin svare
Midt udi Marken stod,
Alt under Himlen klare,
Med Blomsten ved sin Fod,
Da lyste først hans Hammer
Med blanke Vliants Skær,
Hans Brynies røde Flamme
Brød sig paa Kryds og Dvær.

2.

Han stirred med sit Die,
Saa fuldt af Ild og Kraft,
Til Himmelen den høie,
Og svang sit Hammerkast.
Da saae først Utgards Fyrste
I ham den Gud, som slaer;
Thi reiste sig i Berste
Af Skræk hans Hovedhaar.

3.

Af Gysen hardt betagen
 Da blev den Jettes Barm,
 Skiondt Guden var bedragen;
 Han frygted dog hans Harm.
 Skiondt Thor udi sin Kerre
 Snart førte bort i Mag,
 Han vidste: Hlidþialfs Herre
 Vel kiendte hans Bedrag.

4.

At Odin, naar han traadde
 I Valhal atter ind,
 Brat vilde alt forraade
 Og tærge Heltens Sind.
 Thi søgte fulen Jette,
 Den svigefulde Mand,
 Da Skranker brat at sætte
 For Gudens Harm paa Stand.

5.

Han tænkte: Jeg maa sige,
 Hvordan sig alt tildrog;
 Hvi nys udi mit Rige
 Den Leeg sliig Ende tog.
 Hvis hist han det erfarer,
 Hans Harm blier mere stor;
 Og flet jeg mig forsvarer
 Mod Odin og mod Thor.

6.

Den Gothun til den Ende,
 Saa fuld af List og Svig,
 Til Thor sig da mon vende,
 Og sagde drøvelig :
 Vel er det, Utgards Tille
 Med dig ei bugner meer ;
 Vist aldrig med min Villie
 Seg der igien dig seer.

7.

Da der er ingen Fare
 For Ymers Afkom nu,
 Saa vil jeg alt forklare
 Med en oprigtig Hu,
 Paa det du selv kan vide,
 Hvor stor du est i Kraft,
 Med Sværdet ved din Side,
 Og med dit Hammerkast.

8.

Med megen Skræk jeg hørte,
 O stærke Asathor !
 At i din Karm du førte
 Fra Asgard ned til Jord.
 Men da du vilde drage
 Ned til mit faste Slot,
 Da mon jeg det saa mage,
 Du blevst forblindet, Drot !

9.

Ei vilde jeg fornærme
 En Gud saa stærk som fri,
 Men kun mit Land beskiærme
 Ved snilde Kogleri.
 Jeg rørte Havets Bolge;
 Det hjaalp kun lidet mig.
 Jeg vil det ei forfølge,
 Du est forfærdelig.

10.

Derpaa jeg mig udbrakte
 Heel usædvanlig stor,
 Og mine Lemmer strakte
 Hen ad den grønne Jord,
 Jeg vilde dig forfærde
 Alt paa den øde Bei;
 Men eders Spyd og Sværde
 Jeg flove mægted ei.

11.

Jeg gyste for din Hammer
 Fra snilde Dverges Hiem;
 Jeg vidste: hvor den rammer,
 Staaer Kampens Rose frem.
 Jeg tænkte dig at skrælle
 Ved indbildt Overmagt.
 O Thor! men dig at gieffe
 Det aldrig var min Agt.

12.

En Stump udaf hin Riæde,
 Hvormed I Fentis bandt,
 Som Dverger hift mon smedde,
 I Fjeldets Braa jeg fandt,
 Den jeg om Braagen snoede
 Udi min store Nød;
 Fordi jeg sikkert troede,
 At intet Staal den brød.

13.

Den var til Hielp i Vaande
 Heel kunstig sammenknytt,
 Af alle Fugles Ande,
 Og alle Fiskes Spyt;
 Af Smæk ved Rattens Fodder,
 Af Skiæg paa Qvinden seig,
 Af Klippens dybe Rødder,
 Af Bjørnens Sene seig.

14.

Det skedte, som jeg troede,
 Dog blevst du ikke ræd;
 Dit Belte du omsnoede,
 Og foer saa gramt affted.
 Det maa jeg for dig sande,
 At paa den grønne Bang
 Den kolde Sved af Pande
 Mig udi Angsten sprang.

15.

Da blev dit Die fluffet;
 Mildt første Slag gienlød,
 Men havde det mig truffet,
 Det blevet var min Død.
 Af Skræk jeg quær mon blegne;
 Da trylled dig min Sang
 I hine Klippe-Egne;
 Der først din Hammerklang.

16.

Ved Troldens sære Tale
 Thor hen i Klippen saae;
 Da trende store Dale
 Ret for hans Die laae.
 Den Gothun ydmygt sukked
 Alt ved det svære Værk,
 Han sagde: Dem har du hugget
 Alt med din Miølners stærk.

17.

For dig og for dit Følge
 Det virkelige Syn
 Jeg monne snildt forfølge,
 Og rynked mine Bryn.
 Du flaaer, det maa jeg sande,
 Som den, der flaaer ihjel.
 Du knuste ei min Pande,
 Men haarde Kampesfjeld.

18.

Derpaa jeg dig forvilded
 I Biergets Kloster om.
 Alt ved min List indhildet
 Til Helas Sal du kom,
 Jeg tænkte dig at skrække,
 Du ædle Kæmpe god,
 Men intet Syn kan knække
 Dit frygtelige Mod.

19.

Dg at jeg nu skal tale
 Om hver en Idræt stor
 I mine egne Sale,
 Saa mærk vel mine Ord.
 Først Loke du mon æde
 Med Gjend af lække Brød;
 Det var stor Lyst og Glæde
 At see dig ved din Mad.

20.

Dog skiondt af al Formue
 Du aad, o stærke Mand!
 Som Fjeldets Ild og Lue
 Dog ei du æde kan.
 Det monne Kæmpen være,
 Som sprang af mørken Braa;
 Hvad Under han kan tære
 Da Malm og Been som Straa?

21.

At, Djalfe! du mon røbe
 At paa hin lange Vej
 Stor Raskhed i at løbe,
 Jeg nægter heller ei.
 Men den, med hvem du rendte,
 Var mere snar end du;
 Thi viid, den Drolb jeg sendte,
 O Djalf! det var min Hu.

22.

At nu min Hu vel mægter,
 At løbe dig forbi,
 Det vist du aldrig nægter,
 O ædle Kæmpe fri!
 Ved skulte Runeløge
 Jeg Skikkelse den gav,
 At den dig skulde spørge
 I Biergets dybe Grav.

23.

Evindeligt blandt Jetter,
 I Bierget fiern og nær,
 Vil mindes de Jdrætter,
 Som Thor udførte der.
 Vor Skræk vi vel mon skule,
 Ved hvad som da blev seet.
 Men end i Utgards Hule
 Slig Daad er aldrig fæet.

24.

Først maa jeg dig berømme,
 O Asa! for din Drik;
 Skiondt ei du kunde tomme
 Det Horn, som da du fik.
 Enhver af mine Svende
 Paa dig med Rædsel saae,
 Thi Hornets ydre Ende
 Dybt udi Havet laae.

25.

Mens Vandet du mon fuge,
 O Thor! saa mangelund,
 Da saae vi Hornet fuge
 Fra Havets dybe Grund,
 See kun i alle Bunde,
 Som her i Utgards Flod,
 Da skal mit Død du sande,
 O ædle Kæmpe god!

26.

Gud Thor med Panden runken
 Did styred sine Fied,
 Da var dybt Havet sunken
 Ned under Strandens Bred.
 Da stytte sig til Sværde
 As-Lok, og Tialf paa Stund;
 De monne sig forfærde,
 Og saae i dyben Grund.

27.

Da sagde Jetteren snilde,
 Den Utgards Drot saa brat:
 Thor vil mig ikke ilde,
 Han har mig alt forladt.
 Mit Kogleri kun satte
 I større Lys hans Kraft.
 De Strande nu saa bratte
 Bevidne jo hans Magt.

28.

Naar du est uden Hinder
 Nu kommen til dit Slot,
 Hiint Horn da der du finder,
 Thrudvangers stolte Drot!
 Lad det en Gave være!
 Og lad det vidne om,
 At Jetterne dig ære
 Fra den Tid, did du kom.

29.

Da sagde Skjoldets Kløver
 As Thor, den stærke Gud:
 Mon vel min Roes behøver
 Ved dig at bredes ud?
 Med senderslagen Pande
 Du burde giøre Bod;
 Og disse hvide Strande
 Bestænkes med dit Blod.

30.

Da skælved Jettens Læbe;
 Flur tog han saa til Ord:
 Den Svagere at dræbe
 Ei sømmer Asa-Thor.
 Da Ratten du mon løste,
 Høit over Biergets Vold;
 Da den tog til at snøste,
 Da isneede hver Trolld.

31.

Du gjør os ei saa bange
 Med Lynild og med Storm;
 Det var den grumme Slange,
 Den stærke Midgardsorm,
 Der knuger Jordens Sider
 Rundtomkring Havets Grund,
 Og sig i Halen bider
 Alt med sin egen Mund.

32.

Stolt i din Guddoms Lue,
 Du strakte den med Harm
 Høit op mod Himlens Bue
 Med vældig Kæmperarm;
 Saa langt du op den førte
 Ud over Biergets Sale,
 At Jorden den berørte
 Kun med sin Braad og Hale.

33.

Den gamle, runkne Qvinde,
 Der monne dig til Spee
 Skiondt langsomt overvinde,
 Som var saa sær at see;
 Som ei af Frygt mon blegne,
 Skiondt vist din Kraft var stor,
 Som lærte dig at segne,
 Var Tiden, stærke Thor!

34.

Den Qvinde, styg og vammel,
 Gaaer ved sin Stav saa tung;
 Skiondt hun er saare gammel
 Er hun dog evig ung;
 Alfader hende lærer
 At vandre vidt omkring,
 Hun ingenting fortærer,
 Og æder dog alle Ting.

35.

Hun mon os Jetter fælde!
 Jeg siger dig forsand:
 Selv Users stolte Bælde
 Bortæder hendes Tand.
 Hun satte dig med Ure
 I Kæde, den Qvinde god;
 Lad det et Varsel være!
 Og tæm dit Overmod.

36.

Da diered Gudens Læbe,
 Han tog sin Hammer fat;
 Han vilde Jetten dræbe —
 Da var han svundet brat.
 Fjeld over sig at hænge
 Den Gud ei længer saae;
 Han stod paa grønne Bænge,
 I braaget Kløverstraa.

37.

Han monne sig omgiorde,
 Og kasted rundt sit Blik;
 De rige, fede Hiorde
 Saa stadigt rundt ham gif.
 Da hist, hvor Skoven groede,
 Den Hytte brat han saae,
 Hvor Tialfes Fader boede,
 Den mellem Bøge laae.

38.

Da bluffed brat behænde
 Den unge stærke Mand;
 Brat tog han til at vende
 Igiennem Rosevand.
 Rundt om de lumfke Moser
 Løb Rosga let paa Fod,
 Paa Rinden hendes Moser
 I Morgenpurpur stod.

39.

De Børn da længtes saare,
 Da de den Hytte saae;
 Paa Kinden Rosgas Taare,
 Som Morgenduggen, laae.
 Ung Tialfe svarlig rendte
 Da ret med megen Lyft.
 Hans unge Hierte brændte,
 Og stormed i hans Bryst.

40.

Bred stod en Lindestubbe,
 Den Hyttes Indgang nær,
 Der sad den gamle Gubbe
 Alt med sin Hustru fier.
 Af svarlig Glæde skialfe
 De Gamle beggeto.
 Han raabte: Der er jo Tialfe!
 Hun: Der er Rosga jo!

41.

Da blev der megen Glæde,
 Dertil heel svarlig Lyft,
 Den Hustrue plat mon græde,
 Med Rosga ved sit Bryst.
 Med Fryd det Die hængte
 Paa hendes Sppd og Skiold,
 Hun sagde: Ei jeg tænkte,
 At fød' en Mø saa bold.

42.

Hun sagde: hvo har givet
 Dig en saa fyldig Arm?
 Meer smal du est i Livet,
 Og mere fuld om Barm.
 Da svared med stor Ære
 Ung Rosga disse Ord:
 Det har min Husbond kiere,
 Den stærke Asa = Thor.

43.

Det var den gamle Gubbe
 Alt med de Lokker graa,
 Han reiste sig fra Stubbe,
 Paa Tialfe stivt han saae.
 Da monne Svenden buldre,
 Og løfted Sværdet op
 Alt med de brede Skuldre
 Og stærken Senekrop.

44.

Den Fader raabte: Tialfe,
 Du varst en liden Svend!
 For dig ei Kæmper skialfe,
 Du varst ei Kampens Ven.
 Nu du din Arm udstrammer
 Ret efter Heltestik.
 Hvo gav dig disse Lemmer
 Og dette Lue-Blik?

45.

Hvor fikst du Kraft at stramme
 Den Bjerne-Buestræng?
 Hvo gav dig denne Flamme?
 Nys varst du jo en Dreng!
 Da svared med stor Ære
 Ung Tialfe disse Ord:
 Det gav min Husbond Kiere,
 Den stærke Asa-Thor.

46.

Som Tialfe nu saa mæled
 Gud Thor da nærmest sig.
 Den gamle Gubbe knæled
 Med Qvinden ydmygelig,
 Han sagde til den Herre
 Da med et bange Suk:
 Jeg haver giennt din Kerre!
 Og kærst er nu din Buk.

47.

Da bortsvandt Gudens Brede,
 Der vakt var i hans Sind
 Ved Jettens Ord, hin lede,
 Han gik i Gaarden ind.
 Han Stalden op mon lukke,
 Da glemte han sin Harm,
 Ved Synet af de Bukke,
 Og af den gyldne Karm.

48.

Den høie Jothunbane
 Da fat sin Hammer tog,
 Alt efter gamle Bane
 Han sine Bukke vog.
 Qvinden da Dugen bredte,
 Hun var i Hu saa glad,
 Mens Løke tilberedte
 Saa qvægelig en Brad.

49.

Da kom fra grønne Skove
 Ung Tialf med Qvist og Green,
 Løke de fede Bove
 Da stak paa skarpen Teen,
 Midt udi Bondens Stue,
 Alt paa de Gliser smaae,
 Brændte den muntre Lue,
 Heel lystigt ud det saae.

50.

Endnu ei Bonden eied
 Et Jod i al sin Vold,
 Thi lagde, som han pleied,
 Gud Thor sin Steg i Skjold.
 De fede Gieddebukke
 Da trosteligt de nød;
 Det Blod, som kom i Kruffe,
 Var bleven listig Miød.

51.

Da Nadderer var til Ende,
 Var Aukathor ei seen;
 Han Skindet ud mon spænde,
 Der skulde kastes de Been.
 Det var den gamle Gubbe,
 Trak Tialf ved Armen ud,
 Hen til den Lindestubbe
 Bort fra den Bukkehud.

52.

Da raabte Thor hin høie:
 Hvi drager du ham bort?
 Den Bonde sig mon høie,
 Og trak ham længer fort.
 Han sagde: Lad mig ei tøve!
 Jeg mindes Daaden sidst;
 Jeg frygter Tialf skal prøve
 Den samme Argelift.

53.

Da sagde Thor med Latter,
 Han satte sig paa Steen:
 Vist aldrig Tialfe atter
 Vil knække Bukkebeen.
 Hans Kræfter ei behøve
 At styrkes nu ved Marv,
 Som da han Ved mon fløve,
 Og kierte Ploug og Harv.

54.

Da Gubben fro, bevæget,
 Slap Tialfes Riortelflig,
 Da man var vederqvæget,
 Til Sengs man lagde sig.
 Gud Thor, den stolte Herre,
 Udi sin Brynie rød,
 Steg op udi sin Kerre,
 Og der sin Hvile nød.

55.

De Fugle qviddred glade,
 I aarlen Morgenstund,
 Da klæbte de sig i Plade,
 Alt efter korten Blund.
 De Baaben de monne hårde,
 Bandt Skinner om Arm og Been,
 Og fleeb de blanke Sværde
 Paa haarden Hvæssesteen.

56.

Med Søm da Thor mon nagle
 Guldsko til haarden Hov.
 Selen fra lette Skagle
 Hæn sæst om stærken Bøv,
 Greb saa i Haand sin Hammer,
 Og tog sit Følge med.
 Der gnistred Ild og Flammer,
 Saa hardt de foer affted.

57.

Den Bonde Fod ei rørte,
 Saa taus han monne staae,
 Ut de i Luften kiørte,
 Han med Forundring saae;
 Den Svend da med den Pige
 Saae sig saa vidt omkring,
 Da høit de monne stige,
 Op ad den Regnbu-King.

58.

Hen ad den lyse Bue
 Da kiørte Aukathor,
 Der stod en Rosenlue,
 Langs med de brede Spor.
 Heimdal i Hornet stodte,
 Da Kerren forbi ham gif,
 De syv Jomfruer mødte
 Gud Thor med milde Blik.

59.

Da sagde Mielners Svinger
 Alt til den Lillievand:
 Vel bedst, at jeg dig bringer,
 Til Freya nu paa Stand.
 Thi endnu ingensinde,
 Saalænge Verden stod,
 For nogen Mø og Qvinde,
 Thrubbanger op sig lod.

60.

Blaa Edelstene dækker

Den skønne Freyas Sal,
 Blandt høie Rosenhækker,
 Den stander i en Dal;
 Sneehvide Swaner seiler,
 Rundtom i Borgens Sø.
 Der kommer hver trofast Veiler,
 Dertil hver trofast Mø.

61.

Folkvangurs bedste Gie

Er hun den Drotning blid.
 Midt paa et Blomsterleie
 Hun bluffer rank og hvid.
 Saa smækker som en Bidie,
 Hun aander elskovsvarm.
 Hun er saa smal i Midie,
 Hun er saa fuld om Barm.

62.

Hun har to runde Hænder,

En Rose vel i hver,
 De tvende Roser brænder,
 Med et livsaligt Skær,
 De lugter altid søde,
 I hendes klare Hiem,
 Aften og Morgentøde,
 Saae deres Lys fra dem.

63.

Hun læger alffens Vaande,
 Saa huld i Siet og Sind,
 Hendes varme Nande
 Er Jordens Foraarsvind.
 Hver Morgen hendes Die
 Man seer i Taarer staae,
 De synke fra det Høie,
 Som Dug, paa Blomster smaa.

64.

Hun har to Møer blide,
 Siofna, dertil vel Hnos,
 Ud deres Skuldre, hvide
 Nedstyrter Jffens Fos.
 Frugtbarheds Gudinde
 Er Hnos, det milde Lys,
 Siofna, den hulde Dvinde,
 Er Søvnens milde Dys.

65.

Der, meente Thor hin stærke,
 Var Sted for Rosga bold,
 Han kunde fuldvel mærke,
 Hun bar ei villig Skiold.
 Hun tog de Vaaben atter,
 Og sagde fortrydelig:
 Slip Sværdet, Bondedatter!
 Det er for godt for dig,

66.

Til Freyas Fruersæde

Jeg nu dig bringe vil,
 Det vil dig bedre glæde,
 End mandigt Heltespil,
 Der kanst du Elskov dyrke,
 Jeg alt har længst erkendt,
 At med din Heltestyrke
 Er det kun slet bevendt.

67.

Derpaa til Freyas Bolig

Med Rosga fort han gik,
 Hun fulgte Guden trolig
 Med glade Jomfrublik.
 Udi den vakre Pige
 Sandt Freya stort Behag;
 Thi blev i hendes Rige
 Ung Rosga fra den Dag.

68.

Til Balhal Thor mon ile

Med Tiaf til megen Glæde,
 Da mon imøde smile
 Ham Odin fra sit Sæde.
 Han hæved op sin Finger,
 Og trued, mild i Aand,
 Han sagde: Mislærs Svinger,
 Det var paa egen Haand!

69.

Jeg veed, hvad dig er hændet
 Hift paa den dunkle Vei;
 Jeg saae dit Die blændet,
 Men hindred Daaden ei.
 Du vilde selv dig raade,
 Det var din Stoltheds Gift,
 At takke Odins Naade
 For hver forundt Bedrift!

70.

Jeg tænker, naar du ager
 Nu næste Gang afsted,
 Da sindig først du tager
 Din Faders Villie med.
 Du est en Helt, ophøiet,
 Hvo vilde nægte det?
 Dog, skuer ei først Diet,
 Da træffer Armen flet.

71.

Derpaa et Horn han rakte
 Sin Søn, den stærke Thor,
 Gud Thor paa Mioden smagte,
 Og mæled ei et Ord.
 Han tænkte: det maa være!
 Kun Daaden flet udfaldt.
 Han er min Fader fiere,
 Hans Magt gaaer over Alt.

72.

Derpaa Sæhrimmer bragdes

I Kæmpersalen ind,
 For Tialfe Braden lagdes,
 Han var saa fro i Sind;
 Valkyrien hin blide,
 Ham bød en Velkomst = Drik.
 Saa gik man ud at stride,
 Der vanked Hug og Stik!

Handwritten text, likely a title or header, possibly "Handwritten text" or "Handwritten text".

Handwritten text, possibly a date or location, possibly "Handwritten text" or "Handwritten text".

Handwritten text, possibly a name or title, possibly "Handwritten text" or "Handwritten text".

Handwritten text, possibly a name or title, possibly "Handwritten text" or "Handwritten text".

Handwritten text, possibly a name or title, possibly "Handwritten text" or "Handwritten text".

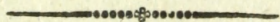
Handwritten text, possibly a name or title, possibly "Handwritten text" or "Handwritten text".

Handwritten text, possibly a name or title, possibly "Handwritten text" or "Handwritten text".

Handwritten text, possibly a name or title, possibly "Handwritten text" or "Handwritten text".

Handwritten text, possibly a name or title, possibly "Handwritten text" or "Handwritten text".

Baldur hin Gode.

Et mythologisk Sørgespil.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is faint and mostly illegible due to fading and ink bleed-through.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is faint and mostly illegible due to fading and ink bleed-through.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is faint and mostly illegible due to fading and ink bleed-through.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is faint and mostly illegible due to fading and ink bleed-through.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is faint and mostly illegible due to fading and ink bleed-through.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is faint and mostly illegible due to fading and ink bleed-through.

Personerne:

Odin.

Frigga.

Freya.

Hegir.

Baldur.

Bragi.

Heimdal.

Hermod.

Mimer.

Hødur.

Ufa = Lofe.

Utgarde = Lofe.

Hæl.

Modgudur.

En Offerpræst.

Et Bud.

Chor af Alfer, Mennesker og Skygger.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

CHICAGO, ILL.

1900

1901

1902

1903

1904

1905

1906

1907

Mimers Lund.

Frigga. Baldur.

Frigga.

Vær hilset i den aarle Morgen, elskte Søn!
Har Blomsterflokkens Vinken i den dunkle Skov,
Med jordisk Ristning, lokket dig fra Breidablik,
Som mig fra Tønsal? Tøler stundum ogsaa du
En Belyst iblandt Jordens stille Skygger her
At kiese Guddomsflammen?

Baldur.

Breidablik, det vedst
Du, Moder! finner vældigt ei med Straalers Glands,
Dets Mure lue med et tieligt Stierneffier,
Som Drmen under Træet i en Sommernat;
Hvad altsaa dig har lokket fra din gyldne Stol,
Har ikke virket paa din Søn; den Gnist af Ild,

Der tændte sig med Livet inderst i hans Bryst,
 Langt for de andre Gunders Kraft tilbagestaaer.
 Mig kalder Jorden, som en taus fortrolig Ven;
 Det qvæger mig at vandre her blandt dine Børn,
 De Dødelige, Moder! Ofte, vredes ei,
 Det tyffes mig, som var jeg mere hjemme her
 Blandt disse dunkle Skygger, end i Balhals Glands.
 Frigga.

O Baldur! elskte Ugersvend, hvo kunde vel
 Blandt alle Guder vredes, vredes over dig,
 Du som med venlig Godheds Magt og Blidhed huldt
 Forener al den egensindig stolte Kraft?
 Som yttre, taus og stille, daglig meer og meer
 Din Guddom, uden Glimmerpragt, dog herlig; thi
 Du est det Baand, som sammenholder Balhals Krands;
 Et farveløst beskedent Baand, som holder sig
 Forhorgen under Lovets friske Blomsterpryd
 Ja som vil overtale Diet til at troe:
 At det er Krandsens Urter selv, som holde sig.

Baldur.

Du est min Moder, Frigga! Moderlig din Dom.
 Frigga.

Saa siig mig, du, som Frigga elsker mere høit
 End hendes og Balhallas Stoltthed: Afathor,
 Hvad driver dig blandt Skovens mørke Skygger ned?
 Og har med skumle Kummers Blik de smittet dig?

Thi nylig saae jeg — Søn! fordølg det ei — jeg saae
 Du vandred under Bøgens Hang med tunge Skridt;
 I dybe Tanker gikst du; slynged Arm i Arm,
 Og mærked ei, at Stormen slagred i din Lok.
 Bildt bølged den; du dækker ei de gule Haar
 Med Hjelmen; Sværdet pryder heller ei din Lænd,
 Ikkun paa Thinget møder du med Dommersværd.
 Da standsed du ved Rosen hist, som bøier hen
 Ud over Bækkens Bover rød sin Blomsterquist,
 Dens Bølger sig i Kruser hæved mod dit Blik,
 Og uformærkt, som havde Bølgen trængt sig did,
 Dit store luftblaa Die blev med Taarer fyldt;
 De faldt i Bækkens Bover ned; de faldt som Bly
 Igiennem Vandet dybt tilbunds; men Hanen gol.
 Da lagde taus du Haanden paa dit Bryst, og saae
 Til Himlen; og din Taare som en Perle stod
 Med blaalig Dirren paa den lillehvvide Kind;
 Da svandt du mellem Skovens Bøgestammer her;
 Bekymret, som en Moder, fulgte jeg dit Fied.

Baldur.

Hvordan kan vilde Getters vaskende Natur
 Ustadiq, uden Maal og Maade, virke paa
 En Hierne blomstret moden frem af Bures Blod?
 Siig, hvad forbinder toileløs forødet Kraft
 Da med en Asas høie Siel? hvad er hans Aand,

Hvis den er giennemsigtig ei, og rolig, klar,
Som Bækken hist, der viser Grundens mindste Steen?

Frigga.

Forblommet er din Tale, Søn! Selv Ddin ei,
Som raader Runer, mægtig var at raade den.

Baldur.

Hvo raader Drømme? Hvad er Drømmenes Natur?

Er det en igientaget Leeg af Jordumstid,
For Gudernes og Tidens Fødsel? Da med Gru
De vilde Kræfter uden Orden spildte sig?

For Blodets Purpurvarme sprang af kolde Steen;

For Skionhed kom med Hensigt og Besindighed,

Dg tvang den glubste Vælde til at danne sig;

Dg jog den flette Raahed i de mørke Fjeld?

Ha! eller er de meget meer et Varsel om,

Hvad forestaaer?

Frigga.

Du har da drømt; men som

Din Tale noksom viser: skion var Drømmen ei.

Baldur.

Naar var en Drøm, min Moder! da i Sændhed skion?

Kun det er skiont, som stemmer venligt overeens.

Men denne hensigtsløse Leeg af Tummel kun,

Naar var den qvægende? Naar vidned Feberild

Om Sundheds Varme? Naar det hidfighede Blik

Om mandig Kraft? Hvad er et broget Gioglelys,

Om det er nok saa farverigt og luerigt?

Et evigt Dyrer! Lutter dunkle Billeder.

Alt kommer og forsvinder; hvad tilbagebliver

Er Træthed, Uro, Misfornøielser og Tvivl.

Frigga.

Saa var din Drøm, guldblokte Baldur! fæl og mørk?

Baldur.

Som alle Drømme. Alle Drømme springer ud

Af Ymers Hierne, Troldens hist, som Guderne

Paa Himlen kasted, og forvandlede der til Skyer.

Frigga.

Ængst med et saadant dunkelt Sprog mig længer ei.

Baldur.

Og vil da Drømmen, Moder! mindre ængste dig?

Frigga.

Ha! skal da Lyset frygte for det skumle Mulm?

Baldur.

Var Mørket ei, hvad slukte da vel Lysets Glands?

Frigga.

Kun der er mørkt, hvor Dagens Blik ei straalere hen.

Kraft springer ud af Livet, hvad er Dødens Kraft?

Baldur.

Hvad jeg har drømt — omstændelig at give dig,

Af hvad, som hænger sammen ei, en Sammenhæng,

Staaer ei selv i Valfaders Magt. Det mindes jeg,

At mellem hoide Lillier jeg i Valthal sad.

Dg sang ved Bragis Harpe; men som nu jeg sang,
 Det var om kierlig Enighed, da knytted sig
 Fast alle Hænder i hverandre, meer og meer.
 En hellig Blidhed dulmed Odins Herseerglands;
 Den Egekrands, du slynger om dit brune Haar,
 Blev mere grøn, o Moder! Freyas Klædebon
 Blev mere blaat, og Skuldren mere melkehvid;
 Selv Asathor, min ældre Broder, sænkte, som
 Det lod, sin Hammer lidet; alle Balhals Møer
 Stod lyttende; ved Tømmens Magt tvang Niord
 sin Storm;

Paa stille Bover Ugir risled langsomt did; —
 Men midt i Sangen — pludselig, som bedst jeg sang —
 Brast Bragis Harpe! Fenris-Ulv, som kort tilforn
 Taus lænkebunden skummel lured, hyled lydt!
 Dg Gulvet brast, og hurtig, som et Stierneknub,
 Nedsank jeg langsomt imod Jorden. Som jeg sank,
 Da rakte Midgardsormen, Lokes fæle Søn,
 Som vinder sig om Jorden, frem sin Hovedknub,
 Dg hvidsled fælt med Braaden; og den knugte sig
 Med Krampetræk om Jordens Sider. See, da brast
 De haarde Klipper høit med Gny, og rædsom foer
 Af hver en Kevne, ligerviis som Drimens Braad,
 En skummel, regsfuld, blaaligslammet, blodig Ild.
 Da rakte flux den gulne Hæl af Biergets Kløst
 Sit blege Hoved, sort behaaret, frem, og skreg:

"Et skilt Naturens Værktoi volder Baldurs Død!"
 Men her i Skoven, Moder! her i denne Skov,
 Sank jeg til Jorden iiskold ned; Det er min Drom.

Frigga.

Og, Baldur! hvad betyder, troer du, denne Drom.

Baldur.

Hvad selv du troer; hvad dine Blik ei følge kan.

Frigga.

Og skulde da dit fromme Liv i Fare staae?

Baldur.

Hvad tyder Drommen, dersom ei den tyder sligt?

Frigga.

Ha! hvad vil sig formaste mod en Asas Liv?

Baldur.

Hvad Mornen skuer, hindrer selv ei Odins Magt.

Frigga.

Og skal da Døden trænge sig i Himlen ind?

Baldur.

En sølsom Skiebne lyder ei Sædvanens Lov.

Frigga.

Hvad skulde saare dette fromme Guddoms-Bryst?

Baldur.

Et skilt Naturens Værktoi, Moder! var min Drom.

Frigga.

Jeg skuer Odin fulgt af Freya; hiffet seer

Jeg Wgir; af sin Muskelskal i Land han steg.

Din Faber raader over Lysets høie Kraft,
 Min Vælde styrer Jordens Dale, vidt og bredt,
 Som Freyas Luftten, Egirs Havets dybe Svælg.
 Dem vil jeg flur kundgiøre nu, o Søn! din Drøm
 Og hver skal sværge helligt mig ved Ygdrasil
 At tæmme vel, med sindig Wiisdom, givne Kraft.
 Naar Lys og Jord og Vand og Luft adlyde, hvor
 Er da endnu et jordist Værktøi mod dit Liv?

Baldur.

I Ragnarokur trænger Valhals Straaler ei,
 Den dunkle Frygt udspringer af et dunkelt Hiem.
 Dog stielver Asa-Baldur ei; er Blomstens Tid
 Forbi, og aabner Kalken mat sig uden Lugt,
 Og løsner dødt fra Stilken sine visne Løv,
 Velan saa følger Skiebne's Bud han villig, thi
 Kun Daarskab strider kraftløs mod Nødvendighed.

(Han gaaer ind i Skoven)

D din. E gir. Freya.

D din.

Hvad sær Bekymring ængster Friggas høie Siel?
 Jeg saae min Søn, min Baldur, hvi undgaaer han
 mig?

Frigga.

For ham, Hørfader! ængster sig din Friggas Siel.

Odin.

Friggas Bekymring Odins er, og Valaskjalfs.

Frigga.

Vor Baldur, som "hin Gode" Jorden gav sit Navn—

Odin.

Med større Ret fortæner ingen Asa sit.

Frigga.

Har havt en svar, en saare skrækfuld Nattedrøm.

Odin.

Siig mig hans Drøm, thi Drømme varsle selv en Gud.

Frigga.

Paa en forblommet Maade drømte han sin Død.

Odin.

Før maatte Fenrisulven sluge Valaskjalf.

Frigga.

Det har bespændt mit Hierte med urolig Frygt.

Odin.

Og gav tilkiende Drømmen, hvad der trued ham?

Frigga.

Et skjult Naturens Vaaben, kun en jordisk Kraft.

Odin.

Kan Jorden virke uden Villien af en Gud?

Frigga.

Det, vældige Valsegur! er mit Hiertes Trøst.

Odin.

Jeg vilde smile, Hustru! ved din Drøm, hvis ei —

Frigga.

Du standser, Seiersfader! og dit mørke Blik —

Din.

Jeg reed paa Sleipner over Himlens hvalte Broe,
Da drog forbi ved Ygdrasil jeg Nørnerne.

Frigga.

De skue dybt i Tidens solverklare Strøm.

Din.

I dag var Urdur giennemsigtig længer ei.

Frigga.

Den Klareste, den Hvideste, som alt gjør hvidt

Din.

Var rød af Blod, som dyppe ned af Ygdrasil.

Frigga.

Ha, forestaaer en rædsom Skiebne Guderne!

Din.

Dg meer end ellers brændte Buen vældig rød.

Frigga.

Det stemmer alt for godt med Baldurs Drøm.

Din.

Om Baldur hviffed Ravnen mig i Dret tit,

Dog heel utydelige var dens hase Skrig.

Men paa et jordist Nedskab tyded kun hans Drøm?

Frigga.

Det trøster mig; thi Jorden lyder Balhals Vink.

Din.

Jeg styrer hele Verden vældigt paa min Stol,
Dog har især jeg Lysets Kraft mig forbeholdt.

Frigga.

Mig lyder alle Jordens Stene, Dyr og Træer.

Ugir.

Mig Hævet med sit Bølgeslag og hviden Fraa.

Frena.

Min Aande sødt bevæger Luftens klare Strøm.

Frigga.

Saaledes lystre hver en Urkraft da vort Bud.

Din.

Saa vidt som Lyset rækker med sin Middagsglands,
Det skinne skal til Baldurs Held. Fra Gudens Blik
Skal Straalen med fordoblet Kraft tilbagegaae.

Barmt skal den sig forene med hans Ungdoms Blod
Og blusse frem i barnlig Manddom paa hans Kind.

Sig Solens Glimt skal blande med hans gule Lok,

Og give den en saadan Glands, at Jordens Børn

Skal ikke kunde skielne mellem Haar og Lys.

Hvad Maanen, Nattens mindre Sol, betræffer, da

Skal paa den stille Vandrers Bei hun lysne mildt,

Hvergang i Nattens Ensomhed han vanker hen.

Med kjærlig Bæven i hans Blik hun svømme skal.

Og avle fromme Tanker i den Renes Bryst.

Den Ild, som Trolden hungrig stielser af min Sol,

Dg som i Biergets haarde Hal han slutter dybt,
 Dg blander først med Svovelbeeg, og Røg, og Blod,
 Ut det kan skrække Matten med sit Gieglelys —
 Forfærdet skal det vige fra den Elsktes Fied
 Som matte, kolde, sørgelige Lygtemænd.
 Det sværger jeg ved Hlidskialf, alle Straalers Væld.
 (Han gaaer)

W gir.

Dg jeg, hvis Vælde rækker over Jorden hen,
 Saa vidt som Havet bruser, ferske Floder gaae,
 Saa vist som evigt Skummet fraader om min De,
 Saa vist skal Smil af Baldur mildne Bølgen tam,
 Dg Havblik rundtom overalt som i hans Siel
 Med Glimt ham venlig møde skal. Heel kjerligt i
 Sin Arm skal Ran ham favne, naar blyfærdig hist
 I Bad han gaaer, bag dunkle Lundes kiolne Flod;
 Havfruer der ham elskovsfuldt omboltre skal
 Dg svale Hjertets Lue, tvætte Haarets Guld.
 Med hvide Fingre stænke skal de paa hans Wei
 Dugdraaber, at ei Jordens Afse smitte kan
 Den rene Fod; i Slummer Solverbækken tit
 Ham dyffe, ja paa hvert et Blomst som Baarens Skib,
 Ham byder, klare Solvertaarer lee; for ham
 Skal altid kielig Lædskedrikken færdig staae.
 Men stiger han paa Skibet med de hvide Seil,
 Paa Hringhorn, paa det bedste Skib, som Havet bar,

Skal flur en Ruling brase gunstig Flugt fra Land,
 Og fende Riolen lynsnar giennem Vandets Skum.
 Det sværges ved Eikthirners Takker, Havets Væld.

(Han gaaer)

Freya.

Dg jeg som hersker over lyse Alfes Hiem,
 Som med en kierlig Elskovsaande bølger hen
 Den lune Luft — ved hellig Elskovs søde Fryd!
 Ved unge Pigers halvforborgne Mattesuk!
 Med brede Svanevinger mine Alfes skal
 Bortviste alt, som truer Livet; milevidt
 Skal Pest og Lummerhede, Kuld og Taager staae;
 Dg kielent jeg med datterlige Bonner skal
 Tilbageholde Stormen i min Fader Niords
 Krigsvilde Bryst; den true skal ei Baldurs Liv.
 Men som et kielent Elskovssuk skal Freya selv
 Opsoulme Baldurs Barm, forvandle sig til Røst,
 Dg tolke Nanna trofast al hans Kierlighed.
 Dg fierne Harpers Klingen, fierne Blomsters Lugt
 Skal Aftenpust henviste mod hans Breidablik.
 Derfor, o Moder! glem da nu dit Hiertes Qual!
 Jeg søger ham bag Skovens Ly, og bringer Trøst.

(Hun gaaer)

Frigga.

Nu staaer tilbage Frigga kun. Behøver vel
 En Moder lydt med Høitid at forfikkre, selv

Blandt Affurs Børn, at hun bevare vil sin Søn?
 Med qvægsom Lyft du, Biergets Grøn, og Dalens Bøg!
 Medvinker ham i Skyggers Hal, i bløden Græs!
 Da springer frem Kiærminder flur og Tusindskion,
 Skovlillier, Altidkiær, og du! omslynger ham,
 I Træets Grene hænger ned med saftig Frugt!
 Og dobbelt skient da floite, Fugl! dit Fiederbryst.
 I Dyr, I Stene, hvert et Malm og hvert et Træ
 Husvæler Baldur! Giftblomst du! som blaalig brun
 Med søvnig Feberblussen eensom skummel staaer,
 Hans Kande dræbe din Forgift, og gyde Blod
 Af Roser i dit Legem, for den sure Saft.
 Til Nastrond alle Snoge, hvor han træder, flyer!
 Men Gæt dog fordrer moderlig Forsigtighed,
 Jeg raader over Jorden med en Dronnings Magt;
 Men denne Lund tilhører Mimer, Odins Ven,
 Han sidder dybt i Tanker, Gubben, ved sin Brønd.

(Hun kalder)

Du vise Olding, stakket glem din Grublen! vil
 Du med et Løfte, Mimer, glæde Friggas Siel?

Mimer (nærmer sig).

Kan Frigga ønske, hvad der staaer i Mimers Magt?

Frigga.

Selv Odin trænger daglig til din vise Hielp.

Mimer.

Siig, Guders Moder! hvad din høie Siel attraaer.

Frigga.

En natlig Drøm har ængstet Baldurs fromme Liv.

Mimer.

Har ogsaa du fornummet den forborgne Skræk?

Frigga.

En jordiff Kraft ham truer fræk, den ædle Gud.

Mimer.

Hvad Guders Villie yttre, det er Jordens Kraft.

Frigga.

Og ingen Gud i Valhal ønsker Baldurs Død.

Mimer.

Var Surtur selv saa grusom, at han ønskede den?

Frigga.

Nu har i Eed vi taget hele Verdens Kraft.

Mimer.

Saa svinder i sit eget Mørke Gudens Drøm.

Frigga.

Men Mimer! over denne Skov kun raader du.

Mimer.

Troer Frigga, disse Bøge true Baldurs Liv?

Frigga.

Hvor findes Grændsestenen i en bældørk Nat?

Mimer.

Saa siig da, hvad du fordrer, Odins stolte Brud!

Frigga.

Først paa den anden Side Skoven raader jeg.

Mimer.

Og mig er alt til Bredden hiffet underlagt.

Frigga.

Vilft du da tage denne Bogeskov i Gæd,
At den ei lumft vil efterstræbe Baldurs Liv.

Mimer.

Ekov! vilft du efterstræbe Gudens fromme Liv?

(En dump Brusen gaaer igiennem Træerne; Uglerne hyle).

Mimer.

Ekov! vilft du elffe Balbur som en trofast Ven?

(Bladene vifte, Blomsterne duftede stærkere, Fuglene syngte lydte
i alle Grene).

Mimer.

Nu, Guders Dronning! frygter du endnu min Ekov?

Frigga.

Tak være dig, du vise Diding, Ddins Ven.

(Mimer gaar).

Frigga.

Jeg glemte Gladen! — Vandet raader Ugir for;
Men midt i Strømmen skuer jeg en liden Holm,
Hvorpaa sig smidig beier et asmægtigt Skud,
En bladløs Baand, en vandig raff oploben Piil,
Som kraftløs hen for Vinden speier, hid og did;
Den gielder Mimers Løfter ei. — Men er Balhal
Saa dybt nedsiunken? Skulde selv en Asers Liv
Da trues af et, ringe, smidigt Pileskud?

Nei. Nu har al Naturen sporet Balbur Ero,
 Den tier og adlyder; Gudens mørke Drøm
 Svandt hen som Nattens Taager for den lyse Sol,
 Og roligt aander atter Friggas Moderbryst.

(Hun gaar)

Chor af Skovens Alfer.

Lidet, o straalende Frigga!

Yttred sig her din Forsigtighed.

Skiont din Viisdom i hellige Tænsal

Klækker Blomster, Urter og Frugter frem,

Skiondt den evige Livskraft

Smidig i Dyret bevæger sig,

Svulmer i frodige Abildgaard,

Udruger Kornet i Markens Skiod —

Maa jeg dog, nødes jeg dog til

Her at bebreide din Sorgløshed.

Veed ei Valfaudurs hellige Vio:

Meget springer af Lidet ud?

Blier ei Kiærnen til Bul?

Trø til en bølgende Hvedemark?

Sniger sig Tusmørket ei

Uformærkt lumsk over Jorden,

Til med dæmrende Svælg det fluger

Dagen, i blødende Himmelglands?

Asaloke.

Hvor flygter jeg Uhyre for din lumske Magt?
 Her! værste Her fra Niflheim! dørste Riedsomhed!
 Ha, hvi forfølger evig paa min Bei du mig,
 I Biergene som paa Jorden, i Valhalla selv?
 Hvad vil — hvad driver uden Maal mig vildt omkring?
 Og hviler da Forbandelser vel over mig?
 Thi, uden Rist og uden Ro, er min Bedrift,
 En Leeg af Diebliffet kun; en Tidsfordriv!
 Skjændt mere viis og mere klog jeg føler mig
 End Bures Sønner, maa jeg dog misunde dem
 Enfoldighedens Glæder; tit mens jeg beleer
 Den plumpe Thor, mens snedig jeg bedrager ham,
 Misunder jeg sin stolte Ro ham dog, sin Kraft.
 Hvad er jeg! Gud? Af Jettters Blod randt Guder ei.
 En Gothun da? Men giester Jetter Odins Bord?
 Hvad vil, hvem er jeg? Er det hadske Jettters Drift
 At slutte sig til Asers Selskab, saasom jeg?
 Og havde nogen Asa været vel i Stand
 At drive Boplskab med en Her? Letsindighed,
 Lyst til et sælsomt Eventyr var ene det,
 Der drev til Angerbod i Hulen mig. Og nu
 Den fæle Frugt! Ha, ret beseet, hvad er mit Liv?
 Og hvad min Viisdom? Surtur! Thi jeg føler vel
 At Lokes Hiærne fatter smidig mere let,
 End disse Valhals Guder — men den Rolighed,

Men denne Stoltthed, denne Hensigt, dette Liv,
 At hver med Kraft og Iver retter ud sin Dont,
 Maa jeg misunde. Ofteft midt i al min Alogt
 De ringeagte, ja end meer, foragte mig,
 Lee af mit Bid; foragte taust dog ligesuldt,
 Dg tænke: hvad er Indfald imod Oversigt? —
 Derfor jeg mig en Fiende føler mellem dem,
 Dg blander hver en Lystighed med Spot og Gift.
 Dit skyer jeg dem; men horte da blandt Jettens Flok
 Jeg føler Utgards Trældom hart, og længes did,
 Til Glandsen, som forfængelig mig vinker fiern,
 Saadan hentumler evig jeg et kiedsomt Liv.
 Dg skiuler det forgieves, snart med bittert Spøg,
 Snart overgiven Raadhed. Ha, men stille! Tys!
 Jeg hører Biergets Indvold knage dumpt i Nord.
 Det brister; og en blodrød Kugle ruller let
 Ned over Klippens Kanter — selv i Søen ned;
 Men Havet slukker ikke Fjeldets Purpurild!
 Med sælsom Lyd den suser over Bølgerne,
 Dg triller op paa Stranden, boltrer sig mod mig.
 Nu løser den i Damp sig op; men giennem Damp
 Jeg seer et sort og svarligt Skyggebilled staae.
 Ha, det er Utgardloke selv, i Nattens Pragt
 Han nærmer sig; jeg kiender Diets røde Gnist.
 Utgarde = Loke.
 Jeg hørte under Jorden dine Alagesuf,

De rørte til Medlidenshed min Faderbarm;
Thi kom jeg for at trøste dig i Nattens Stund.

Ufa = Loke.

Du hørte mig?

Utgarde = Loke.

I Korthed, Laufens fagre Søn!

Hør mine Raad; thi Morgenhanen galer snart.

Ufa = Loke.

Hvad er din Trøst? hvad kan du raade mig? Siig
frem!

Utgarde = Loke.

Først: at du ikke kalder findrig dig og viis,

Thi tydeligt dit Levnet har imod dig sagt.

Ufa = Loke.

Siig mere, hvad din Skarpsind dybt har ruget ud
I Mørkets Huler, bag de granbevorne Fjeld,

Utgarde = Loke.

Kun den er viis, som har en Hensigt, som med Ro
Til Maalet stræber Dag og Nat; som taber det

Beständig ei af Sigte; ikkun den er viis,

Hvis ydre Liv afpræger, hvad det indre vil;

Kun den er viis, som har en Villie; men kun den

En Villie har, som noget ret alvorligt vil;

Som klart erkender eet for Godt og eet for Ondt;

Thi Noget maa han agte; han maa kæmpe mod

Fjendskab for Venskabs Skyld; Men denne Barneleeg,

Der springer, som en Boble, frem af Egenfind,
 Er Røgløshed; thi Tanken driver om som Røg
 Og styres af et Indfalds hensigtsløse Duf.
 Bildfarende! du skuer, med et spotfuldt Smil
 Paa Guder som paa Jetter; har til Bedste hver;
 Saa troer du! — Men du mærker ei, at den, som kun
 I Sandhed taber, Loke! det er ene dig.
 Du kober dyrt et flygtigt Spøg med Vækkelighed,
 Som Drankeren sin korte Ruus. Thi uden Maal
 Du slænger om som Barnet, der uartigt blier,
 Naar det er kied af Legen, og veed ei hvorhen.

Ufa = Loke.

Brødft du dit Fiend for, vigtigt, at fortælle, hvad
 Jeg selv har sagt, saa spildte du kun nu din Gang.

Utgarde = Loke.

Jeg kommer for at give dig som Ven et Raad.

Ufa = Loke.

Saa tal; men væk med Forekastelser mig ei.

Utgarde = Loke.

Est du en Ufa? Sprangst du frem af Ufablod?

Ufa = Loke.

Forboud, min Fader, var en Gothun saasom du,
 Og saa min Moder Laufey; men det vedst du jo.

Utgarde = Loke.

En Gothun altsaa fødtes du, og ei en Uf.

Ufa = Loke.

Valsadur har mig knæsat, han har skrevet mig
 I Guders Tal.

Utgarde = Loke.

Jeg veed det vel; thi Odin ei
 For intet kaldes Wiisdoms Gud; hans Die saae,
 Hvor meget, frem i Tiden, Laufeyrs Søn! din Klogt
 Ham skade kunde. Derfor stumped han din Braab
 Og smigred din Forsænglighed. Nu som en Urt,
 Implantet i en fremmed unaturlig Grund,
 Du spilder at din hele Kraft i vilde Skud
 Og gaaer tilgrunde. Thi kun derudi bestaaer
 Dit Vanheld, at du est en Torthun, og dog vil
 Du være Gud. Saaledes vorder du tilsidst
 Slet intet.

Ufa = Loke.

Ha! jeg føler Stycken i dit Ord.

Utgarde = Loke.

Det har du, svage Søn af Forbout! ofte følt;
 Men Hurtighed og Sledsighed er ei sindrig Kraft.
 Et Dieblis dit Hierte blier i Flamme bragt,
 Men Feberblus er ingen stadig Sundheds Ild,
 Derfor er og bestandig Veirlys din Bedrift;
 Du brænder eller fryser!

Ufa = Loke.

Nu ved Nattens Mulm!

Dg ved din røde Lue, Utgards Drot! du skalst,
 Ei længe føre sligt et Sprog. Snart skalst du see
 At Loke, kan hvad Loke vil.

Utgarde = Loke.

Hvad vil han da?

Bil han gienfødes? Bil han snild forvandle sig
 Til Intet først? Dg derpaa vittig fødes om
 Af en Ufynie? Neppe lykkes det hans Klogt.
 En Gothun est du altsaa, Loke! hør mit Ord.
 At ei du est din Stamme tro, det hævner sig.
 Kan Din selv befæmpe sin Natur? Du din?
 Du seer, hvordan en sælsom Lokken i din Barm
 Bestandig vinker dig fra Valhal, blander selv
 Med Uroe dine bedste Guddomsglæder der.
 Hvad var det vel, som bragte dig til, med en skarp
 Dg bitter Tunge, forðum paa Hler Egirs De
 At spille Fæstens Glæde? Var det ei et dybt
 Dg indgroet Had mod Guderne, som svulmed meer
 I denne Glands, der købtes kun med Undergang
 Af Jetter, dine Brødre? Driftig varst du da,
 Men dog ved Hammergudens Harm forstummed du.
 Da jeg en Gothun sendte did til Asgard, for
 Som Kunstner ved et Væddemaal at skade dem;
 Han skulde bygge Borgen til en fastsat Tid,
 Da spotted de, og loved til Belønning ham
 Den skionne Freya, hvis han færdig blev; og det

Var skeet, hvis du ei havde snildt forvandlet dig,
 Og lokket som en Hoppe Jettens Ganger vild.
 Da Thor i Utgard sidste Gang besøgte mig,
 Da svæved du for Veiret mellem ham og mig,
 Som Sivet, seigt og smidigt i en Natteform,
 Ha, usle Svaghed! Saadan sveier Galgens Søn
 I tvundne Hamp, vil undgaae Nordens Winterblæst,
 Og mærker ei, at hvad som netop hjælper ham
 Til seige Flugt, det blev hans Bøddel. Selv engang
 Bed Trusler du mig Idun skaffed med sit Kar;
 Alt falmes Odins Lokker, Freyas Rosenkind;
 Da rortes hurtig angerfuld din ømme Siel;
 Du laante Freyas Falkeham; og tøved ei,
 For du med List den første List forstyrret fikst.
 Og skaffed til Forsoning Valhal Gullinborst
 Skydblader, Mjolner; lutter Baaben imod os.
 Som Asa Gothun og som Gothun atter As
 Fortærer du i evig Tvivl og Unished
 Dit Liv; og mener, denne hensigtsløse Leeg
 Dig hæver over begge Magter. Arme Trolld!
 Den mindste Dverg i Utgarde's Fjeld er meer end du.

Asa = Loke.

Ha, bland ei mere Galde med mit Blod.

Utgarde = Loke.

Velan!

Saa viis din Vt dig værdig. Hvad har Odin bragt

Med al sin Slægt til denne Hæder? Hvad har gjort
 Det muligt ham at undertvinge Biergets Magt,
 Om ikke Enighed og Orden? Hver som Een,
 Og Een som Alle, kæmped til det samme Maal.
 Og dette bragte frem dem; medens Jetten stolt
 Af medfødt Kæmpestyrke, øbller Kræften hen,
 Vil være selv en Vælde; vil ei broderlig
 Forene sig; begriber ei, at netop kun
 En saadan Riæde tvinger hiffet Fenris Magt.
 Thi hvad er, uden Hensigt, Styrke? hvad er Kraft,
 Naar vild den mangler Retning? Fødes nu en snild
 Udmærket Jothun — da behøver Odin kun
 At lokke Daaren med et Glimmer-Legetoi,
 Og han forglemmer Snie, sig, og slagrer did
 Lad saa Naturen daglig kraftig minde ham,
 Lad Elfskov til en Biergets Mø selv kalde ham.
 Ja lad ham aale Jetter, hver langt mere grim,
 End nogen før; lad Balhals Guder martre dem,
 Som Hel, som Fenrisulven, og som Midgardsormen.
 Han seer det ei, den blinde Taabe! kun han seer
 Det Gøgleri, som pirrer hans Forsængelighed.
 En Lystigmager iblandt Guder! Hvilket Rald!
 At taales mellem Aserne! Med Spøg og Tant
 At vække Latter, saa de ret fordoie kan
 Søhrimner; hvilken Hæder! Jeg beundrer dig.

Ufa = Loke.

Ha, jeg fortienet denne græffelige Spot.
Men stands, min Fyrste! thi du est min Fyrste. Ja
End aldrig hidtil fuet har jeg det saa klart;
Straf mig ei længer grusom! Vnd! og du skalst see
At jeg din Ros fortienet, din Beundring, Drot.

Utgarde = Loke.

For sidste Gang jeg sætter Lid til dig og Haab.
Snart — Tiden er alt kommen — kanst du vise det.

Ufa = Loke.

Stig mig hvordan, og trofast lyder jeg dit Bud.

Utgarde = Loke.

Jeg har alt sagt, at Enighed og Fromhed var
De Traade, hvoraf tvundet blev Balhallas Krands.

Ufa = Loke.

Opmærksom jeg fornummet har ethvert dit Ord.

Utgarde = Loke.

Alt truer fiernt en dunkel Skiebne dette Baand.

Ufa = Loke.

Vil Tvedragt, troer du, blande sig blandt Guders Hær?

Utgarde = Loke.

Endrægtighedens Riade kunde løses vel.

Ufa = Loke.

Som Nattens Mørke dunkelt er dit Glædes-Ord.

Utgarde = Loke.

Saaest du Balhals Befymring nys for Baldurs Liv?

Ufa = Loke.

Hvo saae ei den, o Mørkets Drot! i Valaskialf?

Utgarde = Loke.

Ved Baldur sammenholdes ene Valhals Kraft.

Han er den stille, fromme Varme, hvorudi

De stolte Blomster trives.

Ufa = Loke.

Valhals Frygt er endt.

Utgarde = Loke.

Jeg veed det: al Naturen er i Lænker lagt,

Kun een Ting gif den sorgeløse Frig forbi.

Ufa = Loke.

Hvad er det, Fyrste! Trues endnu Gudens Liv;

Utgarde = Loke.

Det trues — saavidt har mit Blik i Mørket seet;

Hvormed? Det sluttet hemmeligt i Friggas Bryst.

Ufa = Loke.

Jeg har en Dirck til dette Gjemme: kaldet List.

Utgarde = Loke.

Jeg sætter Utgards sidste Haab da til din Klogt.

Ufa = Loke.

Snart skal du agte og beundre, stolte Drot!

Utgarde = Loke.

Du est en Tothun, saa din Liv, saa dine Børn!

Ufa = Loke.

Jeg har fortient at mindes oftere derom.

Utgarde = Loke.

Hist glimter Dagen. Nattens Virkning er forbi.

(Han synker i Jorden)

Ufa = Loke.

Hvor blev han? Smuttet hurtig alt i Jordens Skød?

Hans Tse taaler Golsfik ei — han taler sandt.

Naar Usgard styrter, hæver Utgards Rige sig,

Da taales Loke blot ei meer; da blier han ei

— En Giest i Glæden. Dverf staaer han i sit Folk.

Ha, Utgards skumle Fyrste, du har ret. Vel est

Du hæslig; stridigt luer vildt dit røde Haar,

Dg Diet skæler grønt og lidet. Sandhed dog

Var hvert dit Ord. Jeg mærker det, jeg er den Kraft,

Der, naar den vil, kan styrte Balhal. Utgards Drot!

Du skalst ei meer foragte mig. Hvordan Foragt?

Beundre skalst du, frygtende beundre mig.

Kan Ros og kan Beundring købes da for dyrt?

Han skued altid halv foragtelig og halv

Med naadig Ynk paa Loke; Asianerne

Gior ligesaa. Men bier, tøver, giver Tid,

Kun Tid. Jeg styrter Balhal. Ha, men troe kun ei,

At du skalst høste Frugten af mit Arbeid, du.

Selv vil jeg være Konning i min nye Stat,

Selv vil jeg mig paa Hlidskialf sætte, Odins Stol;

Dg løsne Midgardsormen, Fenrisulv og Hæl;

Dg bryde hver en Lænke. Frihed i min Stat!

Uhindret Stormen bryde skal i Skoven ind
 Og Havet lystig blande sig med Bundens Gruus,
 Sin Hunger uforstyrret daglig Flammen skal
 Paa Dalens Hytter stille. Frihed i min Stat.
 Har Bierget ikke Lyst at staae, da styrte det,
 Om saa det knuser hele Jorden i sit Fald;
 Thi Frihed! Frihed! Ingen Lænker, intet Baand!
 Men nu til Sagen. — Hisset staaer af Biergets Steen
 Et Alter, bygt for Frigga; flur forvandle vil
 Jeg nu mig til en jordisk Mø, og lokke (thi
 For intet hedder jeg ei Løse) Frigga ned.
 Til Jorden med min fromme Bøn. Hun pleier tit
 At nærme sig de Bedende.

(Han forvandler sig til en sager Møe, gaar hen for Alteret,
 kaster sig paa Knæ med oprakte Arme og raaber:

O Frigga! du
 Som hersker over Jordens skovbeklædte, græs-
 beklædte Land, lad en uskyldig Piges Bøn
 Hidkalde dig! O let en Elskerindes Bryst.

Frigga

(aaabenbarer sig)

Hvad vilst du Pige! Arme! Du anraaber mig.
 En Elskerinde? Frigga raader, vedst du, ei
 For Elskovs Magt. Til Freya maa du vende dig.
 Men Freya tit er grusom. Halvparten af
 De Slagne, vedst du, deler med Valsadur hun.

Loke.

Til Jordens Moder ene jeg mig vende kan.

Frigg a.

Saa siig din Mod. Hvi skielver du? Jeg har dig tier.
Ufkyldigheden smiler i dit lyse Blik.

Loke.

En sælsom Skiebne truer, Guders Dronning! mig.
Min Beiler ligger udstrakt bleg paa Leiets hist.
Hans Hoved brænder, vældigt Feberen raser. See
Da gik jeg hid i Lunden at raadføre mig
Med Mimer, visest iblandt alle Jordens Mænd.
Han raadte mig at tage det Ufkyldigste
Paa Jorden, hvorved ingen Frygt og Tvivlen hang.
Hvorved var aldrig hidindtil Mistanker vakt;
Det bød han offre Luens Kraft. "For denne Røg,
Saa var hans Ord, vil Svendens Feber snartlig flye.
Men hvad er det Ufkyldigste af alt paa Jord?
Hvad truer Ingen? Hvad er ubetydeligst?
Hvorpaa er hidtil aldrig selv ei faldet Tvivl!
Hvor veed jeg det? Min Hjertesorg er stor, som før.
Hvis ei din Visdom, Moder! underviser mig.

Frigg a.

Seer du paa Holmen hisset et afmægtigt Skud,
En bladløs Baand, en vandig raft oploben Pæl,
Som kraftløs hen for Vinden sveier hid og did;
Den holder ubetydeligst af alt paa Jord.

Selv Frigga. Ei paa denne Vaand faldt hendes Tviul
 I selve Tviulens Time. Tag, og brænd den flur.
 Saa slettes ogsaa den af Jorden. Brænd den flur,
 Thi skøndt kun ringe, kan dog selv det Ringeste
 Dit volde store Qvaler. Brænd til Aske den,
 Saa flyer med Evendens Feber Friggas mindste Frygt,
 Loke.

O høie Moder! varme Taarer takke dig.

Frigga

(rækker ham Grenen)

Saa vie da nu til Jordens Flammer denne Vaand.

(Hun forsvinder)

Loke (reiser sig).

Ja Frigga! ja, til Jordens Flammer vies den.

(Solen formørkes; en stor Skare Svartaler kommer ud af
 Fjeldklesten).

Loke,

Hvordan? I vover Eder frem ved Dagens Tid?

Choret.

Ho ho!

Loke did, Loke did

Sig dit Blik vende flur imod Sol! Loke hvor

Findes Ildglands nu? Findes Straaler?

Her er mørkt, som i Nat; her er Nat, som i Fjeld,

Som i Fjeld, som i Biergshald,

Maanen sort nu som Kul ruger tung

Over Solglarhav, over Dagglavvæld;

Slukker Lys, slukker Dag, slukker Fynd. Hu hu!
 Sig har Roserne lukt, sig har Lillierne lukt
 Som ved Midnat
 Er det merkt, glammer Hund, glammer Hund, galer høit
 Alle Haner paa Hald.
 Hil Forbouts Søn! Hil Laufey's Søn!
 Vi vil tiene dig fro;
 Ikkun byd!

Lofe.

Og hvad kan, og hvad vil I?

Choret.

Paa' dit Spyd, paa dit Spær
 Sætte dræbende Staal,
 Sætte speilglat Sjern,
 Sætte Dødsodd.

Lofe.

Nu saa velkommen da!
 Nu saa velkommen hid!
 Alle Biergmænd velkommen hid.

Choret.

Nu har Surtur snild

Skiult Dag med Nat;

At ei Alfer skal see,

At ei Waner skal see,

At ei Alfer, heidaglyse Alfer, skal see

Denne Daad.

Løse.

Saa vær slink, vær slink
 Nu du Døllinger, Dør;
 Nu du Dvalin, Dulin;
 Nu du Fiellvid, Frost;
 Nu du Blindvid, Blanu;
 Nu du Nidi, Nain;
 Nu du Andvar, Aust;
 Hver en Dverg, hver en Svartalf!

Choret.

Hammer nu slaa ved Middags-Nat
 Ildgnist af Staal!
 Alle Dverge nu rask, alle Dverge!
 Som naar Hest tramper hen over steenlagte Bro,
 Trommer, Hamre! paa Staal.
 Nu en Spig, nu et Søm giennem Spydstæft!
 Det er skeet, det er skeet! Gya hil dig, hil!
 Nu er Staaletsodd sat, nu er Spær spidst!

Løse.

Hav Tak hver Tusmørkets puslende Søn.

Choret.

Nu vort Risleband hid! Vort Risleband hid,
 Som vi roved i Aftes, da Dug faldt paa
 Mellem Urter og Vikker
 Paa Bygdens Mark.

(Man bringer et udsødt Barn frem ; Dørgen sæder Spydet i
i dets Bryst, og lader det sidde.)

Choret.

Har du Gispet hørt?

Det var snart forbi.

See nu hærdes dit Spær

I det rislende Blod;

I det barnlige, lunkne,

Dunkle Blod

Slig en Daad kan selv

Gjøre Staal haardt.

Løse

(drager Spydet ud af Barnets Liig.)

Haver Tak! Haver Tak!

Til min Dont jeg gaaer;

Til min Dont, til vor fælles Idræt.

Choret.

Brist nu kun frem, o du knagende,

Bragende, knyttrende, spovblaa Biergild!

Dg betving med din hvirvlende,

Gnistrende, dræbende

Flamme den dæmrende Sol.

Nu skal i Rosers og Lilliers Sted

Pyntemænd blomstre!

Nu skal i Floden

Rinde sydende Beg, for Vand!

Utgardeloke!

Hil dig vor Konning!

Snart tuder Heimdal forfærdet i Giallerhorn

Da styrter ned med en susende Gnist-Regn

Bisfrost-Bro.

Ha, grønspaglede Slange jeg seer!

Hvor du børster den æddrede Mus-Ryg.

Slyng dig i slime,de,

Rnugende, qvælende

Bugter om Aukathor!

Dpspær fraadende Flab,

Hylende Fenris!

Slug Balsaundur til Utgards Fryd!

Chor af Menneſker ; en Offerpræſt.

Præſten.

Forſtummer Aſkurs dødelige Sønner brat.
 Det luer klart i Øſtens Inſe Purpurkant,
 Nu nærme Valhals Guder ſig. Ret ſom naar ſeent
 I Natten Maanen bræmmer Solverſkyens Kant.
 Saa ſidde de, en ordnet Stjernekrands, i Ring,
 Som Skyen, der ſig ſænker hid mod Mimers Lund.
 Forlader Altret! Flygter flur i Skoven ind,
 At Himlens Lyn ei ſtraffer de forvovne Blik.

Choret.

Har de hellige Guder
 Med Velbehag ſkuet, med Glæde fornummet vor
 Bøn og vor Alterild,
 Da med Himmelpragt luende
 Venligt de Herlige
 Dale mod Jorderig,
 Nærme ſig Altrets Lund?
 Har den duſtende Røgſky
 Paa Sommerfugls-Binger med Falkenes Driftighed
 Nærmet ſig Valaſtialf,
 Da i Taager indhullede
 Langſomt de Mægtige
 Nærme ſig Offeret,
 Smile fra Skyens Kant?

Præsten.

Daarlige Tro! Forfængeligt haabende
 Bryst af Stov! Ha, hvad vover du?
 Skulde Muldets Røst
 Afer og Afer
 Vinke fra Valhal,
 Samlet til Midgard?
 Viger! Hyller jert Blik
 I de foldede Hænder, og viger!
 Skuer ei op til de
 Flammende Straaler;
 At den ildhvasse Viil ei
 Tugter Jer Diesteen.
 Skotter kun langt fra, langt fra,
 Giennem dunkleste Aar
 Fiernt, forblommet til Guderne.

Choret.

Olbing! du taler
 Viisdoms Ord.
 Ei gielder det Afkurs
 Børn, naar forenet den
 Hellige Skare ned —
 Svæver fra Valhal,
 Ned over Regnbuens Bro,
 Ned over Bifrost, Buen, den
 Snyfoldstribet, liekhwælvede.

Din har faaret

Mimers Lund.

Nu Aserne flokviis

Valhallas Hvælvinger,

Stolt forlade.

Helligt de nærme sig.

Rider paa Silbetand Freier;

Ager paa Guldarm Aukathor;

Men paa Sleipner selv Hroptatyr.

Nærmere, nær,

Kommer Valhals Glands, den fortærende!

Flygter ind, flygter ind

I den dæmrende Bøgskov; Kiølsaft

Ide de fugtige Urter, og Svalhed

Træernes Ly; at Vindens Vinger

Styrkes kan, som ved døende Gisp kun

Mat forsøger at afholde Straalerne.

Frigga. Baldur. Bragi.

Frigga.

Da nu ved vor Forsigtighed befriet fra

Din Frygt, o Søn! du smile kan ad Nattens Skræk,

Og Drømmens Trudfelsbilled; da ved Guders Ed

Dg al Naturens, Intet efterstræber dig,
 Saa glem din Lungsind! Lad den mørke Dæmring
 Der ruger om dit Aasyn, flygte bort, som Damp
 For Solens Straaler, som en hidsig Feber flye
 For de tilbagevendte Sundheds Kræfter. Emil,
 Emil med din Rosenløbe! Kynk ei længer nu
 De hvide Bryn! Ei længer daarlig nu forsøg
 At folde denne glatte, hvalte Pande, som
 Til Kynken unaturlig tvinger sig. Lad ei
 Det fromme Hoved synke ned mod Jorden; hæv
 Det hief til Himlen; lad den store lysblaa Blomst,
 Dit Die, ryste bort i Solskin Nattens Dug
 Dg atter smile, Balhals Guder kun til Fryd.

Baldur.

Bebreid mig ei Gudinde! Evigblomstrende!
 Bebreid, o Jordens Dronning! ei en Urt, som sprang
 Frem af dit Skød, at evig ei den er, som du.
 D lad den klerligt visne der. Du heged den
 I spæden Tid; du skienkte Næring den og Saft.
 Saa nægt den falmethlege Top, som synker, ei
 En Understøtning, Moder! Lad den blegne, hvor
 Den forhen suged Kraft og Styrke, ved dit Bryst.

Frigga.

Uværdis, Baldur, Odins Søn, er Talen dig.

Baldur.

De verler af, de store Tider! Intet er

Evindeligt i Livet; selv det længste kun
 Er langt og intet mere; bag det dunkle Slør,
 Som skjuler Livets Udspringskilde, skuer selv
 Ei Gubers Dø. — Mod det evigheds Væld
 Er Solen fort — dets hellige Beslutning seer
 Ei Odin giennem Mimers Brønd, og Nornen ei
 I Urdurs Kilde. Taaget om paa Bølgens Kant
 De nærmeste Bedrifter spille dunkelt kun.

Men — i det uudgrundelige dybe Væld —
 Hvo skuer der? — Og Baldur i sin hele Kraft
 Sprang frem i Tiden; blev af Tiden, og forgaaer
 Med Tiden; kun hvad aldrig blev, kan ei forgaae.

Frigga.

At drømme vaagen sommer sig kun Aflurs Born.

Baldur.

Og raader Sielen mægtig da vel for sin Drøm?
 Kan den bestemme Drømmens Grændser? Dybe den
 Saavidt, saalænge virke kan du, længer ei?
 Den samme Røst, som varsled høit i Nattens Stund,
 Den varsler end. Hvordan forstaaer jeg, Frigga dig,
 Hvordan har du foragte lært, hvad, meer end mig,
 Dit Hjerte nylig hardt betog?

Frigga.

Fordi jeg veed —

Fordi Valhallas Guder ved et kraftigt Ord
 Har Drømmens Lust tilintetgjort. De stige ned

Ad Bifrost hiffet. Dobbelt herligt straale de,
 De glade Guder; thi de elste, Baldur, dig
 Og fryde sig, at Himlens Frygt er endt. Nu vil
 I Mimers Lund en Kæmperleeg de holde. Da
 Dit Liv ved Edens stærke Magt forfikkret er
 Mod hvert et Baaben, vil de ret som til en Spot
 For Drømmen, tungtbevæbnet, alle mod dig gaae.
 Med spændte Kræfter drabeligt de storme vil
 Mod, hvad de høiest elste; saa at Tothunheim
 Og Verdens Kreds bemærke skal din Guddomsmagts
 Ufaarbarhed. Thi flygte lad din Kummer nu.
 Og spild ei denne Festens Fryd, som ofres dig.

(Hun gaar.)

Baldur.

Hun gaar den Ubekymrede! Min elste Ven!
 Min Broder! du som altid var mit Hierte næst
 Vilst du, o Bragi, gode Skiald! — thi vist jeg veed
 At længer ei skion Freyas Lust jeg aande skal —
 Ha, vilst du da, mens Valhalls Ufer, efter Skif
 Omvandre trende Gange Lunden, vilst du Ven
 Da midlertid endnu engang fornøie her
 Din Broders Hierte? Dvæde ham den sidste Sang?

Bragi.

Ei Baldur! til at synge horer Mod, som til
 At stride, men du muntreer flet kun op mit Mod.

Baldur.

Erindrer du den Midnat, vi paa Klippen sad,
 Og flued over Kattegat til Leiregaard;
 Den Nat, da Hiartvar dræbte Hrolf hin gode Drot.
 Vi mægted ei at hindre Skiebne's Harm, vakt
 Ved Helges Blodskam. Men da bleg nu Kongen faldt
 Bag Skoven i sit Adelsblod, da grebst du fat
 Din gyldne Harpe; blank som Stiernen fra det Blaa
 Dit Die funklede; see da digted du en Sang —
 Siig, Bragi! naar nu Baldur falder som Kong Hrolf,
 Vilst du da ved hans Død begejstret hæve Lydt
 Din Røst, og synge Drapa ved din Broders Liig!

Bragi.

Det sværger jeg ved Yduns Frugt og Suttungs Miød:
 Hvis Baldur blegner, vandre vil jeg til hans Grav
 I Nattens tause Dunkelhed, og paa hans Høi
 Nedsætte mig, og synge der min Svanesang.
 Rundt om hans Bauta'stene Harpens Toner skal
 Som Ulfer spøge; men naar Sangen nu er endt,
 Da skal de sidste stærke Greb i Harpens Guld
 Slaae alle Strænge sønder; og den brustne Lyd
 Betyde Verden, at det bedste Hierte brast.

Baldur.

Saa rør den, før den brister, syng en Sang, o Skiald!

Bragi (ved Harpen.)

Hvad bliver Ufa-Bragi
 Naar Baldur blegner?
 Hvad Bækkens Bølge bliver
 Berøvet Blaaheid,
 Og hvad en Veiler bliver
 Hvis Mo begraves;
 Et Landskab, ubemalet
 Af Aftenglandsen.
 Det spaaer jeg her for Sandhed:
 Hvis Baldur svinder,
 Kan hiffet Bragi Harpen
 Paa Egen hænge.
 Naar Fromhed meer ei flammer,
 Og Sielen følger,
 Hvad spørges vel om Sang, hvad
 Om skionne Toner?
 En grulig bister Grumhed
 Vil tidfelgrønnes,
 Og rædsomt snar sig reise
 For Fredens Rose.
 Spring da, du Stræng i Harpen!
 Forstummer Sange!
 Naar Sværdet slaaer paa Skioldet,
 Naar Skioldet skralder,

Da dømpes Harpens Dirren

I Disarsalen.

Men tier Harpens Toner —

Ha, fæle Tanke!

Vil Vold sig snart og Vilbhed

I Valhal trænge.

Thi hvad er Glands og Guddom,

Er Godhed svunden?

Dg tier Sang, da trives

Ei Yduns Træ; da

Udfylder Saft ei Frugten,

Hvor Kræfter fanges.

Da synker Odins Storhed

Som Nukthors Styrke,

Dg Freyas Skionhed falmer,

Dg Friggas Fylde.

Da gustnes alle Guder

For Giftens Udder;

Dg rædsomt Buen tunges

I Ragnarokur.

Choret bag Skoven.

Giver Agt! giver Agt, hvor Guderne,

Staalbedækkede, hielmomhvælvede,

Spydbevæbnede, sværdomgiordede,

Nærme sig nu med paataget

Umeent Bisterhed bradelig
 Fredens Baldur, Baldur hin Gode.
 Han, med ubedækt Tinding,
 Guldhaarfager, uskyldig,
 Venter i Kredsen dem;
 Fredens Eggvist i Haand,
 Hovedet hældende,
 Blysom, fast jomfruelig
 Venter han Legen, som dierot nu
 Kun hans Vælde stadfæste skal.

Giver Agt! giver Agt hvor Ddin nu
 Paa Gangeren, ottfodtravende,
 Høit med Bugner i Haand mod Skjerne
 Skynder sig did og støder sit
 Blanke Sværd imod Brystet paa
 Fredens Baldur, Baldur hin Gode.
 Men med upuklet Hvælving
 Bugner Pandsbret som forhen.
 Nu kommer Aukathor!
 Mislner, Hamren, i Haand;
 Hovedet kneisfende,
 Mandig, fast, ja trodsfende
 Sugger han Guden; men uskadt
 Smiler Baldur som hidindtil,

Nu styrter Freir forbi paa Silbetands
 Stærktguldbrøstede Ryg, med Sværdet
 Krummet og høit og blegt,
 Som den funklende Maane paa Himlen.
 Svinger sit Glavind, som
 Rødbrunne Haand omfatter,
 Og slaaer det mod Ynglingens
 Speilglatte Staal, mens forbi han
 Rider, og leer ad Sværdets Afmagt.

Nu ruller Freya forbi paa Gyllenfarm,
 Lysthenflagrende Lokkerne svæve,
 Flættet med Steen og med Sølv,
 Som de blinkende Stierne paa Himlen.
 Rosen hun svinger, som
 Sneehvide Haand omfatter,
 Og slaaer den mod Ynglingens
 Duunglatte Kind, mens forbi hun
 Ruller, og leer ad Rosens Afmagt.

Hvo er de tvende dæmrende Skygger
 I Lundens Baggrund?
 Yderst i Kredsen de holde sig;
 Læger ei Deel i Gudernes Kamp og
 Gudernes Glæde?

Ha! det er Asaloke med Hødur;
 Naar Guder frydes,
 Græmmer sig Loke misundelig,
 Hødur er blind, han lytter kun langtsfra,
 Fremmed til Glæden.

Forstummer! thi Loke nu
 Nærmer sig Hødur; han taler.
 Lader opmærksomt os da fornemme,
 Hvad Gist med sit Ord han i Festen blander,

L o k e.

Hvi stander, Asahødur! du saa takkefuld,
 Hvi deler du ei Festens Fryd? Som Fremmed staaer
 Du langt tilbage, fiernt i Kredsen, medens dog
 Det gielder intet mindre med den hele Leeg,
 End ret med Fryd at hædre Baldur. Elsker du
 Ei meer din kiodelige Broder, han som laae
 Med Hødur under Friggas stolte Moderbryst.

H ø d u r.

Hør Loke! — thi jeg mærker paa din Spot, at det
 Er dig som taler, lad i No mig staae; gaa bort!

L o k e.

Hvi vender du mig Ryggen? Harmes du, fordi
 Jeg hielpe vil at drive bort din Kiedsomhed
 Mens, under Legen, alle Guder dig har glemt.

Hødur.

Forgiftigt, som en Dgle, stikker hvert dit Ord.

Lofe.

Du est, som alle Svage, for mistænkelig,
 Selv Freyas runde Silkebarm blev dig en Braad,
 Naar elskovsfuld hun trykket sødt den mod din Mund.

Hødur.

Er ei den Midnat, ravnesejrt, som ruger om
 Mit Die noksom Vanhæld? Kommer ogsaa du
 Bestandig at forøge Skaden hadst med Spot?

Lofe.

Ved Ygdrasil! ved Urdurs Dvæld, ved Mimers Brønd,
 Hvor Volgen ruller over Skiebne's Magt sit Slør,
 Jeg spotter ei, jeg ærer dig for hver en Gud.

Hødur.

Du spørger mig, mig blinde Mand, hvorfor ei Deel
 Jeg ta'er i Glæden's onde Lok! ha, som du ei
 Guldvæl det vidste, hvordan evig Mulm og Nat
 Fra Dagens Daad og Lysets Fryd mig adskilt har.

Lofe.

Dg kanst ei Deel i Glæden da du tage? Kanst
 Ei Baldurs Kraft din Hylдинг du, som hver en Gud,
 Forkynde med et svagt Forsøg, mislykket, mat,
 Imod hans Liv, fiendt blind du est?

Hødur.

Uværdig Navn

Af Snildheds Afa fører du, som taler saa.
 Hvor kan jeg Deel i Legen tage, Loke? Først
 Er det forborgent mig jo, hvor min Broder staaer,
 Desuden har jeg Værn ei ved mit venstre Lænd,
 Som andre Guder; halvt som Barn, og Hæloten som
 En Olding, sneehvid, barnligsvag, behandles jeg.

Loke.

Et Værn! Et Baaben Afa! Hødur mangle skalst
 Du længer ei. Din høie Kæmperhaand mig ræk!
 Her er et Spyd, det kaldes Misteltein, det er
 Et bøieligt et smidigt nysoplobent Skud,
 En bladløs Baand, en vandig raft opløben Piil
 Som kraftløs hen for Vinden sveied, hid og did
 Midt paa en liden, sumpig, ubemærket Holm?
 Den har jeg brudt og staalbefæstet; sikkert er
 Det kun et ringe Baaben; men mod Baldurs Liv
 Heel svagt jo hvert et Baaben er! og al vor Daad
 Gaaer ud kun paa at vise Verden fyndigt hans
 Afaarbarhed og Guddomskræfter. Løb nu til.
 Vi! Jeg vil styre Farten dig. Saa! Lige til
 Med Spydet stivt, i usorandret Retning holdt
 Som nu i Haand, du træffer sikkert Gudens Bryst.
 Det styrker Glæden, mangefold, naar munter du
 Saa løber frem. Det smerter Odins Børn, at du
 Est ene, Hødur, vranten, mørk; men see de nu

Slig overgiver Idræt, da forsvinder snart
Den sidste Sky, som flere vil vor Glædes Sol.

Hødur.

Nu dennegang er Mening dog i Lokes Ord.
Saa giv mig Kieppen! Styr min Gang! Hvor staaer
mit Maal.

Loke.

J Mærket, Hødur, ravneseort, i sorten Nat.

Hødur.

Bespotter atter du min Blindhed, falske Svend?

Loke.

Bed Hel, jeg sætter langtmeer Priis paa den og dig
End paa den bedste himmelklare Sommerdag.

Løb nu kun til, min Hødur, Nattens blinde Søn,

Løb lige til, med Spydet strakt, saa træffer du.

De lee, de høie Guder. Hører du? De lee!

J Himmelfryd; bring Fryden da i Hu og Hast

Til Glædens Spidse. Hødur har bevæbnet sig.

Stad stille Baldur! at hans Spiud dig ramme kan.

Han er din Broder, Baldur! han vil vise dig

Sin Venstabs-Hyldest. Hødur stod nu til! Forbaus

De høie Guder! Stands den raske Latter! Træf!

Choret.

Det rører mig den blinde Hødur hist at see

Bevæbnet med en sivstier Stang at rave frem,

Thi blot af Broderkierlighed i Festens Fryd

Forglemmer han sin Kammers Qual, og sætter sig
 For stolte Gunders Latter blot, den blinde Gud.

(Han løber til og giennemborer Baldur med Misteltein, saa
 at han siig styrter ned til Jorden. En stum Forfærdelse
 betager Guderne. Løse sniger sig boet.)

Hødur.

Nu? Traf jeg? hvorfor tier I? Gik det forbi,
 Saa leer mig i det Mindste ud! Dog tier hver.
 Bestandig blier den Blinde spottet. Baldur, siig
 Min gode Broder! Thi du est den Eeneste,
 Som deler Hødurs Qualer, og som trøster ham,
 Siig, sløi mit Epyd med magtløs Surren, Myggen lig,
 Dit Bryst forbi, ha, eller tørnede det, og sprang
 Afmægtig som et Haglkorn atter fra din Barm?
 I svar. Den Blindes Hyldest, har den vredet dig?
 Han tier. Selsomt! Førstegang i Verden blev
 Et velmeent Spørgsmaal ubesvart af Godheds Røst.
 Ha, Spottens Fader, kolde Løse! tal da du!
 Du pleier ei at spare paa dit Ord; en Strøm
 Er stedse rede, synderlig, hvor haanes kan,
 Men alle tier! Alle! Her er tyst og taust
 Paa Gunders Tingsted som i gamle Kongers Grav;
 Som paa en Valplads Dagen efter Slagets Stund.
 Men paa en Valplads skriger i det Mindste dog
 Jo Kragens Røst om Dødens Søn — Ha, Trolldom!

Ha,

Jeg staaer i Vand, midt i en Bæk; midt i en Dæ
Og Belgen pladsker trindtomkring min vaade Fod.

Ha, Fader Odin! Moder Frigga. Svar mig, svar!
Frigga.

Ulykkelige! du kalder Guderne, forstum og fly.
Ewig være du forbandet, Morder, nu af Guder's Kreds.

Hødur.

Ha, hvad hører jeg min Moder Frigga, du forbander
mig?

Frigga.

Ikke jeg, men alle Guder; fly og skiul dig for mit
Blik.

Hødur.

O Medlidenshed! hav Medynk med mig arme blinde
Mand.

Frigga.

Brodermorder! om dit Hierte var det sort som om
dit Blik.

Hødur.

Igentag dit Død, du talde, tykkes mig, om Broders
mord.

Frigga.

Vedst du ei, hvad du bedrevet har, du sorte Mattens
Gud?

Hødur.

Nei, ved alle Himlens Stierner! Hvorfor staaer jeg
her i Vand?

Frigga.

Dette Bånd, hvort du træder, er din Broder Baldurs
Blod.

Hødur.

Anus Afader mig! o knus mig! styrk mig ned i
Nattens Støv.

Frigga.

Evig skalst du leve, bøde evig for dit Riddingsværk.

Hødur.

Nu saa brænde Nastronds Glammre Hødur, hvis han
veed sin Daad.

Frigga.

Hvorfra fikst du dette Spyd, som trængte sig i Bal-
durs Bryst?

Hødur.

Har jeg bræbt min gode Broder? O Forbandelse mig da!

Frigga.

Svar mig! hvordan fikst du Spydet? Hvo har skyndt
dig til din Daad?

Hødur.

Det har Usa-Løke, Spydet har han kaldet Misteltein.

Frigga.

Har han dig beskrevet, hvordan dette Spyd han fund-
det har?

Hødur.

Han beskrev det som en ringe Baand opvoret paa en
Holm.

Frigga.

Ha, nu brister Friggas Hierte. O min Baldur! O
min Søn.

Hødur.

Jeg vil styrte mig i Blodet, kysse hver en Draabe
Blod,

At den Hellige tilgiver! Ha, jeg Ulykksaligste!

Frigga.

Bort nu Krands fra Friggas Tinding! Slagrer vilde
nu mine Haar

At fortvivlet Jorden kan den sorgeløse Moder see.

(Hun gaar)

Hødur.

Rave hen i Mørket vil jeg evig i en evig Nat

Paa de ydre nordre Klipper, i de aldrig søgte Fjeld,

Der vil jeg bestandig sørge, thi en altfor grusom Last

Har jeg tynget paa mit Hierte: Broder-Mord; for-
ladt! og blind!

Ei den usleste blandt Jordens Sønner ussel er som
jeg;

Thi hans Qual forgaaer med Døden; men hvad en-
der Hødurs Qual?

Saa modtag mig da, du golde Drken, i dit kolde
Skød.

Sætte vil jeg mig ved Stranden paa den nøgne
Klippeblok

Bleg og mat og gruble taus med Haand bestandig
under Kind.

Giernt skal Havets Skipper see mig der, og sige
Skibets Mænd:

See! der sidder Mattens Hødur, og begræder Bal-
durs Død.

Evig skal min stride Taare flyde fra den blege Kind
Saadan vil jeg ubevægelig forvente Ragnamærk,
Dg naar Havets vilde Kilders Sødme vorder ram
og salt,

Det er Asahødurs Taare, som har blandet sig med
den.

Dg naar sære Suk om Matten stønne græffelig fra
Nord,

Det er Hødur, Mattens Hødur, som begræder Bal-
durs Død.

(Han gaar)

Choret.

Mere græffelig Daad,

Mere lumskt affffheligt Nidingsværk.

Er ei skeet siden Tids-Fødsel,

Har ei Loke bedrevet, ei Utgards Drot,

Som da nu, som da nu

Da de dræbte den skionne, den gode Balbur.

Nu er Fromheden røvet af Himlen

See os!

Hvad er Kraft uden Kierlighed? hvor
 Er Barmhiertighed nu mellem Guder?
 Som en Leeg, som et Spil, vil de nu kun
 Midgard skue med Asurs Sønner.
 Hvor er Breidabliks milde
 Brede, dulmende, hellige Straaler?
 Hvor er Blidhed, som lindrede Stottheds Ild?
 Vee os!
 Den er svundet for evig; og Støvet
 Bitter for Guderne.

Et Bud (kommer).
 Fornemmer, hvad i Korthed og Enfoldighed
 Jeg kundgior Eder; at I vide maa, hvordan
 Sig Valhals Guder teede under Baldurs Død,
 Og efter den. — Først blev en Taushed, som naar seent
 I Sigtun Folket lytter med bespændte Bryst,
 Paa hvad Præstinden vil forkynde. Kort derpaa
 Da hørte man en Hulken som af Børn, men det
 Var ikke Børn, som græd, — men Valhals Guder!

Tungt

De klare Taarer trilled over Odins Kind
 I Skieggets Lofker; tydeligt han indsaae vel
 Hvad ved den gode Baldurs Død Valhal har tabt.
 Tyr hylede vildt, som Fenris, naar i Ragnamøt
 Sin Lænke brudt han vældig har; thi Baldur var
 Sagtmodighedens linde Baand, som ventlig bandt

Krigsgudens Vilbhed. Som en stille Foraarsregn,
 Der rigt begyber alle Jordens Urtebed,
 Og boier alle stolte Straa til Jorden ned,
 Saa græb Gudinderne. Thor var den Eneſte,
 Som ikke græb; ſom Odin Skjens Ild, han ſkød
 Sit Blik fortviolet giennem de nedhængne, vredt
 Indtrukne Bryn, og knuged Miſelner hardt, og tog
 Sin Broders Liig paa bredden Skulder taus, og gik
 Til Stranden, fulgt af Aſer og Aſyniar.

Der blev nu Baldur ſkrinlagt, mens en taltig Flok
 Af alle Guder, og af Biergets Jetter ſelv,
 Var Dievidner til den ſorgelige Færd.

Der ſtod hans Skib, den fromme Gud, der blev
 han lagt

I Iyſen Brynie, ſelv i Døden var han ſkion,
 Og venligt fra den hvide Pande rullede ned
 De hvide Lokker. Aſer lagde Hamp og Beeg
 Omkring hans Liig; men da nu Hringhorn, da hans
 Skib

Fra Landet ſkulde ſkydes i den vilde Sø,
 Da vilde Jorden give Slip ei paa ſin Ven,
 Den gode Baldur; ingen Gud, ſelv Aſathor
 Var mægtig til at ſkyde Skibet ud fra Strand,
 I Havets Dybhed; Armen ſank, ſom hæved ſig,
 For Sorg og Kummer. Men da pludſelig, paa Stand,
 Treen frem en Her, ſom Hela grim, af Jettens Flok;

Hun reed en Ulv, og holdt i Tømmens Sted en Snog.
 Hun tændte Ilden hurtig, men da Ilden slog
 Til Himlen, seel da brøstet udaf Hiertesorg
 Den skionne Nanna, Baldurs Brud; thi hendes Bryst
 Var mægtigt ei at bære Smerten; Hiertet brast.
 Da hæved Thor, som forhen Baldur, Nannas Liig,
 Og bar det hen paa Ilden; for hans Kæmperfod
 Løb hendes Dverg, og vimsed, græd, og hyled lydt,
 Ham sparked den forbittred vilde Gud paa Stand
 I Ilden med sin Kæmper-Fod; hans Hierte slog
 Som Havets Bølger i en Storm; han ændsed ei
 Den Daad; paa Død og Undergang han tænkte kun.
 Da Baalet høit nu brændte, vandred Odin frem
 Og lagde Ringen Drupner paa sin Baldurs Bryst.
 Men da kom frem med megen Il og Smil paa Kind
 Jetinden for at fænde Skibet; som hun skød,
 Da skedte det med saadan Fart at der gik Ild
 I Kiølsens Træ; saa hurtig gik det ud fra Strand.
 Da hæved Thor sin Hammer, vilde Heren dræbt;
 Han paastod at den svare Kraft hvormed hun skød,
 Kom kun af Fryd ved Gudens Drab. Dog skaantes
 hun.

Men sligt et Syn er aldrig seet, som da paa Strand
 De høie Guder stode, stirred giennem Graad
 Til Skibet, i hvis ranke Master Luen slog.
 Som nu det soer paa Dybet ud, da lød et Suk

Fra Jordens Klipperister alle; men med dump
 Og rædsom Brusen rysted Skoven sine Løv,
 Og alle Haner galed; Himlen mørkned sig.
 Da gungred Havet; og af Havet Vægir stød
 Med Ran sig op; dem fulgte hver en Havets Mø,
 Indsvøbt i Tang, og Tindingen med Gruus bedækt.
 Tælt hvined de paa Dybed; tykt for deres Mund
 En Graade stod; men Ilden mellem Bølgerne
 Slog op i Natten; trende Gange lued den.
 Men som den lued, tabte den sin røde Glands.
 Og sidstegang var Luen klar, som Maanen og
 Som Stierneerne paa Himlen. Vældig op den steeg,
 Men som den steeg, da sprang fra Jorden den, med
 Klang

I lutter klare Gnister, og i samme Stund
 Var Himlen fuld af Stierne, tændt af Gnisterne,
 Seer op i Luften, snarligt da I skue vil,
 Hvor høit sig Afsens lyse Tunker hævet har.
 Der skal de stedse blinke; selv i Ragnamørk.

Choret.

O Dval!

Lyde skal mig nu selv den sølverne

Stierne, syvfold flammet og blank,

Baldurs Forliis!

Nattens Døttre med drøvelig Blund

Minde mig skal, fra de skumlende Hælvinger
Om mit Gavn, om mit Tab!

See mig.

Budet.

Som nu de høie Guder kummerfulde stod
Dg saae til Himlen — see! da traadde Freya frem,
Med lilliehvide Kinder, med det gule Haar
Om runden Skulder vundet, med den fulde Barm
Halvblottet, frem paa nogen Fod, med Riekhed, som
Kun Smerten vakte, treen hun ind i Asers Kreds.
Dg som nu alle Guder noksom undred sig
Ved hendes Færd, da vinkte med sin hvide Haand
Til Lyd hun flur, og spurgte med den søde Røst:
Hvo er blandt Asers Skare vel den raske Gud,
Som Freyas hulde Kierlighed vil kiope med
En vovsøm Daad. Hvo vover sig blandt Guderne
Til Niflheimis gyselige Nat at ride, for
At bepe Hel tilbagegive Baldur? Hvo
Det vover, om end intet selv han retter ud,
Vil Freya lønne med sin Elskov. Men da treen
Hermoder frem, den raske Evend, og raabte høit:
Hvo gaaer i Døden ei for Freya? Hvilken Gud
Vil ikke redde Baldur? Hvilket Bryst vil ei
Af Medynk røres over Valhals store Nød?
Selv Hel vil ynkes, hun vil give Baldur os

Tilbage, naar hun hører, hvor han elsket var.
 Som saa han taled svang han sig paa Gullintop,
 Men Odin gav ham Sleipner selv, sin egen Hest.
 Da smilte Freya giennem Taarer, Guld hun græd,
 Som da hun sørged over Odur. Hermod saae
 Gudindens Smil, og spored Odins Ganger. See,
 Da svandt han snart bag Fjeldets Klost, han styrtes sig
 Tgiennem Hulens sorte Svælg, hvor Veien gaaer
 Ned i de Dødes Rige, kied den raske Gud.
 Nu har i Taager tausé svøbt sig Aserne,
 Og venter i Valhalla Hermods Atterkomst.

Choret.

Lidet kun er mit Haab!
 Staffet min Trøst.
 Hvad den blege Hel, hvad den blaa-hvide
 Dødsens Mø først favner i Niflheim,
 Giver hun let ei tilbage,
 Mindst den hellige, skionne Gud.
 Som en hungrig Ulv i en Vinternat higer
 Efter varmt, ungdommeligt Hjerteblood,
 Saa smægter hun, saa klæbe de frosne
 Alamme Læber til Baldurs Mund sig,
 Lettere redder af Loffens Alo
 Du det sprættende Kov,
 End Baldur af Niflheim.

Dog skal Fortvivlelsens Arm ei
 Nage mit Hierte, saalænge som
 Haabet glimter!
 Tidsnok at blegne fortvivlet
 Naar uroffelig Skiebnen
 Grunt har den sidste, den døende Haabets
 Funke slukt.

R i s l h e i m.

Hel. I Baggrunden Hulens Skygger.
Modgudur.

Hel.

Hvad vilst du her? Hvi kommer du fra Giallerbro
Som du skalst vogte? Paffer du ei meer med Flid
Din Pligt? Du havde fuldelig, ja vel fortient
At jeg med sorte Bylder og med Pest dig slog
Til Straf, Forvovne.

Modgudur.

Frue! stands dit Hjertes Harm!
Jeg løb at melde, hvordan om en liden Stund
Din Hal vil vorde hiemsøgt af en fremmed Giest.

Hel.

Det sommer sig min Tiener Seen, og kan ei han,
Min Tærne Sagtegangerske sligt Bud at gaae,
Ei dig, som fattes til at vogte Giallerbro.

Modgudur.

Naar blege Skygger rave matte, flokkevild
Med søvning Svæven, som en dunstbetyngt Sky
Ad Broen, kan din Tiener Seen, og kan din Mø
Saa seent, saa sagte vandre, som de vil, og dog
Dog komme tidnok, inden Skyggen famler hid.
Men jeg — der hurtig flyve kan, som Lummersot

Kom dog kun staaet før den sæere Geist, som nu
Dig hilser, Dronning!

Hel.

Daarlige! hvad hidser dig?

Du taber Veiret over at beskrive Hel

Et blodløst Skjæggebillede.

Modgudur.

Lokes Datter! Taal

At dristig jeg modsiges dig; thi dersom han,
Som nys jeg saae, en Skjæge kaldes bør, da blier
Kun Solen selv en dunkel Plet i Himlens Drk.
Ha, thi hans Kinder blusse med et Sundheds-Blod,
Som brændte mig i Diet; og hans Læbers Røst
Sik Broen til at vakle; mere Hestens Trav;
Thi med langt større Bulder rumled Broen huul
Blot under Hestens otte Høver, skielved meer
Blot under ham, end nylig da fra Slaget kom
Fem Skarer Døde.

Hel.

Nabner Dennes Lunge-Blomst

Da end sin Kalk for Livets Strøm, den friske Luft?

Modgudur.

Den raske Helt som Livet selv seer ud; hans Mund
Rødt soulmer som en moden Frugt. Ha, hvilken Lyst
At klæbe som en Igle til hans Læber sig,
Og suge dette varme Blod; ha, hvilken Lyst.

Hel.

Selsom er denne Tale. Siig, er Svenden nær?

Modgudur.

Heel nær. Thi uden lang Tids Spørgen traved han
 Rast hen ad Dødevæien, og da Hesten kom
 Til Sprinkelværket, som omgiver Hulens Port,
 Da tøved ei han, indtil Gittret aabnet blev.
 Thi utaalmelig Gyllensporen hug han i
 Sin Ganger, ottesfodet, og i samme Stund
 Sprang Hesten over Sprinkelværkets sorte Jern.
 Dens Guldsko rørte flygtig selv ei Portens Dø,
 Hvor ellers Døden staalspids venter trudselsfuld
 Hver overmodig Kæmper, som dig, Hel! til Trods
 Vil hid sig trænge, før din Skjoldmo Langsomsot
 Har kyssed og beblæst ham med sin Andes Stank.

Choret i Baggrunden.

Med Gru nu Jorden gungrer
 Ved Gangertravet;
 Gæst skiller denne Skielven
 Min løse Skygge,
 Thi let den skjøde Larve
 Ved Larmen brister;
 Dog flyr nu desig Drøm mig,
 Som Nat for Dagen.
 En lys og vældig Straale

I Mulmet skinner ;

Hvor varmt du vederqvæger ,

Du Livsens Bælde !

Han kommer, thi det knager

I Biergets Kroege.

Hvor friskt hans Dje flammer,

Hvor uforfærdet !

Men af ! tilbage træde

Seg maa i Taagen ;

Thi dette Blus forblinder

Mit Blik i Døden.

Hermod.

Ha, saa staaer jeg nu dog i den vidtberømte Hal,

Men hvor lummert her og mørkt ! Seg oier knap

min Fod.

Hvo er det, som sidder grim og bister til at see

Med et Dødningbeen i Haand, paa Stol af Knoke

ler bygt ?

Hel.

Det er Hel, Forvorpne ! giesle tør du Dødsens No ?

Frygter ei at hendes Lunger dig forpeste skal ?

Hermod.

Aldrig frygted jeg for Dren og det brede Sværd,

Mindre for en Qvindes Lunger.

Hel.

Ha, Forvorpne ! siig

Hvad har hid dig lokket? Hvo er du, og hvo din Slægt?

Hermod.

Det vil jeg berette; men behør dog først din Giest.
 Lad dem aabne Hulens Porte, lad den ydre Luft
 Giennemstrømme Biergets Hvalving; sikkert har du ei
 Aabnet dine Vinduer længe; thi af Fugtighed
 Og af Qualm er Hulen opfyldt; Murens grønne Bæg
 Vidner altfor vel om saadant; neppe Faklen kan
 Brænde; døstigt Flammen blaaner, som den ud vil gaae.

Hel.

Denne Luft, som dine Lunger kvæler, dufter mig
 Som en Blomst i aarlen Morgenrøde Jordens Mo.
 Ei er den for Livet bygget, men i Helas Sal
 Rinder heller intet Sundheds Blod; snart mærker du,
 Hvordan Dødsens kolde Binger overskygge dig.

Hermod.

Grumme Dronning, neppe gaaer saavidt din stærke
 Magt.

Meer end Luft behøves for at kvæle dette Bryst.

Hel.

Nu hvo est du da, som vover dig i Graven ned?
 Ei af Afskuds Vædt du komst; da varst du blegnet alt.
 Dristig har du oversprunget nys mit Sprinkelværk
 Ved min Tærskel Snuble stødte selv du ei din Fod.
 Dertil kommer, at du kneiser over Jordens Mænd,
 Og din Hurtighed og Lethed vidner om en Gud.

Hermob.

Har du aldrig hørt Hermodur nævne, Odins Svend?

Hel.

Det er dig?

Hermob.

Jå, Dødens Dronning! Hermob giestet dig.

Hel.

Megen Hæder viser du min Hal, du Balhals Søn.
Hvad har bragt dig til min Hule fra din Faders Borg?

Hermob.

Kan det undres dig, at Guder søge Niffelheim,
Nylig da den bedste Asa her dig giestet har?

Hel.

Ei frivillig kom han; bragte Hermob ei, som du,
Med sin Guddoms-Barne. Kun hans Skygge fandt
hened.

Hermob.

Siig mig, Hel, hvor er min Broder! Viis mig, hvor
han staaer.

Hel.

Hist iblandt de blege Skygger sidder øverst han.

Hermob.

Ygdrasil! Er dette Baldur, Hel, du viser mig.

Hel.

Baldur er forspundet, det er Baldurs Skygge kun.

Hermod.

Baldur! Kiære Broder! Kiender du din Hermod ei?
 Af hvor mæt, afmægtigt Diet stirrer døsigst hen!

Hvor er nu den Straale, som udstrømte fra dit Blik?
 Hvor den fieldne Ungdomsskønhed? Gode Baldur,

sva'r!

Men han svarer ei, han strænger sig forgieves an.

Baldur! Jeg maa græde, har du ogsaa Mælet tabt?

Hel.

Sproget, som de Døde taler, ei dit Øre naaer,
 Som et Dødningsuhrs og som en Gaarekylings Røst,
 Piber det; som dæmpet Dirren af en Aftenmyg.

Hermod.

Hvo er hist den blege Skygge, mere tynd og spæd
 Hisset ved hans Side?

Hel.

Det er Nanna, Baldurs Brud.

Hermod.

Dødelige Mø, du fulgte trolig med din Gud,
 Skion og blid som Maanen, der i evig Elfskønsild
 Ei sin Ven forlader, den langt større, stærke Jord.
 Selv i Døden altsaa skiller Intet Kierlighed!

Blege Skygge, ha, du smiler, lad dig favne. — Hvi
 Holder mig tilbage, Hel! dit Hovedpandeskjold?

Hel.

Rør ham ei, har du ham kær! du splitter Skyggen ad.

Smertligt er det fiole Dunst at varmes af dit Blod
 Og bedugges af din Aande, saasom Jordens Søn,
 Levende paa Baal at brændes, skaan ham for den Dval.

Hermod.

Dobens Mø, lad dig bevæge ved Valhallas Bøn.
 Giv os atter Baldur! lad dig røres, gustne Mø!
 Ha, du skulde Smerten seet, som voldtes ved hans Død,
 Af din tørre Hovedkilde selv var Taaren flydt.

Hel.

Daarlig est du, Hermod! at du kommer i min Hal,
 Og forlanger uden Blu min bedste Undersaat.

Hermod.

Derfor har jeg kief mig sthyrtet ned i Gravens Nat,
 Trodsset hver en Fare for at bede Baldur ud.
 Seg har haabet paa din Godhed. Himlen gyste; hver
 Naadte mig derfra; jeg stolte paa din Miskundhed.
 Blege Dronning! Hele Jordens Egn og Valaskialf
 Troer, at du est grusom, kold som selve Nattens Sis.
 Ha, nu kanst du vise Jordens Land og Himlens Borg,
 Hvor der uden Årsag dømmes om dit Hiertelag.

Hel.

Frugtløs er din Smiger; troer du, at Forsænglighed,
 Qvindlig jordist Svaghed, overlever Døden selv.

Hermod.

Bed mit Venskab til den kolde, blege, Skygge der,
 Hermods Mund foragter Smiger; han har meent sit Ord.

Hel.

Ei frivillig har jeg sat til Dødsens Dronning mig,
 Odin, Baldurs stolte Fader, tvang mig grumt dertil,
 Neppe var jeg voret fra de spæde Barndoms Aar,
 Før han tog fra Livets Fryd, og spærred her mig ind
 Til at vogte Dødsens Huler, blege Skyggers Flok.
 Da mit Die nu fra Solen skiltes, Livets Lyst;
 Da i denne kolde Hal mit Legem krymped sig,
 Da forsvandt hver venlig Tanke, Bliidhed, af min Siel.
 Saadan nu i skummel Harm jeg døser hen mit Liv,
 Skiebne's Retfærd har mig hævnnet; tugtet Odins
 Daad;

Han, som haded mig, fordi jeg mangled Skionhed, fødte
 Hælvt'en bleg for Dven, Hælvt'en blaa mod Foden ned.
 Nu hans Dieften, hans Baldur, sik jeg i mit Næt.
 Og dog troer du daarl'ig, at jeg slippe vil mit Kov?

Hermod.

Odin handler af forborgen, hellig Wiisdomskraft,
 Hvad han retter ud, er Skiebne's Lov, Nødvendighed.
 Til at vorde Underjordens Dronning blevst du fødte.
 Odin skienkte dig dit Rige med dit Kongespir.
 Retfærd's tugtende Gudinde, revser du med Magt
 Alle feige Sieler, forarsager, strænge Mø,
 At den kielne Yngling strækkes ved sit feige Mod,
 Og paa denne Maade banner Jordens Kæmper du.

Hel.

Har du lært af Bragi Bænkepryder Smigers Kunst,
 Evend? og troer du, Hel er altid end en Kvinde dog?
 Jeg maa smile ved din Udfærd, skiondt det smerter mig
 Mine tørre Læber op at trække til et Smil.

Hermod! Ungersvend! Du Vakre! Har du ei den Tro,
 At dit Dies Straaler, at din runde Rosenkind
 Kunde selv indtage Dødsens Mø, om nok saa lidt?
 Viid, du Daarlige! mit Hierte er saa koldt og huult,
 Som den gyselige Hule, hvor min Throne staaer.
 Derfor spar din Klogt, og drag tilbage til dit Hiem,
 Ingen List kan røre dette Bryst; thi troer du ei,
 Hela veed, du stod langt heller skilt fra hendes Hal
 Nu ved Jordens Klipper, ved det grændseløse Hav
 Og ved Luftens Strømme, hvis det gieldte Baldur ei?
 Ha, nu klynke Balhals Diser, blegt indspnke nu
 Deres Lilliekinder, voldsomt gaaer det fulde Bryst,
 Baldur ønske de tilbage sig, den skionne Gud,
 Som de længer ei kan fange meer ved Reflekunst,
 Nu da han er svundet, skienkes naadigt dig et Blik.
 Siig, hvor mange Kys har Freya lovet for din Færd?

Hermod.

Vidste du, hvad Qual og Smerte Himmel saasom Jord
 Føler ved sit Tab, da spotted du ei Guder meer.
 Men for milde Nyder er dit grumme Hierte lukt.
 Du begriber ei den fælles Sorg ved fælles Tab.

Hel.

Hylleri! ei andet; siebliflig Nyhedsruus!
Stolttheds Pragt! En falsk Forgylbning! Farve, bles
get ud,

Naar kun trende Gange Sol har vandret Jorden om.
Fælles Tab og fælles Kummer? Ha, i Lysets Hiem
Hersker evig Tvedragt, mens der lyves Enighed.

Og at du skal see, hvor sikker Hel er i sin Sag,
Hør da, hvad jeg lover! Hør det, og forundre dig;
Dersom Himlen, Jorden, hver en Alfa, hver en Ulf,
Alle Alfurs Børn, og alle Stene, Dyr og Træer
Baldur græder ud af Niffelheim med fælles Sorg,
Vel! saa slipper jeg mit Bytte; skienker Lyset ham.

Hermob.

Dødsens Dronning, mener du oprigtig her dit Drd?

Hel.

Ved den Liglugt, som bestandig flyder af mit Spir,
Ved de sultne Kragers Hyl paa Markens Aadsel, ved
Brustne Blik og dødblaae Negler, Gravens kolde Sved,
Jeg har meent mit Drd.

Hermob.

Nu aander selv i Niffelheim

Hermob mere let end nys i Valastjalfsens Gaard.

Hel.

Fryd dig ei for tidligt, thi den altfor snare Fryd
Kunde gjøre Smerten større, hvis den skuffet blev.

Hermod.

Staaer til Dververdnen det, og ei til Utgards Drot,
Saa er Baldur frelst, saa er Valhallas Kummer endt.

Hel.

Saa forlad forhadte Gud mit Rige nu paa Stand.
Lidet dine læffe Gummer vilde kildres, hvis
Hel til Giest dig bad, hvor Bordet kun er Hunger nævnt,
Kniven Sult, og Blegfot Riegemeesteren; thi drag
Flux herfra, og mæld i Valhal Helas Løfte der.

Hermod.

Seg gaaer. — Men først min Broder, Asa-Baldur!
først

Tag mit Farvel, og trøst dig i din Ensomhed,
Til Jordens og til Himlens rige Taarestrøm
Har dannet Floder, paa hvis salte Bover du
Kan atter sætte Hringhorns Kiel, og spænde Seil
Mod Livets Havn, som før mod Dødens. Men dit Blik
Undviger mig, er altid mørkt; du haaber ei.
Ha, tal et Ord, hvis mulig det dig er, da tal
Til Hermod, før han dig forlader. Baldur! tal.

Baldur.

Hvad Brag og Bulder? Baldur er forsvundet. Viig!
 Fordunstet er den lange Drom. Her brømmes meer.
 Forstyr ei Sønnen ved min Moders muldne Bryst!

Hermob.

Ha, hvilken Lyd var dette? Hvilken sælsom Lyd!
 Det klang, som naar de løse Stene, ved et Ryk
 Af Jorden, falder sammen i en Oldtidshoi
 Med dæmpet Bulder, efterat i rolig Kraft
 De fast har staaet mange hundred Aar; og trygt
 Omhælvket Urnens Afte. — Baldur, siig, hvortil
 Elig sorgfuld Vise? Syng en munter Glædesang.

(Baldur tier)

Du tier. Ha, den kiefke Kraft, dit Ungdomsmob
 Har denne qualme Hule flukt, men snarlig skal
 Det atter lue, naar de bedste Perler, hist
 Daglyset eier, naar de hellige Taarer, har
 Løskjøbt dig af dit Slaveri. Men Friggas Søn!
 Giv mig, ifald du mægter det, et sikkert Tegn,
 Som jeg kan bringe Hlidskiafs Herre, til Beviis,
 At virkelig i Helas Sal Hermodur stod.

(Baldur rækker ham Ringen Drupner)

Hermob.

Du giver Ringen Drupner, som Hærfader paa
 Dit Bryst henlagde, Ligets Pryd; det Tegn er godt.

Som Ringen drypper altid fleer og altid fleer,
 Saa skal den første Glæde, Hermod her har nydt
 Ved Helas Lyster, stedse meer fordoble sig.
 Jeg gaaer. Thi denne sorgelige Skyggesky,
 Hvori du stander, dæmper ene, skøndt kun svagt,
 Min muntre Glæde. Snarlig rinder Guddomsblod
 Igien i Baldurs Arer, i hans fromme Bryst,
 Farvel, jeg iler at forkynde Glædesbud;
 Snart vil en fælles Kummer avle fælles Fryd,

Chor.

O hvi gif han, hvi gif han
 Bort? Hans Straaler husvæled mig
 Og hans liflige Røst mig
 Vakte sødt af min ængstlige
 Feberslummer.
 Nu bespænder mig atter
 Ængstlige Drømme. Mit Hoved
 Svimler. Et evigt
 Fald jeg fluer — Jeg styrter
 Ned af et Taarn! — Jeg vil reise mig
 Op for en Morder og flye; men kan ei;
 Nanden drager jeg tungt, som naar, i
 Livet, min Mund
 Døbt under Sønnen i Bolstrets

Duun sig forvirred.

Hu! Hvad er det? Hu!

Nu begynder Spillet paa ny, med

Rangler af Dødningknokler, og Fløiter af

Hule Laarbeem; og

Trommer af skrallende Pandeskaller.

Hvad omspænder mig?

Hvad nedtynger og kvæler mit Brøst?

Hvor hun griner den blaa-hvide Hel,

O Jammer! O Jammer! O Jammer!

Mimers Lund.

Frigga.

Ha! denne Sorg, ha, denne Smerte mægter fast
 Mit Blik ei skue, taaler ei min Moderbarm
 At fatte. Thi skøndt Haabet i den dunkle Grund
 Tilvinker mig og trøster, skøndt ved Hermods Ord
 Jeg veed, at denne store Dval vil vende sig
 Til større Glæde, græmmer det mig dog at gaae
 I tausene Hal, blandt blege Guder. Vidste de
 Den Fryd, som forestod dem, vidste de, som jeg,
 At hver en Taare bragte Baldur mere nær
 Til Valhal, mere fiern fra Niflheim — ja da var
 Det dem Umulighed at sørge; Helas List
 Vandt Seier da. Thi klart jeg skuer Herrens Sind;
 At sørge for at glædes! hvor urimeligt;
 Saa tænkte hun. Men bøde skal hun for sin List
 Og miste Byttet. Snilde Hermod! Bakke Svend!
 Tak være dig, at daarligh ei du med en let
 Uagtsom Tunge spildte Friggas sidste Haab.
 De veed det ei, de høie Guder, kun de troer
 At tabt for evig Baldur er, og derfor hardt
 De græmmes; derfor græmmes hele Jordens Land.
 Thi ei var det nødvendigt ved Herolders Røst
 At hyde Sorg for Baldur. Ak, hans tause Død
 Har mere stærkt end Giallerhornets vilde Klang

I hvert et Hjertes dunkle Braa raabt Sorgen frem.
 Kun Hermod veed, og Frigga, Helas Løfter; men
 Det dæmper ei min Kammers Last og Hermods ei.
 Thi Frygt og Uro — Trællene, som Skiebners Mø,
 Langt forud løbe — knuge Hjertet mere hardt,
 End Tærnen selv: Fortvivlelse, som efter gaaer
 Med langsom Gang, og bærer Slæbet. — Thi naar hist
 Jeg seer dem taase sidde blege, Haand paa Kind;
 Med stive Blik at gruble; naar jeg Freya seer
 At sønderlide sine lange, gule Haar
 Med disse Hænder, krysted' af nyfaldne Sneer;
 Naar Odin selv paa Hlidskjalf midt i al sin Glands
 Nedslagen sidder; naar hans Dø, som tilforn
 Var Middelpunkt for Kraften, i det stolte Skin
 Er ene mørkt; naar uvilkaarlig Bragis Haand
 Med modløs Skielven, for saa sitter, famler kun
 I Harpens Guld, og vildnes i den slappe Streng,
 I Aftnens Dunkelhed og Taushed; og naar Niord
 Høit hylar fra sit Noathun; — da tykkes mig,
 (Endskiøndt jeg bedre veed det) denne store Sorg
 Er altfor vigtig, vældig, for et ringe Tab
 Af nogle Timer. Rundtomkring Hjer-Ægirs D
 Har alle Havets Piger sat paa Sandet sig;
 I havgrønt Klæde viklet og med Muslingfjæl
 I dunklen Lok, bedrovet, sidder Bølgens Mø,
 Og fra det mørkblaa Dø rinder Taaren klar,

Ud blegen Kind, saa fuld og tung, at Havets Bred
 Er steget usædvanligt op mod Landets Kyst. —
 Her er det bedre, dunkelgrønne Lund! i dig;
 Thi Stovets Sønner mægter ei med saadan Synd
 At yttre Sorg, — Naturens Kraft sig tæmmer her.
 Hvor huldt den klare Foraarsregn paa Bogens Blad
 Med Glindsen glider. Freya græder i sit Slot
 Af Luft. Jeg seer din Taare, hvor den falder luun
 Paa mine Blomster. Ak, du bøier Roserne!
 Alt er saa tykt. Det muntre Bildt selv standset har
 Sin Gang. Hvor Hinden hisset staaer! og stirrer stivt
 Med Graad i Diet! from, ensfoldig er din Sorg.
 Naturen græder. Hulde Dø! hvert Blad til Jord
 Sig bøier. Sneglen hisset selv paa Træets Bark
 Frivillig lader falde ned i Græsset sig,
 Og offerer i et Dieblisk sit halve Livs
 Besværliglange Reise. Fuglens Sorgesang
 I Aften toner med langtmere mat, langtmeer
 Veemodig Klage-Smeltning: Selv det haarde Fjeld,
 Som blotter under Birkens Hang sit nøgne Bryst
 Og viser Malmets gyldne Veie, sveder koldt,
 Og Malmet giver Duggens Taare dobbelt Glands.
 Men hvilken Sang jeg hører fiernt! den nærmer sig.
 Den hylder Sorgen, bruser dog ei vild og raa
 Med rædsom Steien; Bliidhed huldt har dulmet den.
 Ha! det er Jordens Piger, er en talrig Flok

Hyrindier; langsomt nærme de til Lunden sig.
 Af Hyrdestokken skrabet er den grønne Bark,
 Hver Stav er hvid, som Sneen, og om Stavens Knap
 Henslagrer intet Rosenbaand. Hvert Baand er sort.
 Forborgen vil jeg høre mine Døttres Sang.

Choret.

Græsser nu, Faar! hvor I vil,
 Løber paa Fjeldene
 Wildt, og bræger om Læ
 Uden at finde det.
 Løb, mit Dæggelam! løb!
 Medstyrt for Ulven; og
 Blød kun frit for dens Tand!
 Ei begræder din Død jeg meer.

Åh, thi min Baldur er død!
 Og da den Hellige
 Faldt, da blegned med ham
 Al min Lykfsalighed.
 Hvor er nu Hyrdernes Lyst?
 Hvor nu Hyrdindernes
 Ven, som smilte saa mildt
 Salig Fromhed i alles Bryst?

Oste ved Skumringens Tid,
 Naar jeg bag Løvene

Sad, med Haand under Kind,
 Kom han fra Bakken, hist!
 Kom saa faur og saa ffien;
 Spurgte mig smilende:
 Mø! hvi grubler du der?
 Fryd dig! du skal en Veiler faae.

Uk, han er død, han er død!
 Og jeg skal aldrig ham
 Skue; min Ungling saa ffien,
 Rank og beløffet, ei
 Kommer i Skumringens Tid
 Mere fra Bierget; thi
 Kold er for evig og bleg
 Nu den Læbe, som trøstede mig.

Frigga.

O søde Kummer! Lykkelige Jordens Mø!
 Dit Hjerte, som en rolig Kilde, hvælvet om
 Af hvide Lillier, qvælder i en stille Gang
 Med sine dunkle Bølger. Lidenffabens Storm
 Kan ikke naae den blide Bæk; i Sorg som Fryd
 Den kruses, snart vemodigt, snart af muntre Pust
 Og gaaer det høit — da ffaffer sig i Diets Blaa
 Den stegne, fulde Bolge Lust, og triller som
 En venlig Taare, sølverklar, ad røden Kind.

Du fatter ikke Livets Tab, den fælles Sorg
 Kun præger let sit Sørgestempel i dit Bryst,
 Og alt som Barmen squalmer mere moden frem,
 Udvoxer Arret, som igiennem Barken sig
 Kun trængte flygtigt i den unge Ved. Du gaaer!
 Letsindigheden, broget, som en Sommerfugl,
 Dit Foraar giennemslagrer let, fra Blomst til Blomst.
 Men ogsaa du vil lide ved min Baldurs Drab,
 Og ofte vilst du sande bittert, seent, for seent,
 At Kierlighedens fromme Gud er død, naar der
 Du finder en Forræder, hvor du ventede dig
 En trofast Veiler. — Ha, men stille! Hift jeg seer
 Den skienne Heimdal, Broens Vogter, nærme sig.
 Omkring hans Skulder hænger i et dunkelt Baand
 Det gule Giallerhorn; og ved hans venstre Lænd
 Jeg seer det Sværd som Hofud kaldes. Rask han gaaer.
 Hans Læbe trækker med et ventligt Smil sig ind
 Og lader Mundens gyldne Tænder glimte frem.
 Hvad driver dig, du vakre Gud, til denne Lund?

H e i m d a l.

At vogte Broen trolig er min Guddomspligt.
 Dog overlader stundom jeg de Møer syv,
 Som fødte mig til Verden, mit Forretningskalb,
 Naar Jomfru Rød og Jomfru Gul og Jomfru Blaa,
 De tre fornemmeste, stadigt underholde kun
 Beständig Broens Lamper, har jeg ingen Frygt

For dem af mindre Vigtighed, som blande sig
Med hine. Plad umuligt var det mig idag
At overskue Jorden med mit Falkeblis,
Dhi denne Kummer knuger selve Guders Bryst.

Frigga.

Ha du, som Valhal kalder sin aarvaagne Gud,
Du, som har mindre Søn behov end selv en Fugl,
Der seer saa skarpt ved Nat som Dag, og fiernt som
nær;

Som hører Græsset groe af Jorden, Uld paa Faar,
Siig ubesværges, er det Sandhed, hviden As!
Siig, saapest du Sorg og hørte Alynken, Jorden om?

Heimdal.

I haabløs Jamren vaander hele Jorden sig.

Frigga.

Ha, Fryd; det klarer atter op i Østens Kant.

Heimdal.

Den fryder dig, den store Dval, o grønne Frig;

Frigga.

Saa fryder ikke Morgensolen Jordens Land.

Heimdal.

Har Viisdom sig forblommet bag dit Guddomsord?

Frigga.

Tal! Tal! beskriv mig hver en Kummer, fryd mit
Sind.

Heimdal.

Med Taushed maa jeg skildre dig den tause Nød.

Frigga.

Din Taushed klinger bedre mig end Bragis Sang.

Heimdal.

Hvordan forstaaer jeg, Guders Moder! dette Sprog.

Frigga.

Den dunkle Regn skal klække Haabets Blomster frem.

Heimdal.

Du haaber? Frigga haaber! Høie Dis! forkynd —

Frigga.

Det kommer dig til at forkynde, Heimdal! dig;
 Guldend den Glæde, du har opvakt i mit Bryst,
 Men vogt dig for Letsindighed. Erindre dig!
 Ved Letsind tabte Jorden Baldur; kun ved den
 Sik Morkets Fyrste Magt i Hænde. Derfor siig,
 Er dette Bud, du bringer Frigga, virkelig
 I Sandhed talt? Ha, eller blev det kasket kun
 Uagtsomt hen, og tyder det, at rundtomkring,
 Saavidt du overskuer Jordens Land, er Sorg,
 Sorg mellem Ligegyldighed, skøndt meest af Sorg.
 Ha, svar!

Heimdal.

Din Afsærd, Frigga! blier en Gaade mig.
 Mit Ord var sandtru! Alting sørger, hvor man seer.

Heit elsktes Balbur; alle Hjerter græmmer sig.
 Kun — ha, men det fortienet at behedes ei.

Frigga.

Kun? Dækte du med Haabets grønne Foraarsløv
 En skummel Dolk? Har Gift du gydt i Suttungs
 Mied?

Siig, skulte du i Odins Vble Dødsens Drm?
 Kun? Ha, Letfindige! Bedst du, at et Kun
 Kan dræbe Frigga?

Heimdal.

Dronning! jeg forstaaer dig ei.

Frigga.

Hvo sørger ei?

Heimdal.

Dit Hjerter hidser Sorgen op;

Det maler sorte Billeder. I Harm du troer
 At burde vredes over Jordens Kulde; troer
 At store Flokke, mange Mænd, med Rolighed
 Fornummet Lokes Udaad har, og sørger ei.
 Nei, Odins Hustru! hvo, som er at agtes værd
 Henslæber som en dunkel Matteskjyge sig,
 Og søger Gensomhed og Mærke, for i Ro
 At give det beklemte Hjerter Lust. Kun Een —

Frigga.

Forstum, du Ulyksalige! forstum og fly!

Heimdal.

Jeg tier, Gubers Dronning! lyder taus dit Bud.

Frigga.

Nei tale skalst du; stode Dolken i mit Bryst.

Heimdal.

Hvormed har jeg forsyndet mig mod Frigga dig?

Frigga.

O Heimdal, tov et Dieblis, en liden Stund!

Heimdal.

Til Bemod vender hurtig sig din Brebes Harm?

Frigga.

O skaan din Dronning! skaan den høie Friggas Bryst.

Heimdal.

Bed Tale bedst jeg ende kan den falske Frygt.

Frigga.

Hvo sørger ei for Baldurs Død? hvo sørger ei?

Heimdal.

En Eneste! Det var som havde Skiebnen selv
Bestemt den Sorgeløse sat, for desto meer

Bed dette Modsæt Sorgens Kraft at tyde med

Et vældigt Træk. Saa falder undertiden Hagl

Midt under Somrens Luunhed ned i Lillien; saa

Fordunkles stundum Middagsolen. Hvor jeg saae,

Der havde Bemod over Markets Grulighed

Sit Perleklæde kastet; tusind Taarers Dug

Husvæled Heklas Nattebrand. Kun fiernt i Nord

Mit Die standsed ved egent Syn; thi bleg
 Med puklet Ryg og Krykkestav, midt paa en Steen
 Jeg fandt en Qvinde sidde; sortforbrændte Fied,
 med gustne Fyrrestammer, hvælved skummelt sig
 Og danned Hulen, hvor hun sad; ved Hulen stod
 Et Rier, hvor Vandet mosesurt bevægtes kun
 Af Frøer og Tudser; men om Biergets golde Lind
 Svang Slaggermusen ækkelt hen sin lodne Krop,
 Og over Hulen ruged dybt en fulsort Sky,
 Som skjulte Maanens brede Lys; een Straale kun
 Faldt giennem Risten, ind i Hallen, hvor hun sad
 Og spilled paa den Bleges Ansigt. Rolig sad
 Hun der, og rokked; som hun rokked, nynnede hun
 Med hæsene Stemme alt igien den samme Sang.

Frigga.

Stig hendes Sang. Thi vigtigt er mig hvert et Ord.

Heimdal.

Den var af usselt Nemme, hvis Erindring ei
 Beholdt sig stakket Vise. Thi hun igientog
 Den uophørlig; rokked alt imens paa Steen
 Med Krop og Hoved viklet i et fulsort Slør
 Med gule Maanskin paa den blegtindsaldne Kind
 Sad hun et Spegels saare liig ved Midienat
 Paa sunkne Bautasteen.

Frigga.

Heimdal, hendes Sang!

Heimdal.

Hun sang: Med tørre Taarer Lof begræder hardt
Den skionne Baldurs bratte Død og Balinfart.

Dog holde Hel ham stedse kun i Hallen fast.

Dg saa gik, igientaget, det bestandig fort.

Men Frigga! — thi jeg seer du blegner, — siig, hvor kan

Slig gammel Kvinde virke paa din Guddomsfiel?

Svar mig! Ha, svar! — Du vender dig? og riig og
tung

Ad blege Kind nedstrømmer Taaren hyppig. Ha,

Gudinde! Siig, hvor flygted hen Valhallallas Kraft?

Gudinde! Men hun hører ei.. Ha, kan en Her

Nedslaae dit Sind? Du som tilbedes af en heel

Livsfulig Jord?

Frigga.

Du blinde Daare! ti og fly!

Dog at du ei fremdeles i din Sorgløshed,

Skal kryste dig af Styrke, medens Frigga selv

Fortvivlet river af de lange Hovedhaar

Saa viid: Mit Haab, og Himlens, stod til denne

Graab.

Hvis hele Verden sørged, saa var Helas Død,

Da skulde Baldur atter skue Lysets Kraft

Dg Alting græd — og Friggas Hierte hæved sig.

Men Een har roligligegyldig hørt hans Død,

Dg som den Grummes Taarer er nu Haabets Væld

For evig spærret. Nu, først nu er Balbur bræbt!
Du tier Heimdal? blegner, har du hørt mig? Svar.

Heimdal.

Hvornæd, du evige Gudinde? Læbens Røst?

Ha, kun det allerskrækkeligste Billedes Giald

I Hornets Indvold, hvorved Verdens Indvold brast,

Var Svar, som her sig skikked. Ha, men, Moder! end

End er ei Timen kommen. — Balbur! der var Haab!

Og Mulighed! Og Heimdal stod med kold Foragt,

Og skued — den Misgierning, som har bundet dig

Til Helas Hal med Evighedens Lænker fast.

Nu Straf og Død! Nu Straf og Dval! thi denne Her

Er sendt fra Underverdens Kæmper; det er klart.

Jeg flagrer op til Valaskialf, flur som en Drn,

Og Snotra, som er viis og flygtig, pønske skal

Paa en uhørt og hidtil aldrig funden Dval.

Saa vil jeg græde, Balbur! naar min Taare meer

Ei hielpe kan dig, end den kolde Morgendug

Et Træ i Sommertørfen, vil jeg græde dog;

Og dobbelt, med to hvalte Buer, skal min Bro

Da straale giennem faldne Graab, for Jordens Børn;

I klare Striber Farven lue; paa min Bro

Skal jeg da staae med Giallerhorn for Mund, og der

Uroffelig og brunstig vente Ragnamørf.

Hermob (kommer)

Umag dig ei, Misgierningen er tugtet alt.

Heimdal.

Er Daaden rygtedes i Balhal, Hermod? Tal!

Hermod.

Bekiendt og straffet haarbelig paa Niddingen.

Heimdal.

Forkynd hvad sig tilbraget har, du, Odins Svend!

Hermod.

Den Her, som sad bag sortforbrændte nøgne Fjeld,

Hvor gustne Fyrrestammer svaied, hvor et Rier

Uf Tidslær vortes, hvor den lodne Slaggermuus

Sin skumle Kreds i Mørket slog; hvor Maanen faldt

Fra Skyens Rift i Hulen, paa den blege Kind —

Den Her var Loke Laufeyson.

Heimdal.

Ha, onde Lok!

Saa har da paa din Ondskab nu du Kronen sat.

Hermod.

Han angred ei sin egen Daad, den Ubles Drab.

Med tørre Taarer Baldurs Dod han kold begræd.

Men da paa Hlidskjalf Odin saae hans Niddingsværk

(Thi hvor formaaer Forvandlingskunst at blinde vel

Den høie Hlidskjalfs Gramur?) see da sendte flur

Han Alfer ud at gribe fat Forræderen.

Da foer han til en Volig fiernt, paa Fjelsefjeld,

Hvorfra til alle Kanter ud han saae; men der

Ei heller sikker, trylled han sig om, blev Lar

Og skiulte sig paa Bunden af Franangurs Fos.
 Da toge Guder Fiskergarn (han havde selv
 Dem Kunsten lært) og kasted det i Flodens Dyb.
 Thor holdt det paa den ene Side Stranden, paa
 den anden alle andre Guder. Men da sank
 Til Bunds bag Grundens runde Steen, Forbryderen.
 Men, tyngt med Bly, til Bunden atter Garnet sank,
 Da smutted ei den falske Nidding længer bort.
 Thi ud til Beltestedet vaded Thor og greb,
 Ham fat; og skönt han smidig krummed sig og gleed
 Med slimet Sprætten mellem Gudens Fingre; holdt
 Den Stærkes Haand dog sikkert ham om Stierten fast.
 Da blev han, uden Naade, hen i Hulen bragt.
 Hvor skarpe Stene skummelt hvælve, hvor kun Lyd
 Af Slanges mellem Klippens fugtigkolde Kløst
 Er hørt; hvor skumle Dunsters giftigsvangre Sky
 Sig længsomt som en Morder sniger; hvor et Blik
 Af Maanens hule Die titter stundum kun
 I Loftets Hul; hvor Dgler flatter ækkelt sig
 Til Gulvets silkebløde Teppe, rundtomkring.
 Tre flade Klipper reistes høit paa Kanten op,
 Der blev han strakt. Hans Sønner, Valer, Narfe,
 stod

Og saae derpaa; da trylled moren til en Uls
 Den bistræddin Narfe; da med Uls Natur
 Begavet nu han lugted Røbd, da sønderfleed

Han graadig Vaters, før sin egen Broders, Bug.
 Med bennes Tarme, med den hede Indvold af
 Sit eget Barn, til Fjeldet bandtes Løse fast;
 Den ene Klippe støder mod hans Skulderblad,
 Den anden mod hans Lænder, tredie mod hans Fod.
 Og Skade tog en giftig Snog, og fæstede den
 Net oven for hans Hoved; at den dryppe kan
 Udi hans Dine sin Forgift; men Signi staaer,
 Hans Liv, og græder, skøndt han lidt fortjener det,
 (Dag deler gierne Qvinden trofast Mandens Kaar)
 Utrættet holder over ham sin gyldne Skaal
 Hun trølig, at Forgiften Diet ei skal naae.
 Men er den fuld, da gaaer hun hen at slaae den ud,
 Imedens drypper Giften mellem Jettens Bryn,
 Og foraarsager ham en saadan Qual, at fælt
 Net som en Derm han krymper sig. Paa denne Vits
 Han ryfter Jorden i sin Krampe. Deraf kom
 Den Skielven, som du nys fornamst, og ofte vilst
 Fra Tid til Tid fornemme efter denne Dag,
 Ledsaaget af hans dumpe Brøl, fra hulen Grund.

Heimdal.

Seer du den høie Moder? Længt i ædel Sorg,
 Som en Lovinde, der sit Foster mistet har,
 Omvanker Lundens Baggrund hun med tunge Skridt,
 Med Diet stivt paa Jorden fæstet. Broder, kom!

Hvor findes Trøst for hendes Hjertesorg? lad hørt
 Os ind i Skoven vandre da; thi Hjertets Qual
 Forstærker ene Lindring sig i Ensomhed.

(Heimdal og Hermod gaar)

Frigg a.

(baagner af sin Grublen, og træder lystende frem)

Ha, hvad er dette? Har jeg hørt det, eller var
 Det kun en Klang for Dret? Odin, Ygdrasil!
 En Skare nærmer sig af Støvet's Sønner hid
 Til munter Dands, ved Pibers og ved Trommers Lyd.
 Har Raseri bemestret sig da Jorden heel?
 Den standser ved mit Alter, danser Altret om,
 Og synger Glædesange lydt? Ha, frække Flok!

Choret.

See fra dit hellige
 Fønsal, o Moder! vor
 Lyst og vor Munterhed.
 Høit dine Sønner sig
 Fryde ved Haabet, som
 Glæder dit Hjerte nu.

Frigg a.

Ha, Formastelse! hvad?

Stovets Dm! du vover at nærmes dig
 Munter i Smil,
 Munter i Gang,
 Jordens forbittrede Dronning, mig?
 Og du blegner ei for min Magt?
 Og du gitter ei, at min Haand
 Skal dig knuse paa Stand?

Choret.

Hellige Moder! et Dreb
 Drev, som en Lustning i Vaar
 Blikkenes Sky.
 Bleg, nedboiet, ved Arnen jeg sad,
 Askebestroet,
 Siunken i Qual,
 Da kom hurtig, den vingede
 Gud, Hermoder, og trøstet mig.

Frigga.

Hersker da Vanvid — ja
 Vanvid, Vanvid hersker blandt Guderne,
 Han fortrosted dig, han?
 Daarlige Flok!
 Og hvordan, og hvormed?

Choret.

At min Graad, at min venlige Taarestrom
Skulde kiobe den fromme, den elskte
Gud af Graven.

Frigga.

Har du venlige Taarer grædt?
Nu saa græd, nu saa hyl
Bittre, salte Fortvivlelsens Taarer.

Choret.

Hvad siger Frigga, min Moder?
Tal, jeg besværges dig, tal!

Frigga.

Større, stærkere Steen, end Dobres
Rampe-Klipper,
Bæltet for Graven er;
Is, som i Grønlands Nat nu
Dækker evig hans Bryst.

Choret.

Hvad siger Frigga, min Moder?
Tal, jeg besværges dig, tal!

Frigga.

Ewig for dig
Baldur er tabt.

Choret.

See, hvad forkynner du!

Frigga.

Ewig er slukt
Fromhedens Ild;
Dæmring og sludfulde Storme
Ruger, og hvirvler nu trindt om min Jord.

Choret.

O See!
Skrækfuldt er ei, som dit Ord
Heklas Fjeld,
Naar det brøler i Natten, og spyer,
Naar det rækker af fraadende Svælg
Tungen i Blod,
Nær ei knuser den gloende Steen
Som dit Ord.

Frigga.

Ewig for dig
Baldur er tabt.

Choret.

Vee, hvad forkynder du?

Frigga.

Gusten, grulig og guul
Ruger nu Hel, den spraglede Drage,
Ewig, aarvaagen, skælende bister
Over sit Bytte.

Choret.

Siunken i Grus er
Midgarðs Stad!

Frigga.

Arme! midt i min Dval
Ynktes jeg meest over dig.

Choret.

Siunken i Grus
Er Midgarðs Stad.

Frigga.

Sønderriv dine Klæder, og hyl!

Choret.

Søg lyder dig, Dronning.

Frigga.
 Aftebestro
 Tindingens Guld.

Choret.

Ja, thi min Baldur er dræbt.

Frigga.
 Udriv, Olding, dit Skæg
 Saar, i din Dval,
 Pige! din Barm.

Choret.

Ja, thi min Baldur er død!

Frigga.
 Tre Gange gientag Fortvivlelsens Skrig.

Choret.

Wæ! Wæ! Wæ!

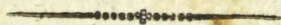
Frigga.
 Selv fortvivlet forlader
 Frigga Fortvivlelsen;
 Selv i haabløs Sorg, den
 Haabløs Sorgende.

Haablos. Ha! thi for evig
Baldur er tabt.

Choret.

Siunken i Grus er
Midgards Stad!

Hakon Jarl hin Rige.

Et Gørgespil.

John Bull and his wife

1810

P e r s o n e r n e :

Olaf Trygvæsen, Konge i Dublin.

Hakon Glade, Jarl, hin Rige kaldet, Norges Be-
herster.

Erling, hans Søn.

Thorer Klake, Klobmand.

Karlshoved } Olafs Frønder.
Jostein . . . }

Einer Lambestialver, en ung Bueskytte.

Bergthor, Emed, Trøndernes Laugmand.

Gudrun }
Astrid . . . } hans Døttre.

Orm . . . }
Thorvald } deres Fæstemænd

Thora, Jarlens Kiæreste.

Langbrand, Præst.

Auden, en gammel enoiet Mand.

Grib, Thoreris Træl.

Karker, }
Stein, . . . } Jarlens Trælle.
Leif, . . . }

Et Bud.

Inger, Thoras Pige.

Hadding, hendes Svend.

Præster, Rømpere, Bønder, Trælle.

Plade.

(En Plads med Træer, uden for Hakon Jarls Gaard, hvortil en Del af Bygningen vender ud med aabne Vinduer; Karfer og Grib sidde under et Træ med Madsfad og et Ølbæger. Man hører Larm og Lystighed inde i Høisalen.)

Karfer.

Hør, hvor de støie! hvilken Lystighed!

Seg hører Thorer Klakes Røst, din Herre,
Han taler om sin udenlandske Reise.

Grib.

Det gjør han vel i, den er værd at høre,
Hvordan han snildt har tuffet sine Varer
Rundt om paa hver en Kyst, i alle Stæder,
Dg faaet Guld og Sølv derfor i Mængde,

Et listigt klogtigt Hoved er min Husbond,
Han burde levet under Harald Graafel.

Karker.

Hvorfor just under ham?

Grib.

Det var en Konning
Som hialp paa Riibmandskab og Landets Opkomst.
En Konning, som til Nytte for sit Land
Uflagde Purpurkaaben med sit Guld,
Dg svøbte sig i ydmyg Taarekind.

Karker.

Dg derfor har man kaldt ham Harald Graafel?

Grib.

Til evig Ære; ja naturligviis;
En Høker-Konning! al hans hele Flaabe
Var Pæreskuder; Septret var en Allen;
En herlig Helt!

Karker.

Men tag dig vel i Agt,
At ei du røser ham just alt for meget;
Nu raader Jarlen, og han lider ei
At man for meget taler om de andre.

Grib.

Tak for dit Raad, min snilde Ven!

Karker.

Selv Tak.

Men hør! fortæl mig ogsaa noget nu,
 Vi hører ingen Ting; her maa vi sidde,
 Og kuckelure i vor Gensomhed.

Grib.

Ha! hvo der kunde nu gaae ind, og sætte
 Ved Bordet sig, og med ulænket Haand
 Guldhornet gribe, blandt de andre Trimænd!

Karfer.

Bevares! hvilke høist forvorne Ord,
 Tag dig kun vare! find dig i din Skiebne,
 Vi er nu engang født i Trællestand.

Grib.

Og dermed dyffer du din Siel i Dvale?

Karfer.

Hvorfor ei det? Det som man ei kan ændre,
 Det faaer at blive, som det er.

Grib.

Ja vel.

Karfer.

Hvad mangler os? har vi ei bragt det vidt?

Dig lider Thorers Klæde, Hakon Mig.

Mu det forstaaer sig selv, jeg har det bedre

End Du; Din Husbond er en Riebsmand kun,

Min derimod er meer, han er en Jarl

Og den fornemste Jarl i hele Landet;

Har hele sexten andre under sig.

Saa han er færdig ved at være Konge,
 Nu? er min Skiebne ikke god? Tilform
 Jeg maatte kiøre Plougen, stange Møg,
 Og sove mangen Nat i Svineskien;
 Nu har jeg gode Klæder, herlig Mad,
 Lidt at bestille, Winterstuen luun,
 Saaer fielden Prygl.

Grib.

Du fødtes til din Stand.

Karker.

Det samme har min Herre Hakon sagt.
 Han ledte længe, før han fandt en Svend
 Som jeg. Han har sit eget Lune, seer Du,
 Han siger, som er sandt, en Træl maa lyde,
 Maa være tro, men uden Stoltthed selv;
 Maa være stærk og væрге om sin Herre.

Grib.

Kort alt, hvad man forlanger af en Hund.

Karker.

Saa snart Jarl Hakon saae mig første Gang
 Fandt han mig saadan, som jeg burde være;
 Han saae min brede, lave Pande, saae
 Paa mine korte, tykke Fingre, paa
 Min platte Næse, paa mit satte Bæsen,
 Og alt var netop, som han ønskede det.
 Nu er jeg daglig om ham; der er Saa,

Der veed saa god Beskeed, som jeg, om alting,
Hvad han forretter mellem Aar og Dag.

Grib.

Iys! Stille! Iys! Nu tale de derinde
Igien om Olaf Tryggvesen.

Karker.

Hvad er

Det for en Olaf?

Grib.

At en herlig Helt,
Har været Træl, som jeg; nu er han Svoger
Til Kongen i Dublin, ja Konning selv.

Karker.

En fød og baaren Træl?

Grib (sukker).

Født var han ei,

Han var en Kongesøn.

Karker.

Ja paa det Lav!

Saa er det ingen Sag at blive Konge.

Grib.

Som Olaf blev det, var det ingen let Sag,

Thi baaret under Moderhiertet var

Ham Skiebnen allerede fiendtlig findet.

Karfer.

De reiser sig. Staa op! der kommer Jarlen
Fra Daurebordet alt, med sine Mænd.

(Hakon Jarl og hans Kæmper gaae over Eluepladsen.)

Grib.

En herlig gammel Helt er Hakon Jarl,
Han kneiser vældigt, som en knudret Teg
Blandt alt det andet Smaakrat.

Karfer.

See nu gaaer han

Nok sin sædvanlige Spadseregang,
Nu maae jeg ind at rydde Bordene,
Og have Opsigt med de andre Trælle.
Vil du gaae med?

Grib.

Nei, jeg vil blive her,
Her i den store Heisal, som er bygget
Saavel for mig som for den bedste Helt.

(Gaaer ind imellem Træerne)

Karfer.

Stort skal det være! Snap du efter Lusten,
Saa slikker jeg Tallerknerne, lad Thor saa
Bedømme hvem af os der var fornøftigst.

(Gaaer)

(En Offerlund med de tolv store Gunders Billeder af
udhugne Graastene; i Midten Odins. — Solen
gaaer ned og kaster sine Straaler hen over dem.
Gudrun og Astrid kommer ind i Lunden; den første
med en Blomsterkrands.)

Astrid.

Gudrun! Gudrun! hvor fører du mig hen?
Hvor vare vi? De høie Gunders Lund,
Hvor ingen uindviet Fod tør træde.

Gudrun.

O! den som elsker trofast og oprigtigt,
Er viet ind; og det gjør du som jeg.

Astrid.

Mit Hierte banker. Søster! seer du, seer du
De store Guder, hvor de staae alvorligt,
Og flue strængt og truende herved?
Fortørn ei Guderue, min Søster! kom.

Gudrun.

Ei see de alle lige strængt herved,
Den høie Frigga smiler moderligt.
Og seer du hist den smukke, skionne Freya?
Og ei blot moderlig, men elskovsfuld
Hun smiler hid til sine unge Døttre.

Astrid.

Hun frydes ved dit siældne Skionhed, Gudrun,
Dg veed, som hver en Norges Ungersvend,
At du est Lunde-Sol.

Gudrun.

Min gode Astrid!
Gak du nu ikkun hiem foran, og lav
Vor Fader Nadveren tilrette, smukt
Han smedder paa Jarl Hakons Kongekrone,
Dg naar han holder inde med sit Arbeid,
Da er han træt og hungrig, som den bedste,
Gak du foran, jeg følger dig, saasnart jeg
Har faaet færdig denne Blomsterkrands.

Astrid.

Jorgiæves Arbeid kun. Hvortil den Pynt?
Dem kommer, veed du jo, dog ei i Aften.
I Morgen er den vissen.

Gudrun.

Gaa foran
Dg lad mig ene.

Astrid.

Nu, du est forelsket,
Forelskte søger Ensomhed. Naturligt!

D see hvor Solen hist gaaer deiligt ned
 Og titter med sin gule, røde Lue
 Ind i det sorte Krat. Saaledes titter
 Den ene Lunde-Sol hen paa den anden.

(Hun gaaer).

Gudrun.

Nu er jeg ene. Store, hell'ge Guder!
 Fortørnes ei, at en uskyldig Mø
 Indtriner med en bange frygtsom Fod
 I Eders hemmelige dunkle Lund.
 O, søde Freya! min Gudinde! min!
 Siig, tør jeg vove det? Her har jeg flettet
 En Krands af dine hulde Blomster. Sødt,
 Som lyse Alfer, stode de og leged
 I Sommersolens Aftenrøde. Freya!
 Tilgiv din Mø, at hun med bange Fied
 Sig nærmer her din høie Billedstøtte,
 Og at hun slynger let sin Blomsterkrands
 Om dine hyide Lokker.

(Hun stiger op paa Foden af Billedstøtten, og sætter Krandsen
 om Freyas Hoved. I det samme kommer Hakon Jarl og
 Thorer Alake. Gudrun bliver staaende frygtsom og stille
 paa Billedstøtten.)

Hakon. Thorer.

Hakon.

Her er vi ene. Her i denne Lund
 Tor ingen træde uden Odins Præster
 Og Hakon.

Thorer.

Edle Herre, Jarl! Din Tillid
 Gior Thorer stolt.

Hakon.

Du troede altsaa, Thorer!
 At hvad der blev fortalt ved Daarebord
 Om Olaf Tryggvesen, at det var Nyt
 I mine Dren?

Thorer.

Efter din Forundring
 Og din Opmærksomhed at dømme, kort sagt,
 Hvis jeg skal troe, hvad mig dit Ansigt sagde,
 Saa var det Nyt.

Hakon.

Stol ikke paa mit Ansigt.
 Mit Ansigt horer mig til, det maa lystre
 Sin Herre. Derfor, hvad jeg tyktes,
 Det tyktes jeg; det nødtes jeg at tykkes
 Imellem Sværmen. Her vi er allene;
 Viid altsaa, at jeg kiendte Tryggvesen
 For du i Dag opmærksom mig har giort.

Thorer.

Det er heel rimeligt, at Heltens Nytte

Er ogsaa naaet til dine Dren, Herre!

Men, som mig synes, taer du denne Sag

Meer end almindelig høitidelig.

Hakon.

Ræk mig din Haand paa, at du est mig tro.

Thorer.

Det vedst du, Herre! Al min Velfærd

Stik jeg fra dig. Du gavst mig Skibe. Dig

Jeg ene takke maa for al min Lykke.

Hakon.

Du est af mine Folk, min gode Thorer,

Dig har jeg længtes efter. Du est snild

Til at udføre, hvad du har i Sinde,

Og kommer en uventet voldsom Hindring,

Da est du kæk, og bruger Sværd og Dre,

Saa godt, som nys du brugte din Forstand.

Saaledes bør det være.

Thorer.

Din gav os

Særskilte Kræfter; hver maa bruges; ei

Den ene maa forsømmes for den anden.

Hakon.

Hvad Mennesket er skabt til, føler han,

Og medfødt Drift udvikler medfødt Kraft,

Han sætter det igiennem, som han kan,
Og anden Grund behøver ei hans Daad.

I hører.

Du taler snildt, min vakkre Herre.

Hakon.

Jeg

Har altid sølet Lyst til at beherske,
At styre Norges gamle Rige, var
Min høieste, min største Tanke.

I hører.

Herre!

Den var dig værdig, og hvad du har ønsket,
Det har du naaet.

Hakon.

Ei ganske, gode Ven!

Ei ganske. Meestendeels, men dog ei ganske.
Endnu dog kaldes jeg kun Hakon Jarl,
Til Jarlen er jeg født og baaren. Den
Behøved ei saa stærkt at strides for.

I hører.

Det kommer an paa dig, naar selv du vil,
Saa nævne alle dig med Kongenavn.

Hakon.

Jeg haaber selv, at mine stolte Nordmænd
Vil føle, det er mere værdigt at
Beherskes af en Konning end en Jarl.

Paa første Thing, som nu jeg sammenstævner,
 Jeg bære vil mit stolte Dnske frem.

Den gamle vakre Kæmpe Bergthor, Smed,
 Arbejder flittig paa min Kongekrone,
 Naar den er færdig, bliver Thinget sat.

Thorer.

Det gaae, hvordan det vil, du est dog Konge.

Hakon.

Dig rører ikkun Fordeel som en Kiebsmand,
 Den ydre Glands maa heller ei foragtes,
 Den har jeg kæmpet til med List og Magt.
 En Møes Omfavnelse er ei saa salig
 Som Kronens om den Kongelige Tinding,
 Fast har jeg naaet mit Maal, men Dagen graaner,
 Og Natten bugner under Aftenduggen,
 Som Eivin Skaldaspilders Vise lyder.
 Mit sorte Haar afbrydes hist og her
 Med hvide Lokker. Ræk mig hid din Haand.

(Thorer rækker den, Hakon klemmer, og siger derpaa underlig
 nedslaaet:)

Før klemte jeg, saa Blodet slur sprang ud
 Af Neglerødderne, som Most af Frugt.
 Siig mig oprigtig, følte du mit Haandtryk?

Thorer.

En Mand bør aldrig ømmes ved et Haandtag,
 Om det er nok saa strængt.

Hakon.

Mit var ei strængt,

Det vil du bilde mig kun ind. Seer du
Min Pande, hvor den alt er giennempleiet
Af Rynker?

Thorer.

Rynker pryder jo en Mand.

Hakon.

Men Norges Møer kan ikke lide dem.

Kort sagt, min Ven! jeg ældes, jeg bliver gammel,
Det mærker jeg, og derfor vil jeg nyde
Min Aftenstund; min Sol skal synke ned
I rolig og i herlig Purpurødme;
Og vee den Skj, som vil fordunkle den.

Thorer.

Ret saa, min Drot! men hvor er den?

Hakon.

I Vesten.

Naturligvis! Der, hvor den ei skal være.

Thorer.

Du mener Slaf i Dublin.

Hakon.

Han stammer

I lige Linie fra Harald hin
Haarfagre, Ven! Du kender Norges Bønder,
Et herligt, trofast, tappert Kæmpesfolk!

Men fuld af Døvtro og Fordom dog.

Jeg vædder, at min hele Værd, min Magt

Forglemtes over Olafs Kongefødsel,

Isald det blev bekiendt, at han var til.

Thorer.

Det troer du kun.

Hakon.

Troer? troer kun? Thorer Klake,

Jeg kiender mine Folk, og skulde nu

Den vilde Sværmer, denne Landsforræder

Bestige Thronen?

Thorer.

Landsforrædder, Herre?

Hakon.

Jeg stod med mine Mænd ved Dannevirke,

Og mine Mænd var Nordmænd, ned vi drog

At hielpe Harald Gormsen. Olaf stod

Paa Fiendens Side, hialp den kristne Otto

At brænde Nordens Fæstning. Landsforræder?

Det undres dig? Og er da den ei saa

Som bliver sine Fædre-Guder trolos?

Thorer.

Ei trolos. Tryggvesen har aldrig troet

Paa Nordens Guder.

Hakon.

Og en Gudsbespotter!

Han skulde sætte sig paa Norges Stol?

Thor er.

Hvo tænker sig en Tanke?

Hakon.

Jeg, min Ven!

Og Dlaf maaskee med, den hele Haralds Et,
 Naar han undtages, reent var røddet ud.
 Min Jarle-Et er gammel, stor, som den;
 Fra Arilds Tid har Glade-Jarlen været
 Den Mægtigste næst-Kongen; Kronen nærmest.
 Nu er der ingen meer, en Sværmer kun,
 Som har fornægtet nordisk Tro og Sæd,
 En frikøbt Træl; født i en Skov paa Reisen,
 Da Faderen var død; midt i en Udørf.
 Hvor saare let at vorde Kongesøn
 Paa saadan Viis. Ved alle Balhals Guder
 Han skal ei hindre mig. I høie Åser!
 Han skal ei fræk bestorme Eders Magt.
 Du vise Odin! stærke Auka-Thor
 Og Freya!

(Han gaar hen i Baggrunden mod hendes Billedstøtte, og
 bliver i det samme Gudrun vaer)

Ha, hvad seer jeg! hvad er dette?

Gudrun.

Åt ædle Herre Jarl! Tilgiv mig! Åt!
 Jeg plad forgaaer af Blussel og af Græff,
 Jeg veed det er forbudent sig at nærme

Til Nordens Gubers dunkle Helligdom.

Tilgiv mig, ædle Herre!

Hakon (forundret).

Vakre Mø!

Hvad gjør du her i Lunden? Komst du hid

At lytte til min Tale? Jeg forsærdes!

En Speider du?

Gudrun.

Ved Freya, ved min Ufkyld,

Jeg har ei hørt et Ord, jeg alt forlængst

Var sprunget ned, men Frygten for at falde,

At røbe mig!

Hakon.

Hvad vilde du da her?

Gudrun.

Åh, Nøden tvinger til at sige alt:

Jeg er din Smeds, din gamle Bergthors Datter,

Drms Fæstemø fra Lyrgia, Herre! derfor

Jeg bundet har en Blomsterkrands til Freya,

Dg voved mig i Lunden. Åh, tilgiv!

Jeg vilde smykke din Gudindes Iffe.

Hakon.

Ha, lykkelige, skionne Sammenkomst,

Du est den sagreste blandt Møer i Lunde,

Som derfor de forelskte Ungersvende

Har givet Navn af Lunde = Sol.

Gudrun.

At Herre!

Lad mig nu stige ned, jeg lover helligt,
At aldrig meer jeg sætter her min Fod.

Hakon (til Thor).

Ved Freya i Folsvangur! hun er skøn!
Kom, vakre Glut, kom, lad mig hjælpe dig!

(Han løfter hende paa sine Arme og bærer hende saaledes
frem paa Skuepladsen.)

Let som en Fjer, og dog et frodigt Blomster,
En svolmende, en sluttet Lillieknop.
Sig mig mit Godt! hvad synes dig vel om
Dit Sæde paa Jarl Hakons Kæmpearm?

Gudrun.

For alting, ædle Herre! sæt mig ned,
Bænær ei dine Gunders Helligdom.

Hakon

(Sætter hende ned med et forvildet Sideblik til Guderne).

Bænær? Min skønne Pige! siig, hvordan
Kan dine skønne Læber tale saa
Barnagtigt? hvilke trinde hvide Hænder.

(Han kysser dem.)

Gudrun.

Ved alt hvad helligt er, lad mig nu gaa.

Hakon

(Svinger sine Arme om hendes Liv).

Og dig har gamle Bergthor listig giemt,

Og naar jeg vilde see dig var du borte,
 Var i Besøg — Thor veed det — Hos din Moster
 I Guldblandsdalen.

Gudrun.

Hvad var der at see

Paa mig, en stakkels Bondes Fæstemo?

Åh, han er nidkær, Herre, hvis han kom,

O slip mig.

Hakon.

Hvis han kom? o hvilken Rædsel!

Jeg skulde bede selv mig sluk til Gieft

Ved Eders Bryllup, og i Sandhed ei

Forglemme Morgengaven.

Gudrun.

Lad mig gaar.

Hakon.

Du slipper ikke ud af Freyas Lund,

Før du har givet mig et Kys.

Gudrun.

O Himmel!

Hakon.

O Himmel? Hvad? Hvordan? Den stolte Hakon,

Snart Norges Kønning, nægter du et Kys,

Og skal han længe trygle?

Gudrun.

Jeg forgaaer.

(Han afsvinger hende et Kys. Hun slipper.)

Hakon.

Du flygter, Hind? Den gamle Biørn formaaer
 Ei længer rask at gribe dig i Flugten.
 Men bie! Men bie!

Thorer.

Farl Hakon!

Hakon.

Hvilken Skionhed!

Saaest du de lange gule Haar, hvor de
 Var slynget rundt i store Flætninger?
 Med røde Baand? Saaest du de runde Arme,
 De blaa, de elskovsfulde Himmelsøine?
 Den hvide, fulde Barm, som trued med
 At spænge Sølvrelæken?

Thorer.

Kiære Herre!

Hakon.

O, hvad var Berglioths Skionhed, hvad er selv
 Thora fra Rinols Skionhed, imod denne?

Thorer.

Ved Odin, hun er smuk. Men ædle Herre,
 Glem ei, hvorfor vi kom, erindre dig,
 Du havde Ting af større Vigtighed
 Her at betro din Tiener.

Hakon.

Vigtighed?

Fastfrosne Føt! Umer ingen Glød
 Af Elskovs Lue længer i dit Hierte?
 Ha, søl da mit! det slaar med Ungdoms Slag,
 Og hvorfor skulde jeg da ønske mig
 At være Herre til et frugtbart Land,
 Hvis ei det var min Attraa som min Ret,
 At plukke Blomsten, hvor den vorte frem?

Thorer.

Men Dlaf, kiære Herre!

Hakon.

Det er sandt,

Vel var det, at jeg strax blev hende vaer,
 Hun svoer, hun havde intet hørt. Jeg troer det;
 Hun er uskyldig, svoer det ved sin Uskyld.
 Der kommer Fostein og Carlshoved; dem
 Har jeg kun ventet.

(Gaaer dem i Møde)

Nu velkommen hid!

Her har jeg tre af mine bedste Venner,
 Hvi kan jeg ikke række hver en Haand
 Paa engang.

Carlshoved.

Edle Jarl, vor største Stolthed
 Der, at du har os kjær.

Hakon.

J vide begge

Hvad der har længe lagt mig snart paa Hjertet,
 Og hvi jeg kaldte Eder hid i Genrum.
 Den snilde Thorer, som jeg kun har ventet
 For flux at rette ud mit Anslag, veed
 Det kun saa halvfæls. Nu saa hør mig da:
 Mit Liv er spundet hen i Kamp og Uro,
 Og mange Stene, meget vildsomt Krat
 Først maatte giennembrydes, luges, røddes,
 For denne Gran var mægtig frem at flyde
 Med Kraften, som Alfader skienkte den.
 I ere mine Venner, Eder kan
 Jeg uden Tvivl betroë mit Hjertes Hensigt.
 Mit Navn er agtet vidt og bredt i Nord;
 Jeg stridt mig har til Norges første Mand;
 Kun mine Fiender kan misliende mig?
 Den svage Harald Graafeld og hans Brødre
 Fordærved Landet; uden Kraft og Styrke
 Var ingen mægtig til at hærde sig
 Den Ret, som var ham medfødt; som en Leeg
 Af Troldmænd boltred de sig blandt, hverandre,
 Og sank for vepelsidig Morderhaand.
 Kun Harald Graafeld var en Modstand. Jeg
 Tilstaaer det, jeg lod Listen veie op
 Mod det, som Skiebnen skienkte ham af Lykke.
 Med Dannerkongens Brøder, siger man,
 At jeg har handlet slemt. Og hvordan det?

Den feige Klobmand, Kied af Guld, fik Lyst
 Til nu at faae en Part i Riget med
 Fra Broderen, betroede sig til mig!
 Jeg sveeg hans nedrige Fortrolighed,
 Fik Harald Graafeld loffet did; (og alt
 Ved Haab om Vinding kun) han, som Guldharald,
 Fortiente ei at at bære Kongekrone.
 Ved Limfiord faldt de begge; Halse blev
 Den sælles Grav for sløv Begiærlighed,
 Og Harald Blaatand havde nu sit Rige
 Udeelt og ubeskæaret, og ved mig.
 At jeg har undsagt ham, da siden han
 Forlangte Hyldest, Skat og Lydighed,
 Det kan vist ingen Norges Mand fortryde.
 Mit hele Liv, især mit sidste Værk
 Ved Hiorringsvang, da Jomsborgs Vælde sank,
 Da Bure styrtet sig fortviolet ud
 Med Armestumperne i Pengestrinet,
 Har viist, at jeg besidder Kraft som Snildhed;
 Nu daler Solen, kun en liden Stund
 Er end tilbage af min Aftenrøde,
 Og den skal ei fordunkles. Tryggvesøn
 Er kun tilbage af den gamle Stamme.
 Han sidder roligt, siger du, i Bretland?
 Hvad siger du, forsigtigsnilde Thorer,
 Naar jeg fortæller dig, at han er her?

Thorer.

Her?

Carls hoved.

Her i Norge?

Tostein.

Olaf, er det muligt?

Hakon.

Jeg maatte lee, da du ved Daurebord
Fortalte, Thorer! med en flygtig Mine,
Som vidned Vigtighed og Nyhed, om
Din Kongelige Ven hist i Dublin,
Den fromme Olaf, som om ei alt længe
Jeg havde havt et vaagent Die med ham,
Da taug jeg. Nu er Tiden til at tale,
Saa viid: I Morges bragtes mig et Budskab
Fra een af Snekkerne, som Dag og Nat
Bevogte Kysten: Olaf drager med
En Flaade til Kong Baldemar i Rusland,
Men har paa Veien lagt sig ind ved Mostre
For at besøge, som han kalder det,
Sit Fødeland.

Thorer.

Kong Olaf! Er det muligt?

Hakon.

Om nu han virkelig paa sværmerse Viis
Er standset midt paa Veien, for at fylde

Sin Lunge med et Par Drag Klippeluft,
 Weed ikke jeg, og vil ei vide det.
 Men dette vil jeg vide, som du indseer,
 Om under det uskyldige Besøg
 Ei andet stikker. Jeg har Die med ham,
 Du est hans Giesteven. Hvor høist naturligt
 At du besøger ham, naar du faaer høre
 Hans Ankomst. Binden er fortræfflig, Thorer,
 I Morgen est du der, naar Dagen gryer.
 Vil du da nu bevise mig det Venskab
 At seile ned til ham? Og medens du
 Fortæller ham som Ven, hvad helst du vil,
 Saa holder du de andre Rygter borte.

Thorer.

Hvad er din Hensigt, Herre?

Hakon.

Som jeg siger,

At vide Slafs Hensigt; overalt
 At komme ham til Livs. Du est en snild,
 En vittig Mand, vant til at omgaaes Folk,
 Hvor let for dig at faae ham til at dvæle,
 Til selv jeg kommer did med mine Skibe,
 Han har jo og en Flaade; Kraft mod Kraft,
 Det er paa gammel nordisk Viis. Mod dette
 Kan intet siges, mener jeg.

Carlshoved.

Elet intet.

Thorer.

Og hvormed skal jeg da forsinke ham?

Hakon.

Slaa paa de Strænge, som han bedst kan lide,
 Syng ham den Vise, som han gider høre.
 Fortæl — hvordan, det vedst du bedst min Thorer,
 At Landet langt fra er tilfreds med Hakon,
 At hist og her der mumles høit; at Bonden
 Paa flere Steder venter kun et Vink
 Og en Hærfører — Saa ham op i Land
 Der møder jeg ham helst, jeg bliver gammel,
 Og kan ei taale Søen. Blier han ei,
 Men reiser, som han først var findet, reiser,
 Uagtet Kronen vinker huldt fra Landet;
 Saa er han brav, saa har jeg gjort ham Uret,
 Saa seiler han sin Kaas, og jeg er rolig.

Thorer.

Du taler viseligt, min Jarl! Jeg følger
 Dit Bud, udretter det saa godt som muligt.

Hakon.

For intet skal du ikke have tient mig,
 Min gode Ven!

Thorer.

Det veed jeg vel, min Herre,

Carl Hakon lønner altid kongeligt.

Dog vedst du al min Trofskab.

Hakon

(ryster hans Haand).

Vakre Thorer!

Carlshoved.

Kom Dlaf, som kan være, for at hærge

Paa Kysterne, saa lider strax han Afbræk,

Dg kom han for at speide Landet ud,

Saa falder han kun i sin egen Snare.

Hakon.

Dg vil I følge med som Dlaf's Frænder,

For at stadfæste Thorer's Ord?

Iostein.

Han er

Vor Frænde, men du est vor Herre, Hakon!

Vor Ven; og hele vort Bedrag gaaer ud paa

At prøve Dlaf's Ufkyld.

Thorer.

Rigtig, Iostein.

Hakon

(drager sit Sværd).

Saa sværger da paa denne blanke Glavind

I Odins, i de store Guders Lund,

At I vil trolig rette ud mit Bud.

De tvende Kæmper.

Det sværge vi ved Odin, Thor og Freya!

(Odins Billedstøtte styrter ned i Baggrunden)

Jostein.

Ha, hvad var det?

Carlshoved.

Als Odins Billed faldt?

Thor.

Reent styrtet ned i Gruus.

Hakon

(fatter sig. og gaar hen til Stedet),

Den fiore Graasteen

Har længe havt en dyb, en aaben Revne,

Kom, seer I, det er mørkt; men seer I, Bruddet

Er gammelt, kun en liden Stump holdt fast,

Som kunde brydes ved den mindste Vind.

Nu ikke meer for denne Gang; i Aften

Ved Bordet kan vi tales bedre ved.

Gaaer nu, er-hver til sit, og lad mig ene,

Før Farten samles vi ved Nadveren.

(Thor, Carlshoved og Jostein gaar.)

Hakon (ene).

(Han staar længe taus og betragter Bruddet.)

Ha, det er ikke gammelt, det er nyt.

Hellige Odin! hvorfor faldt dit Billed,

Var det af Mishag? Var det mig et Bærsel?

Du ligger død i Gruus; med friske Blomster
 Staaer Freya smilende. Betyder det,
 At Sydens kælne Elskov skal betvinge
 Nordboens Kraft? Ddin, forlad os ei!
 Hielp mig at rydde snart din Fiende ud,
 Som hader og som spotter kun din Magt,
 Der den formasteligste Tothun liig,
 Vil styrte dig fra Hlidsfialf, fra dit høie
 Eldgamle Sæde! Ddin, vredes ei!

(Han knæler)

Seg lover dig et stort, et herligt Offer!
 Ni og Halvfemsfindsthye sorte Dvæg,
 Og mine Fiender skal jeg slagte dig
 I Medelhøus, ifald du skaffer mig
 Den gyldne, skønne, dyrekøbte Krone.
 Hlautbollerne skal ryge til din Priis,
 Med Blod neddypte Teigner skal dit Høus
 Bestryges. Stolperne skal males røde
 Med lunkent Blod. Seg selv vil støde Sværdet
 I Døds Bryst. Af Døres faste Marmor
 Skal atter reise sig dit Billede frem,
 Og trods Ewigheden.

(Han reiser sig.)

Mørket falder

Hen over Jorden med sit sorte Stør.

(Han staar nogle Øieblikke i stille Betragtning, derpaa siger han:)

Jeg vil besøge Bergthor og min Krone.

(Gaar)

Bergthors Smedde.

Bergthor kommer ind med en Krone og en Hammer
i Haand; Grib med et Lys.

Bergthor.

Sæt Lyset der, og bring saa hid min Ambolt,
Etiendt Dagen længe er det mørkt i Aften,
Og noget maa der endnu gøres færdigt.

Grib.

Hvad I forstaaer at bruge Eders Hænder?

Bergthor.

Ifald det er dig kiært, som selv du siger,
Saa kan du gierne komme hid om Dagen,
Og træde Blæsebælgen, hielpe mig,
Saalænge som din Husbond er paa Glæde.

Grib.

Seg har ei andet Arbeid, kiere Herre,
 Og Tiden falder tit mig grusom lang.
 At leve med de andre Trælle, er mig
 Kun liden Fryd, hvad anden Omgang er der
 For mig? Thor signe Jer i Thrudvang, Herre,
 At I forggter ei en stakkels Træl.
 Skal jeg nu træde Bælgen?

Bergthor.

Nei vist ikke.

Slip Bælgen, Dreng! lad staae, tag mig en Fjil.

Grib.

Hvor det gaaer flink fra Haanden?

Bergthor.

Flink fra Haanden?

Forstaaer du dig paa det? Du skulde seet
 Den Gang jeg smeddet i min Ungdoms Tid
 Dværnbider til Kong Hakon Athelstein;
 Det gif! det var et Sværd, som kunde bide
 I Stene, som i Ried, men denne Krone
 Blier langsomt færdig — Altid tidlig nok.

Grib.

Den er jo næsten færdig, Herre!

Bergthor.

Færdig?

Nu snakker min Gaad. Disse Edelstene
Skal sættes ind forst.

(Gudrun kommer).

Hvad! min Datter Gudrun?

Hvi kommer du saa hidseblæsende?

Gudrun.

Åt kiere Fader! Hakon Jarl har seet mig.

Bergthor.

Hvor da?

Gudrun.

I Lunden.

Bergthor.

Har jeg ikke sagt,

At jeg vil intet vide af den Renden

I Lunden, efter Urter, efter Blomster.

De milde Guder være takket, at

Du nu blier gift, saa er jeg dog befriet

Fra den Besværlighed at passe paa dig.

(Hamrer paa Kronen)

Hør Dreng! det kan du troe, jeg smedder heller

Ti Kroner, end jeg vogter tvende Døttre.

Det Malm er skrøbeligt at handle med.

Gudrun.

Åt kiere Fader, jeg er bange for,

Han kommer efter mig, hvad vil min Dm

Da sige?

Bergthor.

Efter dig? min gode Jarl!

Der bliver intet af; jeg kiender dig.

Kom Pige! ned med dig i Kielderen.

Gudrun.

Ne, skal jeg atter sluttet inde der?

Bergthor.

Maaskee du heller vilde sluttet inde

I Hakons Arme?

Gudrun.

Himmel! Kiere Fader!

Bergthor.

Jeg kiender ham, der er jo ingen Mand,

Som har i Fred og Ro for ham sin Hustru,

Sin Datter, Søster, Moder, Bedstemoder!

Ned med dig, siger jeg, i Kielderen!

Jeg er ei rolig, før jeg har dig vel

Der under Laas og Lukke. Vil du gaae?

Hvor er din Syster?

Gudrun.

Udstrid dækker Bordet.

Bergthor.

Det kan jeg selv; men holde paa jer Tre,

Det kan knap Laas og Jern mod Hakon Jarl.

Afsted! Afsted! I Morgen sender jeg

Jer bort; dig til din Dm, til Thorvald hende.

Saa maa de tage Skade selv for Hiemgiæld,
 Ifald I komme noget til fra den Tid.

(De gaar.)

Grib

(betragter med lille Forundring Kronen, som ligger paa
 Ambolten).

Saaledes seer en Krone ud. Saaledes

Blier Kroner giort. Og naar den nu er færdig,

Saa sætter Hakon Jarl den paa sit Hoved.

Saa sværger Folket, og saa er han Konge.

Det er dog ret besynderligt.

(Lager den i sin Haand.)

Hvor den

Er rød; den er af nyt, af drevet Guld,

Og tung! hvor mange Pund mon troe den veier.

Mon jeg kan passe den?

(Sætter den paa sit Hoved.)

Den er for stor,

Dog kan jeg bære den, naar ned jeg laer den

I Nakken glide. Saa, nu gaaer det an —

En Krone er dog ei saa let at bære,

Som jeg har tænkt; den bøier fast min Nakke.

(Gaar op og ned af Gulvet.)

Nu er jeg Konge.

(Lager Stilen.)

Dette er mit Scepter.

(Sætter sig paa Ambolten.)

Dg dette er min Kongelige Throne.

Nu sidder jeg blandt mine Mænd paa Thinge.

(Hakon Jarl er usformærkt kommen ind under dette Ortrin,
han holder sig i Baggrunden, og betragter opmærksom
Gribs Udsærd.)

Grib.

Det lover jeg Jer, mine stolte Normænd,

At jeg vil være jer en naadig Konning,

Isfald I faarer mig til Eders Drot,

Men hvis I med Opsætsighed og Vold

Modstaaer, hvad jeg med Villighed forlanger,

Da faaer I Last og Skam —

(Blier Hakon baer, og forstummer af Skæsel.)

Hakon (rolig.)

Det gaaer jo herligt.

Grib.

Ikke strænge Herre! harnes ei.

Hakon.

Du skielver

Paa Thronen, Dreng! det bør en Konning aldrig;

Om det saa stormer om ham rundtomkring,

Dg truer ham med Død og Undergang,

Saa maa han sidde rolig med sit Spir.

Et dristigt, kongeligt, et værdigt Blik —

Saa lægger Stormen sig igien, og Himlen

Er blaa, og Solen skinner paa hans Guld.

Grib.

Åh, I har Ret. Jeg føler alt for vel,

At jeg er ikke skabt til denne Vre.

Bergthor

(Kommer ind med et stort Negleskæppe, som han puffer i Lommen,
da han seer Hakon).

Hakon.

God Aften, Gubbe!

Bergthor.

Hil dig hid, min Sæl!

(Bliver Grib bær, som sidder frøsom, og tør ikke røre sig.)

Hielp Baulund! hvad betyder dette, her?

Hakon.

Han leger Konge.

Bergthor (halv affides).

Det bliver Brug i Landet.

Åf med den! est du gal?

Hakon.

Jeg kom for tidlig,

Sik halv kun hørt, hvad der blev lovt paa Thinge.

Er det din Svend?

Bergthor.

Det er min Smeddedreng,

Og Thorers Klædes Træl.

Hakon.

Og til en Træl

Betroer du Hakons Krone?

Bergthor.

Jeg fik Forfald,
Jeg maatte lobe lige fra mit Arbeid
Og lukke begge mine Døtre ned
I Kielderen. Imidlertid har Knægten
Sig understaaet

Hakon.

Rixere! dine Døtre!

Bergthor.

Sa, Herre! I har nylig seet den Ene,
Nu er hun bange, og det er jeg selv,
At I faaer tiere Lyst at see det Syn,
Nu er hun under Laas og Luk! I Morgen
Jeg sender Bud til hendes Fæstemand,
Og holder Bryllupet, saasnart han kommer,
Saa maa han selv tae vare paa sit Gods.

Hakon.

Ei, Fader Bergthor! hvad er det for Griller?
Bedst du, at du fornærmer mig?

Bergthor.

Di stille!

Det er jert omme Sted, Herr Jarl! det veed I;
Lad os ei røre meer ved denne Streng.
Vil I nu prøve Kronen? Jeg har fundet
En gammel Jernring, som blev gravet op
I Offerhuset, midt i Medelhøus.

Den gif i Arv fra Søn til Søn. Min Farfar
 Har derpaa smeddet Halvdan Svartes Krone.
 Skiondt denne Ring er rusten, er den kostbar,
 Thi den er Kronens gamle Maal. Prøv nu!

Hakon

(tager Kronen paa, den falder ham ned over Øinene).

Bergthor.

Den er for stor! Naar I den sætter paa
 Saa sortner det for Eders Øine.

Hakon (vred).

Skalbepande!

Gav jeg dig ei mit Maal? hvor har du det?

Bergthor.

Thor veed det! det er kommen bort. Jeg tænkte,
 Du skulde være Halvdans Krone voksen.

Hakon.

Ha, Bergthor! Bergthor! Du est gammel, du
 Est snild og kunsterfaren, ærlig, diærb;
 Jeg skaaner dig; men misbrug ei min Godhed.
 Jeg gier dig endnu tvende Dage. Vee dig,
 Hvis Kronen passer da ei Hakons Hoved.

(Gaar.)

Bergthor

(Seer efter ham stolt og rørt).

Hvad vil du giøre mig? Mit Haar er hvidt,
 Tre, fire Timer har jeg end tilbage,
 Dem vil du røve mig? Og mener at
 Jeg derfor skulde skælve for din Brede?
 Nei! før skal Bergthor falde i sit Sværd
 Før han skal smedde Kronen atter om.
 Den bære Kronen, som er Kronen voren.

(Saaer).

Anden Act.

Den Møster.

Ekob og Fielde. I Baggrunden Hævet.

(Olaf, Tangbrand og Felge kommer fra Stranden med Thorer
Alake, Jostein og Carlshoved.)

Olaf.

Nu Thorer! Nu det kalder jeg et Venkabs,
Et Landsmandstykke. Seiler hid om Natten
For end at træffe mig. Du havde Ret,
Jeg havde været borte, var du kommen
En Time mere sildig; Thi det braser
Med gunstig Vind fra Land; den vendte sig
Ved Midnat. Men hvor fikst du vide, Thorer,
At jeg var her?

Thorer.

Tilfældigviis, min Herre!

Fortaltes det i Gaar mig af en Skipper

Ved Jarlens Bord. Du vinder alles Hierter
 Ved Giestfrihed og Mildhed, Konning Dlaf!
 Jeg mindes mig dit Venfkab i Dublin,
 Den Gang mit Skib var bleven læk i Stormen;
 Matten var flion og klar, og Vinden god,
 Jeg var uværdig til din Godhed, Herre!
 Hvis ei jeg havde ileet hid at hilse
 Dig paa vor norffe Grund. Da Vinden vendtes,
 Da var det ei vor Krydsning, fom fortred mig,
 Men Tanken, at maaffee den samme Vind,
 Som hindrer os, drev dig igien fra Kryften.

Dlaf.

Jarl Hakon har dog intet derimod,
 At jeg besøgte kort mit Fødeland?
 Mit eget Skib kun ligger her i Fiorden,
 De andre krydfe midlertid paa Dybet,
 Jeg forudsaae en, fliont ugrundet Frygt,
 Dg vilde undgaae hver en mulig Tvivl,
 Men hvem er disse Mænd?

Thor er.

Du favner, Herre!
 Din egen Slægt, Carlshoved hedder denne,
 Dg Jostein hin; de ere dine Fættre
 Paa Moders Side, og gif gierne med
 At hilse deres ubekiendte Frænde.

Dlaf.

Min Slægt? I dobbelt da kjær og velkommen.

Jostein.

Vær hilset Dlaf!

Dlaf.

Dlaf! Jeg kan høre,

Du est en ægte Døl, du taler L'et.

Saa fylbigt ud. Ak jeg formaaer det ei,

Jeg var en lille Glut, da med min Moder

Jeg maatte flygte fra mit Fædreland.

Saa regner I jer da i Slægt med Astrid?

Charlshoved.

Din Moder Astrid var vor Fæster, Herre,

Vor Fader hendes ældste Broder, Haldan.

Jostein.

Saa er det Herre!

Dlaf.

Altfaa Sødskindbørn.

I ligne Astrid. Ak det kan jeg see,

Skiondt tidligt alt jeg mistede min Moder,

Du Jostein har, som hun, et Hul i Kinden,

Charlshoved du har hendes vakre Lokker.

Charlshoved.

Det glæder os, at du kan finde Liighed.

Dlaf.

Nu siger mig da, mine gode Venner!

Hvordan staaer Hoven nu i Norges Land?
 Jeg drog, som I maaskee har hørt, fra Island
 Til Rusland; Waldemar, min Fostersfader,
 Er død, og Landet i Urolighed.

Svan, hans Søn, min Ven, er Christensfindet,
 Jeg iler ham til Hjælp med Herreskiold,
 Med Raad og Daad, med Kæmper og med Præster,
 Jeg drog forbi — Jeg tænkte ei paa Norge,
 Men da jeg stærkt blev Klippens Graner vaer,
 Da foulmede mit Bryst; da blev jeg heel
 Forunderlig tilmode; og det var mig

Som om jeg pludselig erindred
 En længst forglemt og sælsom Kæmpevis
 Fra mine Barndoms Dage. Taarer brændte
 Paa mine Kinder; Seilet slappedes,
 Som skulde føre længer bort, og Vimplen
 Udspændte som en Fugl sin røde Vinge,
 Ret som den vilde rive sig fra Masten,
 Og slagte hen i Land. Da blev det mig
 Umulighed, at ile det forbi.

Jeg vilde see den Søn, som kunde vende
 Sin Moder Ryggen kold, naar kierligt hun
 Udstrakte mod ham sine hulde Arme.
 For at forhindre Mistvibsl lander jeg
 Paa Yderkanten her af denne D,
 Hvor ingen boe, hvor nogle Hyrdehytter

Kun titter ensomt iblandt Fjeldene.
 Men noget vilde jeg dog gierne vide
 Om gamle Norrig, før jeg reiser længer.
 Hvo veed, om mine Dine atter fluer
 Det kiære Fædreland. Thi siig mig Thorer!
 Hvor staaer det, godt og vel?

Thorer.

Jo Herre, Norrig
 Staaer endnu fast paa sine haarde Klipper,
 Det er en dygtig Grund, som rokker ei
 Saa let.

Slaf.

Det troer jeg nok! Det troer jeg nok!
 Om det saa er den skæggehvide Odin,
 Saa kan han med sin hele Virksomhed
 Ei bringe Eders Bierge til at knage,
 Skiondt han har prøvet det i mange Aar.

Thorer.

Vel sandt, min Herre! Landet i sig selv staaer fast
 Og frodig, blander Birken sig med Granen
 Mens Solen bryder sine varme Straaler
 Paa Klipperne, og modner Dalens Korn;
 Og frugtesløst endnu som hidindtil
 Slaaer Belgerne mod Landets Marmorfod,
 Dog, Herre! medens al Naturen blomstrer
 I fredelig og stille Rolighed

Saa æder sig en stærk og voldsom Gift
Dog daglig meer igiennem Landets Indvold.

Dlaf.

Hvad mener du? Jarl Hakon sidder jo
Heel rolig paa sin Stol i Trondelagen.

Thorer.

Saa har han siddet alt en Stund, min Herre!
Men endelig har Norges Bønder fundet
Det usselt at beherskes af en Jarl.

Dlaf.

Hvi giver de ham ei da Kongenavn?

Thorer.

Og derom spørger Halsdan Svartes Et?

Dlaf.

Hvad ændse Norges Bønder Halsdan Svarte?

Thorer.

Meer end du troer. De brave Norges Mænd
Har altid havt en indgroet Kiærlighed
Til den retmæssige, den sande Konge.

Dlaf.

Dog styrer Glade-Jarlen Riget alt
I atten Aar.

Thorer.

Hvordan med List og Magt
Han kommen er til sig Besiddelse,
Det veed I selv, saa godt som een af os.

Hvo nægter Hakon Jarl vel Tapperhed?
 Hvo nægter ham Forstand og sielden Klogt?
 I veed, hvorledes alle Sager stod;
 Hvorledes Gunhilds Sonner hærjed om,
 Og spildte, ved at vise idel Svaghed,
 Den sidste Rest af Landets Urefrygt.
 Jarl Hakon overvandt dem kiækt i Strid,
 Dertil det Vensteb kom, som han forstod
 At skaffe sig i Danmark hos Kong Harald.
 Naar man vil vinde noget, maa man vide
 Hvorledes alting staaer, det vidste Hakon,
 Og uformærkt, ret som en snedig Ridsmand,
 Der veed at vende alting til sin Fordeel,
 Kom Landet meer og meer nu i hans Hænder.
 Kied af at stride, ønskede Bonden Ro,
 Og derfor sad han rolig i sit Sæde.
 Hvad fuldeligt befæstede ham deri,
 Var Tømborgs Tog, da han til Norges Tre
 Nedflog den overgivne Ungdoms Vælde,
 Som Jorden havde rundt om fyldt med Skræk.
 Og nu i Glansen af sin Herlighed
 Foragtes han?

Thorer.

Hvor hoist naturligt, Herre!

Tilforn var Hakon klog, han vidste Klogskab,

Var ene det, som sammenholdt hans Magt,
 Nu blev hans Navn beundret overalt;
 Jarl Hakon, hed det nu, det er en Helt!
 Han Tomsborg fældet har ved Hjøringsvang,
 Hvad modstaaer ham? Hvad rokker nu hans Magt?
 Ved denne Ros, ved slig Berømmelse
 Fast hovedsvimmel, forglemte han sin Klogskab,
 Forglemte han, at Bondens Kiærlighed
 Er Thronens allerførste Hovedpille.
 Han trodsed med sin Magt: og mente, nu
 Behøvedes ei meer Forsigtighed.
 Hver Higen i sit Hierte gav han Teilen,
 Og hver en Lidenskab fik frit sit Spil;
 Da var han ikke længer fredelig,
 Men stolt og herskesyg, da æred han
 Ei længer hver Mands Eiendom, men gjorde
 Beständig Indgreb udi Bondens Ret,
 Hans Gods, hans Odelskab, ja endnu værre
 Hans Liv, hans Døttre tog han til sin Gaard
 Og lod dem gaae, et Offer for sin Lyst.
 Hvad skal jeg sige mere? uformærkt
 Begyndte Oprørsluen rundt at ulme,
 Han frygted ikke for en fremmed Fiende
 Og mærkte ei, at Fienden var i Landet,
 At Kræften havde gnavet sig til Hiertet.
 Nu lever han i evige Skjærmysler,

Snart falbes fra ham hist snart atter her,
 Og Norge venter kun med Længsel efter
 En tapper og retmæssig Drot, for rent
 At styrte Hakon fra sit Herresæde.

Dlaf.

Ha, Thorer! er det Sandhed, som du taler?

Thorer.

Der stander Eders egen Slægt; lad den
 Stadfæste mine Ord.

Dlaf.

Min vakre Fostein,

Hvor bliver Hullet af i dine Kinder?

Du smiler ei. Saa fryder det dig ikke

At Norrig kaster af sin Slavelænke?

Fostrein (forvirret)

Jeg er for ung til at forstaae mig ret

Paa Landets sande Fordel, Herre! men

Hvad Thorer siger, har sin Rigtighed.

Thorer.

Behøver jeg at sige dig, Kong Dlaf,

Hvordan jeg blev tilmode, da jeg hørte,

At du var draget hid? Da troede jeg

Du havde faaet Nys om Landets Tilstand

Og nyttet Diebliffet; derimod,

Nu du har talt, erkiender jeg forundret

I denne Hændelse et Vink fra Himlen.

Slaf.

Ha, Thorer! Du har gjort min Siel urolig.

Thorer.

Som Trøet, naar det gjaerer under Jorden,

Sor udi Vaarens Tid at skyde Blomster.

Du har dog ikke glemt, fra hvem du stammer.

Slaf (i dybe Tanker).

Siig, var det ei fra Harald hin Haarfagre?

Thorer.

I lige Linie paa Sværdets Side.

Slaf.

Hvis Moder Ragnhild brønte om et Træ.

Hun hviled nemlig i en Urtegaard,

Dg tog en frodig Qvist udaf sin Taske;

Dg som hun holdt den i sin heire Haand

Da blev den voren; blev den til en Gren,

Hvis ene Ende peged ned mod Jorden,

Dg fæsted Rødder, men den grønne Top

Steg høit til Himlen, blev saa spærlig høi,

At neppe hun den kunde øine meer.

Dg Stammen den var rund og saare tyk,

Ned imod Jorden var den rød som Blod,

Men opad var den glat og sommergrøn

Med hvide Qviste, og den bredte sig

Med sine Arme over hele Norrig.

Var det ei saa?

Thorer.

Saa siger Sagnet, Herre!

Slaf.

Var det ei Harald med de fagre Haar,
Der dremte underlig om sine Lokker,
Hvorledes nogle bølged sig til Jorden,
En Part til Knæet, en til Skuldrene,
Og nogle krused sig i spæde Krøller
Om Heltens Linding.

Thorer.

Ganske rigtig, Herre!

Da spaaede alle vise Mænd i Landet:
Det vidned om den store Kongeslægt,
Som skulle herske efter ham i Norden.

Slaf

(Slaver taus hængslen).

Thorer.

Hvad nye Tanker vaagne i din Siel?

Slaf.

Hvad nye Tanker! Ingen nye Tanker,
Kun fiære gamle Tanker, Ungdoms Drømme
Og Mandoms Forsæt.

Thorer.

Dig, din Fødsel værdig.

Forlad mig, fiære Herre! men hvorfor

Har du tilforn kun yttret dog saalibet
Din Attraa og din Ret til Norges Throne?

Slaf.

Den stod for langt fra Haanden, Thorer! den
Var alt besat, og andre Tanker dengang
Indtog mit Hierte. Hierteets fromme Ro
Er mere værd, end alle Jordens Throner.
Min Higen drev mig hidindtil til Syden,
Til Steder, hvor den christne Tro blev lært,
Dog har ei Lykken hidindtil forfulgt mig,
Alt anden Gang jeg hærsker i et Rige.
I Venden bød mig Elskov lægge Septret,
I Island gav mig Elskov det tilbage,
Men dog end aldrig i mit Liv, med al
Min Tumlen og min Flakken, og mit Ophold
Blandt fremmed Folk, har jeg forglemt min Fødsel,
Og at jeg var en Kongesøn fra Norge.
Tit har naturligviis den Tanke vakt mig:
Grib Sværdet og forfølg din Fødselsret.
Men overalt jeg hørde, Norges Bønder
Var' glade ved at styres af Jarl Hakon.
Hvad var min Magt; der skal en vældig Magt
Til ind at trænge i et fremmed Rige;
Og kunde jeg ei vorde Norges Konning,
Dets blotte Roligheds Forstyrrer havde
Jeg ingen Attraa, ingen Lyst at vorde.

Thor er.

Nu derimod staaer Sagen anderledes.
 Naar Trønderne faaer høre, at der lever
 En Sønne = Sønne = Sønnesøn af Harald
 Haarfager, da vil intet holde dem
 Fra strax at træde over paa din Side,
 Saa snart du seiler ind i Tronhiems Fiord.
 Om mit og dine Fættres Ven skab, har
 Jeg vel ei nødigt at forsikre dig.
 Men det kan jeg dig helligen forsikre,
 At mange flere Mænd af Magt i Landet
 Kun venter paa at vise dig der' Ven skab.
 At bringe flux dig dette Budskab,
 Er, hvad som egentlig os hid har drevet,
 Hvis derfor du vil følge Ven skabs Raad,
 Saa drag ei nu paa fierne Eventyr,
 Men følg din Skiebnes og din Lykkes Vink,
 Den har ei vinket dig herhid for intet.

Dlaf

(efter et Dieblis Løusshed).

Din Tidende har overrasket mig.
 Forlader mig i dette Dieblis,
 Hift under Træet finder I min Telt,
 Dvæger og hviler Eder efter Reisen.
 Jeg kommer efter, følger mine Kæmper.

(Thorér, Carlsbøvd og Jostein gaae med Olafs Mænd. Olaf
og Tangbrand blive tilbage.)

Olaf.

Nu Tangbrand, du har staaet taus og stille.

Tangbrand.

Og glædet mig kun ved din Lykke, Herre!

Du bliver Konning til et herligt Land.

Olaf.

Men over Hedninger, som spotte Gud.

Tangbrand.

Desstørre vil din Hæder vorde, Herre!

Naar du har bragt dem paa den rette Wei.

Olaf.

Ja, Tangbrand! ja, jeg følger Himlens Vink,

Vel havde jeg bestemt mig først at drage

Til Garderike.

Tangbrand.

Du har intet lovet.

Løst var det Rygte kun, som drev dig, Olaf.

Vant til Bedrifter kieded dig din Ro,

Du søgte Daad, som søgte sig en Christen;

Du sølte i din Barm en medfødt Kraft

Til at stadfæste Himlens Magt paa Jorden.

Olaf.

Og tænk dig, Tangbrand! i mit Fædreland.

Tangbrand.

Som Norges Kønning kan du bedre hjælpe
Den Garderiske Svan, hvis han trænger.

Dlaf.

Det bør sig Hielpen først vor Slægt og Venner,
At kristne Norge — store, skionne Tanke!

Tangbrand.

For Norge Garderike staaer tilbage.

Dlaf.

Men, Tangbrand! thi jeg skjuler intet for dig,
Ei blot af Fromhed glæder sig mit Hierte;
Det svulmer ved den skionne, muntre Udsigt
At kunde hævede sig sin Ret. Jeg fødtes
Til Norges Krone. Siig mig, er det syndigt,
At Dlaf ønsker sig den Lykke, som
Han fødtes til?

Tangbrand.

Saa vist Gud er en Fader,

Og elsker sine Børn, nei, Dlaf! nei,
At nyde Livets Lyst i al sin Fylde,
Naar fromt den nydes i Uskyldighed,
Det er at giennemskue Herrens Godhed.
Held den som altid seer i Livets Fryd
Et Gienfkin af den sjerne Herlighed.
Held dig! ifald det lykkes dig som Hyrde
At lede faderligt din christne Hiord.

Dlaf.

Forlad mig, fromme Fader! al, forlad mig!

Jeg trænger til at være ene nu.

Tangbrand.

Christ styrke dig, min ædle unge Helt.

(Saaet).

Dlaf

(brister i Graad og kaster sig paa Knæ med foldede Hænder).

Mit Hierte smelter ved den store Tanke.

O gode Gud! er jeg det svage Redskab,

Som du har kaaret til at brede ud

Din Herlighed paa Jorden? Fader, see

Jeg stander i din Haand, din Villie skee.

(Reiser sig begejstret)

Ja, ja! jeg føler det, jeg føler det,

Min Arm er stærk! Kraft luer i mit Bryst.

Ja, jeg skal være din Apostel, Herre!

Med dette Sværd, Forløser! som er giort

I Korsets Lignelse, med dette Sværd

Skal jeg bestride al den Frækheds Magt,

Som vil modsætte sig din Herlighed;

Og som en Hyrde i dit elskte Nord

Skal Dlaf styre sin betroede Hiord.

Hvor Ddins Tempel mørkt og skummelt stod,

Hvor ofte flød uskyldigt Hierteblod

Skal Røgelse og Myrrha nu kun ryge;

Sin Afgud skal ei Præsten blodbestrynge,
 Ei Raab af Dffret, ei de vilde Skrig
 Af Odins Præster om det blege Liig,
 Ustyldig Harpeleg og Sang skal tone,
 Og lyde imod Evighedens Throne,
 Med hellig Andagt skal de samle sig
 For hist, Forklarede! at see kun dig,
 Nødtørftighedens Trang skal da forglemmes,
 Med Giestebud dit Tempel ei besfiæmmes,
 Ikkun dit tause store Giestebud
 Forkynde skal: Alt lever i sin Gud.
 Bort Had og Vold og Mord og vilde Leire,
 Ustyldighed og Kierlighed skal seire.

Sl a d e.

Giennemgang i Skoven.

(Hakon Jarl kommer gaaende bebaeret med Sværd, Skjold og
 Bue, Thora meder ham.)

Hakon (standser forlegen).

Hvad seer jeg her? min Thora! loffer ogsaa
 Det smukke Sommerveir dig i det Grønne?

Thora.

Hvad lokker dig? Vist ikke Thora. Vil du
Besøge mig? Jeg seer, du est bevæbnet.

Hakon.

Til Drøg, Thora! Jeg staaer færdig til at
Bestige Skibene med mine Mænd.
Vi gaae i Svæn mod en Røver, som
Har hiemsøgt Kysterne.

Thora.

Ha, hvilken Lykke
Maa jeg da takke Hændelsen ei for!
Du seiler bort?

Hakon.

Jeg havde givet Karer,
Min Svend, Beskeed at bringe dig.

Thora.

Din Træl.

Hakon.

Min Tid var knap, det var mig selv ei muligt.

Thora.

O Hakon, Hakon!

Hakon.

Viin mig ei med Mistvivl.

Thora.

Du elsker mig ei meer.

Hakon.

Dg var det saa,
Troer du da vel, at din Bebreidelse
Var mægtig til at tænde Luen atter,
Hvis den var slukt.

Thora.

Dg saa tiltales jeg —
Jeg, som du elskte over Alt i Verden?
Troløse! hvilke søde Smigersord
Dpfandt din Tunge. Jeg var ene den
Som kunde giøre Hakon Livet kiert!
Jeg var den eneste, som var i Stand til
At smelte Jernet i hans Krigerbryst,
At vænne det til huld Bestandighed!
Ha, jeg Genfoldige! jeg troede dig,
Forlod mit Huus og Hiem, og oversaae
Mit Rygte, fulgte dig og gav mig hen.
Dg nu — Ha! jeg fortiener denne Skiændsel.

Hakon.

Hvad Skiændsel? Thora! Blandt de Undigheder
Dg blandt de Fortrin, som jeg fandt hos dig,
Var det, at du var snild og fordomsfri.
Du taler om min Ubestandighed,
Dg gjør dig skyldig i den samme Feil.
Hvor er dit før saa frie Blik paa Livet?

Du siger, at du gavst dig hen til mig?
 Du siger sandt; du gjorde mig lykkelig;
 Og hvad nu meer? Var det en Ungersvend,
 Af dem, hvis Hjerter Mattens Maane smelter,
 Som vandt din Elskov? Sagde du ei selv,
 Du elskte mig, fordi jeg var en Mand,
 Og mellem dem den første, som du kiendte?
 Hvad er da Mandens Daad? Er Mandens Daad
 At sukke evig i den Elstes Arme?
 Du varst en deilig Enke. Paa din Gaard
 Henrandt dit Liv kiedsommeligt og tomt,
 Hvad offred du? Velbyrdig Norges Kvinde,
 Og riig, selvstændig, kanst du, hvis du vil,
 Foragte Alt, hvad Rygterne formaae.
 To Maanedes har vi tilsammen nydt
 Saa sødt, som noget Var i Freyas Sal.
 Nu fængsler anden Gienstand Heltens Blik;
 Forvovne Bønder vove hist og her
 At knurre, tale høit; man giester Landet
 Selv med Søroverfibe. Det maa standses,
 Det bør sig Norges første Mand at tænke
 Paa Alt i Tide. I de første Uger
 Vil neppe vorde nogen ledig Time
 For Elskovs søde Spøg. Vær god, min Thora!
 Drag atter til din Gaard, din Eiendom,
 En liden Stund. Traværelsen forstærker

Den matte Kierlighed. Vi sees igien,
 Og da er Hakon dobbelt elskovsfuld.

Thora.

Og dermed er det gjort, er det forbi!
 Og med den matte usle Strom af Død
 Er Thoras Tro og Kierlighed betalt!
 Jeg har fortient det, ja, ved Asa Loke!
 Jeg har fortient din falske Troloshed.
 Du siger: jeg er klog og snild? Ja vel,
 Saa klog og snild jeg altid er, at vist
 Jeg veed, den Tale var kun spildt
 Som vilde bringe den forspundne Elskov
 Tilbage i dit grumme, kolde Hierte.
 Men at du med saa slink og færdig Grækhed
 (Erhvervet ved utallig Troloshed)
 Dig viser uden Skaansel, uden Blu,
 Og uden al Bekymring for min Smerte,
 Det knuser og det dræber mig.

(Hun græder.)

Hakon.

Ved Freya!

Du est mig fjer, min Thora! hvis det var
 Min Hensigt, som du troer, at svige dig,
 Da kom jeg ei, og har ei frem mit Dnske
 Med denne Rolighed, som du miskiender.

Thora (opbragt.)

Du lyver, Boler! ja ved Syn! du lyver,
 Du kalder Freya til dit Bidne? Ha,
 Sværg ei ved Freya! Freya vender bort
 Sit rene Blik fra dit fortrukne Ansyn,
 Skierlevner! At jeg kunde elske dig!
 Thi jeg har elsket dig, den eneste,
 Som drog til dig af sandru Kierlighed,
 Var Thora. Thi hvad rørte mig din Høihed?
 Min Slægt er gammel og berømt som din,
 Forvildet, som jeg var, jeg drømte om
 At kunde bringe Reenhed i dit Hierte,
 Og Troskab. Ddin! Naar var Løke tro?
 Du kan ei sætte Priis paa sielden Skønhed,
 Kun brevet af en lav og dyrist Drift,
 Et ene Mydelsen, hvad du attraaer,
 Forandring ikkun hvad dit Hierte onsker.
 En trivelig, rødmosset Bondepige,
 Med stærke drøie Lemmer, uidentviol
 En iblandt Thoras Tærner, har maaffes
 Indtaget dig, og overtalet dig,
 Enfoldig, som du est, at glemme mig.
 Men hævnens vil jeg; jeg har Brødre, Hakon!
 Og Frænder! bedre Kæmper, end som du,
 Ved Asa Ddin, de skal hævne mig.

Hakon

(med opbragt Kulde).

Du taber Veiret, Thora! Giv dig Tid,

(Han kalder. Karfer kommer).

Hvis du har meer at sige, see,

Der staaer min Træl; fortæl du Resten ham.

Det semmer sig Jarl Hakon ei at høre

Paa matte Skældsord af en opbragt Qvinde.

(Han gaar).

Thora.

Hvad vil du, usle Slave?

Karfer.

Skældes ud,

Det hørte du jo at min Herre bød.

Thora (slaaer ham).

Forvorpne Træl!

Karfer.

Staan dig, min ædle Frue!

Du stæder dine Hænder paa min Ryg.

Thora (fatter sig).

Ha, Thora! du fornedrer dig. Hvor blev

Din Høihed og din Stoltthed? Træl, forlad mig.

Karfer.

Det har min Herre ei befaleet mig.

Thora.

Hvad har han da befaleet dig?

Karker.

At jeg

Skal sige Eder, ædle Frue! Karmen
Staaer færdig til at fiøre Jer til Rimol.

Thora.

Det var da den Bæsked, du skulde bringe,
Hvortil din Herre havde selv ei Tid?
Vel, Karker! vel; han er vor fælles Herre,
Jeg lyder ham og reiser strax afsted.

(Hun gaaer).

Karker

(kalder paa de andre Trælle, De komme),

Nu gik Fru Thora hjem, nu skal der flyttes,
Nu bærer Jer fornuftigt ad. Hun er
Lidt vred i Hovedet. Ifald I lade,
Som noget gik itu, saa er det muligt
At hun staaer ogsaa Jer i Næse og Mund.
Saa gik det mig; det krilled mig i Sielen,
Hun har to heilig bløde hvide Hænder,
Det kom mig for, som om hun havde trykt mig
I Næsen med en Silkepude.

Leif.

Ei!

Karker.

Hun vilde gjerne blevet længer, seer du!

Det troer jeg nok, men det gaaer ikke an.
 De andre maa ei heller være Stedborn.
 For nylig gif en Flok af vore Trælle
 Til Lunde efter Gudrun, Bergthors Datter,
 Hun træder ind igien i Thoras Plads.

Leif.

Alt nu en ny?

Karker.

Alt nu? Man hører strax,
 At du har ikke længe været her;
 Thi ellers vilde du vist sagt: Først nu?
 To fulde Maanedes var Thora her,
 Det gaaer ei an, som selv du kan begribe,
 Naar det skal ordentlig gaae Landet rundt.

Leif.

Gaae Landet rundt?

Karker (bevisende).

Ja det maa være, seer du.
 Vor Jarl, som har saa mange Ting i Hovdet,
 Og som maa passe paa os allesammen,
 Og som maa altid være, hvor det kniber,
 Og som maa passe paa os allesammen,
 Og har saa mange Ting i Hovdet, seer du!
 Ham kan man ei fortænke jo deri,
 At han, som har saa mange Ting i Hovdet
 Og som maa altid være, hvor det kniber,
 At han —

Leif.

Ja jeg forstaaer dig nok, for saavidt.

Karfer.

Desuden sig du mig, min gode Leif,

Paa din Samvittighed, hvis du var Jarl,

Dg kunde giøre, hvad du fandt for godt,

Om du ei gjorde, hvad for godt du fandt?

Leif.

Vel, hvad jeg fandt for godt, men ikke derfor

Det, som jeg fandt for slet.

Karfer.

Hielp Thor! for slet?

Man horer strax, at du er kommen nylig,

Dg har ei hørt paa vise Herrers Tale;

Thi ellers vidste du at sig en Mand,

Der har saa mange, mange Ting i Hovedet

Dg som maa altid være, hvor det kniber,

Dg som maa passe paa os allesammen,

At han —

Leif.

Ja Karfer, jeg forstaaer dig nok.

Karfer

(fortrydelig over at blive afbrudt).

Saa lad mig høre da hvad du forstaaer?

Leif.

Du mener, at en saadan herlig Helt,

Som vaager over alle Landets Mænd,
Maa sove ud igien hos Landets Qvinder.

Karker.

Det giver jo naturlig sund Forstand.

(De gaar).

(Einar Tambesæller er under forrige Optrin kommen ind, og har sat sig paa Stubben af et Træ i Baggrunden for at giere sin Bue i Stand; i de Trællene gaar reiser, han sig, og seer hen til den modsatte Side).

Einar.

Hvo stander hisset der paa Veien? Ei!
Det er vor Husbond, det er Hakon Jarl,
Som kommer op igien fra Skibene,
Nu skal jeg spille ham et Puds. Man siger,
At ingen Ting kan gjøre ham forfærdet.

(Han lægger an, og skyder ud af Seenen).

Ha, ha! der skød jeg Buxten af hans Hielm.

Hakon.

(løber i Harmen mod Einar med opløst Sværd, griber ham i
Brøstet, og siger:)

Ha, købte Stimand, flur bekiend! siig frem,
Hvad har man lovet dig for Hakons Liv?

Einar (rolig).

Elet intet, Herre! Jeg behøver intet,
Jeg er ei heller Stimand, jeg er kommen
Af ædel Byrd; du kiender mine Frænder.

Hakon.

Hvo est du Nidding, og hvo er din Slægt?

Einar.

Min Fader hedder Manddom, Herre Jarl!

J kiender ham, det er en gammel Knark,

Men rørig af sin Alder; Skægget tykt,

Og Armen stærk; han har alt længe boet

Paa Norges Klipper.

Hakon.

Manddom? Nidding! dø.

Einar

(Holder hans Arm fast tilbage)

Lad være Guderne, som gav mig Kraft

At holde Hakons Arm tilbage, ellers

Var det alt gjort med mig.

Hakon.

Ha, hvilken runken

Seidkone laante dig sin Herkraft,

At holde denne Ræmpearm.

Einar.

Ja rigtig!

Min Moder, Herre! hun har lært mig det.

Hun er en Her, som ganske ret du siger,

Dog er hun ikke runken, hun er rød

Og hvid, som Melk og Blod, hun hedder Sundhed,

Og er, som du, af gammel nordisk Slægt.

Hakon.

Nu skalst du døe.

Einar.

Det er for tidlig, Herre!

Jeg er kun lidet over tyve Aar.

Du komst til kort, min ædle Herre! hvis

Du dræbte Norges bedste Ungersvender.

Hakon.

Glendige! og vilde du ei dræbe mig?

Einar.

Ved Odin, og ved Norges Freya! nei.

Jeg ville skyde Buxten af din Hjem,

Og intet andet.

Hakon.

Og til Skive for

Din Dvælselse du vælger Hakons Hoved.

Einar.

Hans Hielmbuff, Herre! Ene kun hans Hielmbuff.

Det mored mig at giøre Hakon bange.

Man sagde det var svært at skrække dig,

Og derfor skød jeg Fjæren af din Hielm.

Det Saar kan heles snart, det koster dig,

Ufald det kommer høit, en Hanesvands.

Forresten, hvis du holder i din Haand

En Sølvpenning, og jeg skyder den

Ei bort, og giør dig ingen Fingert Skade,

Saa maa du kalde mig en Mæreminde,
 Og hænge mig op i det første Træ.

Hakon.

Jeg troer dig, Dreng! Dit Die lyver ei,
 Hist henne sidder i den grønne Birk
 En Plet i Barken, sort og liden, kan
 Du træffe den, saa Pilen borer sig
 I Pletten ind og sidder fast, saa vil
 Jeg troe din Tale.

Einar (sigter og skyder).

Altsaa troer du mig.

Hakon.

Du est en prægtig Skytte. Du skal være
 Bestandig om mig; vel, jeg har truffet dig.
 Her Rygtet gaaer i Landet om en Yngling,
 Som være skal den bedste Bueskytte,
 Og jeg har stævnet ham op til min Kongsgaard.
 Naar han nu kommer, skal han see, at vi
 Har ogsaa Bueskytter her paa Glade.

Einar.

Lad ham kun komme. Jeg skal skyde med ham.
 Hvad kalder han sig?

Hakon.

Einar Tambeskiælver.

Einar.

Det hedder ogsaa jeg. Lad ham kun komme.

Jeg mærker jeg kan veie op med ham
 I alle Ting, om saa det er i Navnet.

Hakon.

Hvad! du est Einar Lambeskielver?

Einar.

Herre!

Den Ene. Bring mig flux nu til den Anden,
 Saa skal vi nappes om den første Rang.

Hakon.

Ha, raske overgivne Ungerfvend!

Saa est du kommen nu til Hakons Hof?

(Lager ham under Hagen).

Hvor ung og stærk og smuk! Hvor overmodig!

Nu slige Evende er det just, jeg ønsker.

Eiig, har du Lyst at tiene Hakon Jarl?

Einar.

Hvis jeg kan tiene dig i et og andet,

Saa skal det glæde mig ind i mit Hierte,

Men her er jo saa roligt nu i Norrig,

Som i en gammel Kærrings Krog bag Dvnen.

Hakon.

Ei overalt saa roligt, som du tænker,

Jeg bruger stærke, tro, og kielke Mænd.

Endnu i Dag gaaer jeg med mine Skibe

At dække den sydvestre Kyst af Landet

Imod en fremmed, maaskee farlig Fiende.

Vil du gaae med og spænde Buen til
Mit Gavn og Forsvar, og din Vre.

Einar.

Ja, Herre! gierne. Hielp mig Thor i Trubvang,
Hvad har du der en deilig Bue, Herre!

Indlagt med Guld og Sølv; min, som du seer,
Er kun af Træ og seige Bjørnesener.

Hakon

(tager den af sine Skuldre, og giver ham den).

Tag denne Bue, Einar! og behold den
Til Pant paa Hakons Venfkab.

Einar

(prøver Strengens Strambed).

Å! for veeg,

For veeg er Jarlens Bue. Herre! tag den
Sgien. Den er for tung, den er for slap.
Min egen her er meget bedre.

Hakon.

Ha,

Du stolte Ungersvend. Foragter du
Min Gave? hvad?

Einar.

Jarl Hakon eier noget,
Som Einar ei foragted, blev det budt ham.

Hakon.

Og hvad er det?

Einar.

Du har en Datter, Jarl!

En Rose paa en Lillievaand var ikke
Saa bold; dog derom kan vi altid tale.

Hakon.

Saa troer du —

Einar.

At jeg skal fortjene Berglioth.

Hakon.

Du sigter til et fiernt ophoiet Maal.

Einar.

Saa ber det sig en vakker Bueskytte,
Min Piil indhenter fierne Maal, det vedst du.
Men Diets kielne Blik har ogsaa Pile.

Hakon.

Er Skytten skudt?

Einar.

Det skal han sige dig,
Naar han har bræbt en Flok af dine Fiender.
Til Stranden, Herre!

Hakon.

Est du færdig alt?

Einar

(Saaer paa sit Røgger).

Jeg har mit Husgeraad paa Ryggen med mig.
Til Stranden, Herre! hurtig.

Hakon.

Raske Gut!

Jeg lider dig, fast som du varst en Kvinde.

Einar.

Det var det sidste, som jeg vilde være.

(De gaae).

B o n d e s t u e.

(Orm sidder med sin Brud Gudrun øverst ved Brudebordet;
Bergthor hos hende. Paa den anden Side Astrid med sin
Fæstemand Thorvald. Flere Bønderfolk.)

Bergthor.

Saa, lystig Børn! Lad Hornet gaae omkring,
Spar ikke Møden. Den er god og gammel,
Den Tid jeg holdt mit Bryllup med Gundløde,
Da lagde jeg selv Tønden i min Kielder,
Dg svoer en Eed, at ei den skulde brydes,
Før jeg fik holdt min Datters Bryllup.
Dg hvad jeg svoer, seer I, det har jeg holdt.
Jeg nyder Glæde paa min gamle Alder,
Er Pigen ikke brav, min gode Orm?

Ni Maanedes hun yngre er end Misden;
 Det vared hverken mere eller mindre,
 For min Gundløde bragte mig en Datter.
 Jeg husker end, den første Gang jeg saae dig,
 Da blev jeg vred, jeg næved havde bandt dig.
 Jeg skændte paa Gundløde i sin Seng.
 Jeg sagde, Kvinde! Hvad er det for Streger?
 Hvad skal jeg med de Døttre? Skaf mig Sønner,
 Som jeg kan lære føre Stang og Skjold —
 Og dermed smed jeg Tøsen ned igien
 I Buggen.

Dr. m.

Men med Tiden, Fader Bergthor!
 Gikst du dog Pigen kjær.

Bergthor.

Da hun blev større,
 Saa veed jeg ei, hvordan det var; hun krøb
 Omkring mig, vimsed om, og naar de Piger
 Blier saadan henved femten sexten Aar,
 Saa maa man holde af dem, om man vil,
 Og om man ikke vil; man nødes til det.

Dr. m.

Den Gamle er i Aften ganske lystig.
 Nu Thorvald! lad nu Hornet gaae omkring.
 Der bliver ikke drukket her i Lauget.

Thorvald.

Ei drukket Drm? Min Gut! hvor vil du hen?
 Det er fast gaaet mig som Konning Fjølner,
 Der drukned i et Mødsfab.

Bergthor.

Stille, Børn!

Hvad er det for en Larm derude?

Thorvald.

Sikkert

Gleer Benner, som vil giestes ved dit Bryllup.

(Han gaaer til Døren; Stein og en Flok bevæbnede Trælle
 træde ind.)

Hvad vil I Børn? og hvorfor komme I?

Stein.

Vi ere Hakons Trælle, vi er sendt
 At melde Eder Herrebud.

Drm.

Har Jarlen

Gaaet Nys om, vi er alle samlet her,
 Og nytter derfor denne Sammenkomst,
 Saa tal! Vi stande rede til at høre.

Stein.

At I var her saa mange samlet sammen,
 Det just formoded' Jarlen ei, skøndt vel
 Han vidste, her blev holdt dit Bryllupsgilde.

Drn.

Hvad er da Eders Grund? Siig det frem!

Stein.

Nu kort og godt, vor Jarl har sendt os hid

At hilse dig med Venlighed, Drn Pyrgia!

Han kender dig, og veed, du est en Mand

Som est din Overherre tro og indig.

Vor Jarl har nylig seet din skionne Brud,

Dg hun har flammet op hans Bryst med Elskov,

Han kan ei leve uden hendes Gie.

Han har forgæves kæmpet mod sin Attraa,

Den Tanke, at en Undersaat skal nu

Besidde det, hvorefter han forsmægter,

Er ham utaalelig. Han haaber og,

At du vil ei forhindre ham hans Lykke,

Men at du sender ham sit Hjertes Attraa,

Dg afftaaer ham din Kierlighed.

Bergthor (reiser sig).

Hvordan?

Drn.

J komme for at røve mig min Brud?

Stein.

Ei for at røve, hvis du, hvorom Jarlen

Ei tvivler, slipper hende med det Gode.

En søie Tid du ikkun vente skal,
 Saa sender venligt han din Brud tilbage
 Ledsaaget af Foræringer og Guld.

Dr m.

Og flige Ord, forvorpne Træl! dem tør
 Du forebringe mig? og flig en Fordring
 For Jarlen giøre frie og stolte Nordmænd?

Stein.

Heel mangen Brudgom, stolt og fri som du,
 Har anseet Jarlens Fordring for en Lykke.
 Vi haabed her at træffe dig allene
 Med nogle faa udsøgte Venner, Dr m!
 At dette Budskab kommer noget brat,
 Har tvende Grunde: først at Jarlen alt
 Er steget paa sit Skib, og reist fra Glade,
 Dernæst: at saa du haster med dit Bryllup.
 Det tvinger Jarlen, som du selv kan indsee,
 At gribe til et kort og syndigt Middel.
 Derfor han har udtrykkelig befalet,
 At bringe Gudrun med os til hans Gaard,
 Og vogte hende, til han kommer hjem.
 Hvad det angaaer at dømme om hans Daad,
 Dertil formaster Ingen sig af os.
 Vor Tunge er for svag til Hakons Ros.

(Almindeligt Bulder.)

Bergthor.

Det gaaer forbydt. Afsted! Afsted paa Stand
Forvorpne Trælle.

Thorvald

(griber et Drikkeborr).

Hilser Eders Jarl

Dg siig, at Thorvald drak hans Arveol.

Flere Stemmer.

Bort, Hakons Trælle! bort.

Stein

(til de andre Trælle).

Til Baaben, Svendel

Thorvald.

J vover at forsøge Eders Afmagt?

Alle.

Slaaer dem ihjel.

Bergthor.

Her har jeg smeddet mig

En Hammer nylig af det bedste Jern,

Hvorhen den falder, styrter fire Trælle.

Stein.

Slaaer, Svende! Slaaer.

Bønderne.

Hug ned den Dgleæt.

(Strid. Efter nogen Modstand slægte Hakons Trælle, Mændene
forsøge dem. Gudrun, som er falden i Afmagt, omringes af
de forsamlende Qvinder, som søge at bringe hende til sig selv
igien.)

Astrid.

Min Søster! elskte Gudrun! kom til Live,
 De er alt slagne. Her er ingen mere,
 Seer du igiennem Vinduet, hvor de fly.

(Mændene komme tilbage. Orm, som bliver sin Bruds Til-
 stand vaer, styrer sig hen for hendes Fodder.)

Orm.

Skaf Livet i min Brud! Hvad staaer I her,
 Og klynker Qvinder. Hvor er Eders Kunst?
 Skaf mig min Brud igien.

Thorvald.

Nu ved den store
 Ddin paa Glibskialf, som beskuer alt,
 Her hæver jeg mit blodbestænkte Sværd,
 Besmurt med Trælleblod, med Blod, som flød
 Af Hakons Benner. Jeg undsiger ham!
 Ved Ddin, Vil' og Ve! ved alt hvad helligt!
 Jeg er ei rolig, før jeg blande kan
 Hans Blod med Trællenes, og hævne saadan
 Den Skiændsel, som min Broder var bestemt.

Bergthor.

Og fiendt jeg alt er gammel, stiv og rynket,
 Saa sværger jeg paa Hamrens røde Neb
 At jeg vil hævne sig Forsmædelse.
 Han vilde have sig en Krone hamret,
 Ha, vi skal hamre ham. Jeg er den Elbste

I dette Lag, og jeg er Pigens Fader;
 See, hvor hun ligger der, den arme Mø!
 En falmet Blomst, i hendes Beilers Arme!
 Forsamler Eder om mig, Bondemænd!
 Og sværger paa min store, tunge Hammer,
 Hakon den Dn des Fald.

Drn.

Gudrun! min elskte Mø!

Du aabner Diet?

Alle Bønderne

(paa Hamren).

Hakon Jarl skal døe.

Tredie Act.

Den Møster.

Skuepladsen som i anden Act.

Carlshoved. Tostein. Grib.

Grib.

Ja, som jeg siger Eder, kære Herrer!
 Carl Hakon er alt landet her paa Møster,
 Han ligger med sin Skibsfloot under D
 I Fiorden, paa den anden Kant, bag Skoven.

Carlshoved.

Og har ei Olaf mødt, da ud han seiled
 At hente sine Skibe ind til Lands?
 Besynderligt! thi om et Diebliß
 Kan vi alt vente Kongen her tilbage.

Grib.

Farl Hakons Klegt og Matten var ham gunstig.

Jostein.

Saa staaer den norske Drot vel færdig alt
At hilse Olaf diærvt, saasnart han prøver
At gaae i Land. En stor og værdig Holm
For denne store Tvekamp.

Grib.

Olaf er

Bestemt en Hilsen, men til Kampen, som
Er valgt, behøves ingen vældig D,
En aaben Kampeplads var plat ubrugbar,
Vi trænge til en mørk og skummel Skov;
Og den har vi jo her paa begge Sider.

Carls hoved.

Forklar dig tydelig. Hvad mener du?

Grib.

En hellig Styrelse af Guderne
Har gjort min Herres hele Løgn til Sandhed,
Men denne Sandhed har, som er naturligt,
Forandret hans, saavel som Jarlens Forsæt.

Jostein.

Forbavne Træl! hvor vover du at føre
Et saadant Sprog?

Grib.

Det samme diærvte Sprog

Seg haaber, I vil føre, naar I kiender
Den rette Sammenhæng.

Carls hoved.

Fal ei forblummet.

Grib.

Saa vider da, at neppe var Jarl Hakon
Lagt ud fra Glade, før en hurtig Baad
Indhented ham, da seent han maatte krydse
Om Verne. Den bragte ham det Budskab,
At der var steet et Oprør og et Forbund
Blandt Thronhiems Bønder, for en Piges Skyld,
Som, efter Sæd, han vilde ladet hente.
Af Vælden, hvormed Bredden udbrød, saae man,
At Gnisten havde ulmet lang Tid alt.
Hvad var at gjøre nu? I veed, at Jarlen
Beslutter hurtig; da han havde grundet
En liden Stund, fandt han det mere vigtigt
At drage mod en vældig fiendtlig Konge,
End mod en Bønderflokk. Han mente, Toget
Forøge skulde diærvt hans Krigerære,
Og skrække Bønderne. Men da han kom nu
Paa Dybet ud, og sendte Speidere,
Da fik han til sin store Sorg at høre,
At Dlaf's Flaade var langt mere talrig

End Rygtet havde nævnet ham paa Glæde.
 Hvad var at giøre nu? han søgte Møster?
 Her fandt han Thorer strax, sin høire Haand,
 Fortviøle er ei Jarlens Sag, det veed man;
 Hvis Gæt ei lykkes, maa det andet prøves.
 Det Forslag, som min ædle Herre gjorde,
 Blev samtykt: "Nøden tvinger mig! det er
 De høie Guders Sag!" Saa var hans Ord,
 Men sikkert ogsaa for sin egen Skyld,
 Han ønskede nu den nye Giest af Halsen,
 Jarlen var ilde stædt, blev det bekiendt,
 Som Sagen stod, at Tryggvesen var landet;
 Saa ville Kierlighed til Kongestammen,
 Og Had mod Jarlen, begge to forenet,
 End giøre Faren meget mere farlig.
 Hvad skete da? Han taug; lod sine Mænd
 Strax telte over sig; de kiende alle
 Kun lidt til Sagen; han har bildt dem ind,
 Det er en Røver, som han krydser efter.

F o s t e i n.

Og hvad er hans Beslutning nu?

G r i b.

Jeg tit

I mangelen sovnløs Nat med Graad i Diet

Har spurgt de høie Guder, paa mit Straa,
 Hvi dog de havde sadt mit friske Liv
 I den foragtelige Trællestand?
 Tak være de alvise store Guder!
 Thi uden dette var først Thorsers Anslag
 For sildig aabenbaret, uden dette
 Svam Olaf i sit unge Adelsblod.

Jostein.

Spænd længer vor Forventning ei, men tal.

Grib.

Jeg hørte alt; Jeg var tilstæde ved det.
 Jeg er hans Træl, en stakkels ringe Træl
 Han følger ubemærket med, som Slæbet
 I Herrens Skarlagskind; hvad følges ham?
 I denne Skov da, for at være kort,
 Skal Olaf lokkes hen af Thorer Klake,
 Huldt under Venstabs Skin — og myrdes der.
 Jarl Hakon venter i en Bondehytte
 Paa Thorsers Ankomst med det blege Hoved,
 Saa gaaer han op i Fastland. Rogaland
 Er huldt og tro, der samler han en Hær
 Og splitter Irerne, saafremt de vove
 Paa Land at hævne deres Konges Død.

Jostein.

Det har du hørt?

Grib.

Sa ved den fromme Balbur,
Saasandt mit Hierte er uskyldigt, Herre!

Jostein.

Og dertil skulle vi ham række Haand?

Carls hoved.

Og vi har hjulpet til en saadan Daad?

Jostein.

Ha, Grib! Jeg skammer mig, jeg rødmer for dig.

Grib.

Det har slet ingen Ting at sige, Herre!
Naar først man kommen er saavidt, at rigtig
Man skammer sig, saa har man meer ei nodig
At skamme sig. Hvo havde vel formodet
En saadan Handling af en saadan Helt?
Jarl Hakon har to stærke Lue-Dine,
Som byder blot med deres Blik; de bød;
I led; hvor stort at være Hakons Kæmper,
At have den Bevidsthed i sit Bryst,

Vi hialp den Helt, den store Mand paa Tronen?
 Det brev Jer! Ikke sandt?

Jostein.

Fra Tronen skal han.

Carlshoved.

Saa vist som Olaf er en værdig Helt,
 Og Astrids Søn! Jarl Hakon skal fra Tronen.

Grib.

Nu, Grunden den er god, det kan jeg mærke,
 Men stille. Skibet nærmer sig til Stranden,
 Nu lander Kongen. Seer I Snekken alt?
 Hvad nu skal gøres, det maa gøres snart.
 Naar I har Olaf ene, siig ham Sagen.
 Min Husbond er i Skoven hist med Jarlen,
 Naar han med sine Kæmper sagte skynder
 Sig did, saa har han dem i Buret begge.
 Hvordan det gaaer, saa er dog Magten Olafs,
 Maaſkee skal noget alt da være giort,
 Men stille! hører I de skionne Toner
 Fra Skibet? hører I den fromme Sang?
 At hvor det lyder deiligt over Vandet!
 Farvel, nu maa jeg ile til min Herre
 I Skoven. Glemmer ei, hvad I har lovt.

(Han gaaer).

Jostein.

Nei sikkert ei.

Carlsboveb.

Nu standser Skibet. See

Nu stiger Kongen ud med sine Mænd
 Og Munkene. — Seer du, de rækker ham
 Det røde Banner med det hvide Kors.

Jostein.

Det røde skal betyde Heltetmodet,
 Det hvide Christendommens Fred og Ufryd.
 De nærmer sig, kom, lad os gaae tilside.

Konning Olaf

(træder frem med det store Banner i sin Haand, fulgt af sine
 Mænd og Munkene. De sidste brøde ud i følgende Chor:)

Cæli deus sanctissime!
 Qui lucidas mundi plagas
 Candore pingis igneo
 Augens decoro lumine,
 Infund nunc piissime
 Donum perenne gratiæ
 Fraudis novæ ne casibus
 Nos error atterat vetus
 Expelle noctem cordium
 Absterge sordes mentium

Resolve culpæ vinculum,
 Evertē moles criminum,
 O tu, sole serenior!
 Et balsamo svavior
 Veni, veni rex optime
 Pater immensæ gloriæ!

Til Opførelsen er ovenstaaende saaledes forandret:

Elket stander ved Strandbredden, hvor man seer Konning
 Olaf med det store Korsbanner i sin Haand omringet af sine
 Mænd og Munke. I det de nærme sig hører man dem synge
 følgende Ebor i det Fierne:

Forjages skal den dunkle Nat,
 O Himmel, af din Straale brat,
 Den sidste sorte Dæmringsskyn
 Med Lorden fra din Bue flye.

Kongen stiger ud med sit Følge og gaaer midt frem paa Stue-
 pladsen med sit Banner i Haand. Naar Præsterne have dannet
 en Halvkreds omkring ham, fortsætte de Sangen med lydelig Røst:

Opvarmes skal det kolde Nord,
 O Almagt, af dit Kraftens Ord,
 Din Helt du stænkte Magtens Sværd,
 Han fælde Mørkets Trolddomshær!

Slaf

(Hævet sit Banner høit, og stæder det fast ned i Jorden).

Her planter jeg det christne Banner dybt
 I Norges Grund. Igiennem Fjeldets Stene
 Det som et Træ skal skyde stærkt sin Rod,
 Og det skal blomstre frem og bære Frugter,
 Ja spysfold qvægende livsalig Frugt.
 Med Længsels og Bødsfærdighedens Taarer
 Dets Rødder vandes skal, og fromme Suk
 Skal komme bølgende som lune Vinde,
 Og modne Gaften i det fulde Bæger.
 Som Fuglesang skal Menighedens Røst
 Til Himlen quiddre, i den høie Hvelving,
 Og som en gammel hundredaarig Steneeg
 Skal Træet brede sine stærke Grene
 Ud over Fædrelandet, i dets Ly
 Skal Venskab, Kierlighed og Fromhed ile,
 Og stirre fra den moderlige Stamme
 Med andagtsfulde Blik i Aftenrøden;
 Og i dets hellige, dets rene Bæk
 Skal Norges Konger skære deres Navne,
 Uskyldighedens Blomster trindtomkring
 Skal holde Vagt, som lyse Engler smaa,
 Og stæde Nattens Spøgelsjer tilbage.
 Forsædet bort fra Christendommens Træ
 Skal Dvin med sit ene lumske Die

Fly bort til Drknerne, til nøgne Fjeld,
 Og prøve der vanmægtige Forsøg
 Paa at erhverve sig sin tabte Magt,
 Der skal han hyle, som en saaret Ulv;
 Men Træets Blade skal som Englevinger
 Bortvifte Troldens græffelige Glam,
 At ei de skrække Landets fromme Søn
 Som tillidsfuld sødt under Løvet blunder.

Choret.

Amen!

Slaf.

Tak, at I fromt bekræsted' mine Ord,
 I gode Brødre! Tak! D! mindes I
 Da Skibet nys drog Den Stord forbi?
 Der Hakon Athelstein, min Formand sad,
 Da han blev kaldet fra sit Giestehud
 Til Slaget, hvor han døde Heltebod.
 O Hakon, ædle Hakon! fromme Hakon!
 Athelsteins Fostre! Gode blide Frænde!
 Du visned som en altfortidlig Blomst
 I Mattefrosten, og din fromme Rod
 Var ikke mægtig til at trænge sig
 I Nordens kolde, stolthaarnakked' Fjeld;
 Men du har lagt den første Spire ned,
 Evig velsignet være du i Himlen!
 Der est du sikkerlig; skönt ei du mægted

At kæmpe mod Vildfarelsen. De tvang dig
 At smage Hestelever; tvang din Læbe,
 Som vilde klæbe sig til Pagtens Kalk,
 At ruge over deres Dfferboller.

Da var ei Tiden kommen, ædle Hakon!
 Nu smiler du fra Himlen ned til Dlaf,
 Som triner kiel i dine fromme Spor.

Choret.

Amen!

Dlaf.

Tak, kiere Brødre! Tak! Og vender atter nu
 Tilbage! Styrker Eder efter Reisen,
 Thi vore Landsmænd har alt teltet Skibet.
 Og I har viet Landet ind med Sang.
 Gaaer, fromme Brødre! gaaer med Himlens Fred.

(Choret gaaer bort, Dlaf bliver tilbage med sine Kæmper.)

Dlaf

(til Carlsboveb og Jost in, som nærme sig):

Nu, mine kiere Frænder! Vakke Brødre!
 Vil I nu staae mig bi, som sanddru Venner?

Jostein.

Herr Konge!

Carlsboveb.

Konning Dlaf!

Dlaf.

Nu, hvad er det?

Jostein (knæler).

Tag vore Hoveder!

Carlshoved (ligesaa).

Ja, tag dem, Herre!

Dlaf.

Hvad vil den underlige Udfærd sige?

Jostein.

Vi har bedraget dig.

Carlshoved.

Bedraget dig.

Dlaf.

Umuligt! Hvad? Bedraget mig? Hvorledes?

Var alting Paafund, har I lokket mig

I Jarlens Vold?

Carlshoved.

Spar Eders Frygt, min Herre!

Dlaf.

Jeg frygter ei for Helved; endnu mindre

For Hakon Jarl. Stat op! hvortil den Knælen?

Kast Jer i Knæ for Gud, hvis I har syndet,

Og stielver for Retsfærdighedens Arm.

Carlshoved.

Min ædle Herre! Thorers Klake løn,

Men alt, hvad han fortalte dig er Sandhed.

Gostein.

Thi Hakons Tyranni har nylig gjort
Til Sandhed, hvad der digtedes for dig.

Blaf.

Saa Landet er i Oprør.

Carlsbove.

Herre! Ja.

Blaf.

Og Hakon?

Gostein.

Her.

Blaf.

Her?

Carlsbove.

Med et ringe Tal

Uf Skibe. Intet mod din Glaade, Herre!

Blaf.

Hvad vil han da?

Gostein.

I Lumskhed giøre, hvad

Han havde haabet offentlig at kunde.

Thorer er en Forræder, han skal lokke

Dig hen i Skoven mellem Træerne

Og give dig dit Banesaar.

Blaf.

Er Hakon

I Skoven? Kommer Thorer Klake ene?

Hvor stor er Jarlens Magt?

Gostein.

Ei stor som din.

Alt skal gaae af i allerstørste Stilhed,

Thi Hakon frygter næsten meer, Kong Olaf!

For sine egne end for dine Kæmper.

De Norske maa ei vide, du est her,

Det vilde bringe Saaret til at buldne,

Hakon er ene i en Bondehytte,

I Skoven vil du finde Thorer Klake,

Og for at være sikker i din Sag

Lad dine Kæmper følge med dig,

Saa har du Styrke nok mod Hakons Styrke.

Olaf.

Hvordan forstaaer jeg sliq forvirret Sag?

Og hvad forvissrer mig, at denne Gang

I tale Sandhed? I som nylig har

Tilstaaet mig et sliq Forrædderi.

Gostein.

Just at vi har tilstaaet det, maa vise,

At vi har ingen Deel i denne Daad.

Jarl Hakon havde Lyst at kæmpe med dig,

Han bad os følge Thorer hid for at

Opholde dig, til selv med Magt han kom.

At søge Kamp og Strid er nordisk Sæd,

Han var vor Herre og hans List og Snildhed
 Forstod at lokke lettelig vor Ungdom.
 Du var vor Slægt, men kun vi kiendte dig,
 Som den, der gjorde Hakon Freden tvivlsom.
 Vi gif. Nu har sig Sagen midlertid
 Heel pludselig forandret, og med den
 Hakon sit Forsæt. Nys først har vi hørt det.
 Saa snart vi vidste det, fikst du det vide,
 Forraadt dig var en let Sag, hvis vi taug.
 Vort Digt til dig, vor Tillid til en Ridding,
 Fortiener Straf. Jeg bød dig nys mit Hoved!
 Det kanst du tage, men mistænd mig ei.

Dlaf.

Hvad skal jeg med dit Hoved, raske Evend!
 Behold det selv! du har det nødigt, mig
 Det vilde lidt kun nytte.

Carls hoved.

Edle Dlaf!

Jostein.

Saa tro mig paa mit Ord, og følg mig flux,
 Hvis ei saa drag igien paa dine Skibe.
 Men sniger sig ei Thorer hist med Grib
 Imellem Træerne?

Dlaf.

Jeg viner hiffet

Den anden Flok af mine Mænd. De lande.

Dem vil jeg underrette først, saa skal de
Omringe Den; om en liden Stund
Er Hakon fanget med sin hele Yngel.

(Til sine Mænd)

Følger med dragne Sværd igiennem Skoven,
Og gjer Jer rede til en Koffejagt.

(De gaae).

(Thor er Klase og Grib komme hurtig ind fra en anden Kant;
den første med en Kurb og en Daggert i sin Haand.)

Thor er.

Der gik han. See! der gik han med sit Følge
At hvile sig i Norges Sommergræs.

Ha Dlaf, skynd dig ei saa stærkt! Den kommer,
Den lange Hvile, før du venter den.

Nu Grib, forstaaer du vel hvad jeg har sagt?

Grib.

Hvert Ord, min ædle Herre! saare vel.

Thor er.

Du løber til, og støder Daggerten

I Brystet paa ham, mens han sidder hos mig.

Grib.

Vel, kiere Herre!

Thor er.

Naar han nu er død,

Saa hugger du hans Hoved af, og lægger

Det ned i denne Kurb, og følger mig

Til Hytten, hvor Jarl Hakon venter os,
Saa giver han dig Frihed strax, og binder
En Glavind ved din Lænd.

Grib.

Vel, vakke Herre!

Thorer.

Begrib den Tre, som du nyder, Grib!
Tænk dig, du vorder Dafs Banemand,
Ham, som vil rødde Odins Lære ud,
Ham dræber du! Om nogle hundred Aar
I Kroniken man finde vil dit Navn,
Og sige: denne Daad har Grib fuldbragt.

Grib.

Jeg længes inderligt, min vakke Herre!
Alt længe har jeg ønsket mig en Daad,
Som kunde hæve mig af Trællestanden.

Thorer.

Det veed jeg; og den faaer du nu, min Grib!
Seer, seer du denne skionne flebne Daggert,
Saa glimtende, som Nattens Lys i Vandet.
Seer du, hvor den er spids, hvor den er skarp.

Grib.

En herlig Kniv!

Thorer.

Det er ei nok med det;
Du seer kun halvt dens gode Egenskaber,

Thi mærker du i Staalet denne Rende,
Som løber ned mod Odden.

Grib.

Ja, min Herre!

Thorer (smiler lumsk).

Saa liden, som den er, saa er den dog
Veien til Hælheim, Grib!

(Seer sig om)

Her er dog ingen?

Grib.

Slet ingen. Det var kun en sulten Ravn,
Som skreg paa Fjeldet hist.

Thorer.

Den skriger efter

Sit Bytte, Grib! Thi seer du denne Rende,
Som løber ned fra Hialtet — Seer du Hialtet?
Er huult — og denne Fjeder — du forstaaer mig!

Grib.

Nei, Herre!

Thorer.

Det er sandt; saa skionne Sager,

Saa kunstige, dem kiender man kun lidt til
Her i det plumpe Nord. I Velfland har
Jeg paa min Reise kiøbt mig denne Dolk,
Jeg tænkte nemlig, som det var i Sandhed,
Hvo veed, hvortil vel den kan bruges?

Grib.

Rigtig.

Thorer.

Altsaa min Grib, har du ei ofte seet
 En saaret Ræmpe, som med samt sit Saar
 Er kommet sig igien, og bleven kærff.

Grib.

Heel ofte, Herre!

Thorer.

Men, naar nu et Stød
 Skal være vist og sikkert, seer du selv,
 Hvor lidt man stole kan paa Armens Kraft.

Grib.

Jeg veed dog ei, naar Armen kun er stærk.

Thorer.

Hvad, stærk? Hvad er da menneskelig Styrke?
 Men seer du, denne Dolk er fyldt i Hialtet
 Med en heel fielden kostbar Saft, som flyder
 I Saaret flux, og blander sig med Blodet,
 Og leverer det.

Grib.

Ha, nu forstaaer jeg først!

Gift!

Thorer.

Tys! Raab ei saa høit. Der har du Dolken.
 Vær dig forsigtig og fornuftig ad.
 Du est ei vant at bruge Daaben.

Grib

(bugger den i Haanden)

Herre!

Seg faaer en sælsom Lyst. Veed I, hvortil?

Thorer.

Nei, Grib! Dit Die flammer. Nu hvortil?

Grib.

At støde den i Eders eget Bryst.

Thorer.

Grib, est du rasende?

Grib.

Staa stille, Herre!

I kan jo vel begribe, det er Spøg.

Thorer.

Men saadant Spøg!

Grib.

I mener, for en Spøg

Var det for grovt.

Thorer.

Ja, Grib! det var for grovt,

Og nu er ikke Tiden til at spøge.

Grib.

Saa vil vi gaae alvorlig da til Værks —

Du skriger atter Ravn, saa tag dit Bytte.

(Han stöder ham Dokken i Brystet.)

Thorer (forter).

Troløse! Du har giennemstødt mit Hierte.

Grib.

Det er ei sandt. Hvad kalder du dit Hierte?

Den kolde Røddklump i den venstre Side

Gier du dog ikke dette Hædersnavn?

Den sølte aldrig, hvordan skulde den

Da føle dette Stød? Umuligt, Thorer.

Thorer.

Forræder!

Grib.

Du har nævnt dit eget Navn.

Thorer.

Ha, det er sandt! (veer).

Grib.

Det skulde du betænkt

En Kiende før. Nu er det alt for sild.

(Betragter ham).

Der ligger han, og svømmer i sit Blod.

Hvor er nu dine Rænker og din Enildhed?

Kan du ei finde paa et vittigt Indfald,

At stille Blodet med? Enfoldig nu,

Med Næsen op i Beiret, ligger han,

Og ei hans hele Livs Forflagenhed

Formaaer at hindre Veien ham til Nastrond.

Slaf. Carlshoved. Fostein. Følge.

Slaf

(til Grib, med draget Sværd).

Hvor er din Herre? Træl.

Grib

(veger ned paa Siget).

Der ligger han.

Slaf.

Hvad! Thorer Klake i sit eget Blod?

Grib.

Han seiler ned ad Elivagas Bølger

Til Niflheim.

Slaf.

Hvo har dræbt ham?

Grib.

Hoie Konge!

Han selv har dræbt sig ved sit Riddingsværk.

Slaf.

Forkynd!

Grib.

Han ville overtale mig

At støde denne Daggert i dit Bryst,

Thor veed, hvorfor? Han har formodentlig

Vel havt en indre Uffæltethed for, selv

At bløde sine Hænder.

Slaf.

Dg hvad saa?

Grib.

Jeg Dollen fik, forsynet vel med Gift;
 Jeg skulle støde den i Tryggveson,
 Men jeg tog feil, og stødte den i Thorer.
 Nu ligger han halstarrig her paa Jorden,
 Og taler ei et Ord. Jer løb hans Tunge,
 Med samt hans lille fiedke røde Die,
 Ustadiet skotted det snart her, snart der,
 Kun aldrig roligt, kjaekt; nu seer det roligt.
 Men dumt og døsig, som igiennem Horn.
 At Herre! I kan ikke troe, hvor hurtig
 Min Husbond har forandret sin Natur.

Dlaf.

Du brave Træl.

Grib.

Hvis Thorer kunde tale,

Saa skulde han bekræfte mine Ord.
 Han loved mig at blive Hakons Mand,
 At worde fri, at føre Stang og Skjold,
 At drikke Mied paa Bænk i Kongesalen,
 Hvis jeg forretted vel min Dont; men Herre
 Det kom mig for, som det var alt for dyrt,
 At kiøbe Hakons Mied med Dlaf's Blod.

Dlaf.

Ha, vakke Ungersvend! Siig! Vil du heller
 Da være Dlaf's Mand? Og vil du trofast

Bestandig stride for ham, som din Konge?
 Og sidde, til et Mærke paa hans Venstak,
 Iblandt hans bedste Kæmper.

Grib

(med Lærer i Dinene).

At Herre, Konge!

Nu smelter I min Stoltthed med Jer Godhed.
 Sligt bydes mig? Saa er da Timen kommen,
 At jeg skal bryde mine Trællebaand?
 At jeg maa græde som et Barn. Tilgiv mig!

Slaf.

Dig var jo lovet Frihed af din Færl.

Grib.

At, hvilken Frihed! hvilken Frihed, Herre!
 Jeg skulde kiope Kroppens usle Frihed
 Med Sielens; Skulle miste Trællenavnet
 For først at blive til en rigtig Træl.

Slaf.

Du christne Hedning, kom giv mig din Haand,
 Hvad hedder du?

Grib.

Grib var mit Trællenavn.

Slaf.

Saa kald dig Gris, og lad en vældig Gris
 Med stærke Farver male paa dit Skjold,
 Som slaaer en Edderflange ned til Jorden.

Grif.

Ha, jeg forstaaer Jer! Denne Edderslange
Er Thorer Klake. Ddin! det er prægtigt.
O Herre! I belønner kongeligt.

Slaf.

Kald Ddin ei! vanmægtig er hans Magt,
Du seer hans Aand i hans Tilbedere.
Hvor er nu Hakon?

Grif.

Her i Skoven, Herre!
Hist i en Bondehytte med sin Træl.
Der venter han paa Thorer med Jert Hoved.
Men jeg vil hugge Thorer's Hoved af
Og lægge det i Kurven, Herre Konge!
Saa bringer I Jarl Hakon Thorer's Hoved,
I Stedet for han skulde bringe Eders.

Slaf.

Nei, Grif! Nei! død er død. Gaaer mine Mænd
Og jorder dette døde Legem hiffet.

Grif.

Bag Nælterne i Grøften.

Slaf.

Jorder det
Bag Hyldekuffen hist, at den kan stræe
Eit hyide sorgelige Blomster ned

Paa Graven. Grif! du maa ei være grum,
Du maa ei hade efter Døden.

Grif.

Herre!

Siig mig kun bare, hvad der sommer sig,
Saa skal I see at jeg skal bedre mig.

Dlaf.

Følg mig i Stilhed nu til Hakon Jarl.

Grif.

Saa maa vi denne Vej, min ædle Konge!

(De gaae).

Et afsides Sted i Skoven ved en Bondehytte.

Hakon Jarl. Karler.

Hakon.

Har du nu vel forrettet, hvad jeg sagde?

Karler.

Ja, Herre Jarl! Jeg sagde dem paa Skibet,
At du var gaaet op i Landet, for
At trække Veiret blandt de kolde Træer,

Fordi det var for hedt paa Søen nu
 I Middagsstunden; hvilket kom deraf,
 Formedelt at den hede Sol den har
 Den Bane, at den skinner ned paa Vandet,
 Og saa fra Vandet atter op igien,
 Saa man har ondt derved at giøre, thi
 Paa Søen er der altid tvende Sole,
 At sige ikke meer, end een paa Søen,
 Men een paa Himmelen og een paa Søen,
 Det gior jo to; og det er hele Sagen.
 Paa Landet er man plaget kun af een,
 Og derfor var du gaaet op i Land.

Hakon.

Og at jeg vilde holde Maaltid her,
 Det sagde du vel ogsaa?

Karler.

Herre Jarl!

Det kan I ogsaa sagtens tænke. Naar forglemmer
 Jeg Maden, og hvad Maden anbetræffer?
 Det er det allerbedste her i Verden;
 Ekiøndt rigtig nok, man paa den anden Side
 Vel kunde vende ind, at ogsaa Drikken
 Kan ha' sin store Nytte. Det forstaaer sig,
 Jeg sagde: Jarlen æder her sin Daure.

Paa Bandet skulper Skibet op og ned,
Saa faaer man Maden i den gale Hals,
Hvad kan det hielpe?

Hakon.

Ret, min Karer! Ret!

Du est en vittig Gut. Gaae nu og hielp
Risping at syde. Jeg vil være ene.

Naar Thorer kommer, eller Thorer's Svend,
Saa lad dem frit kun træde flux herind,

Karer,

Godt, Herre Jarl! det alt skal efterkommes.

Hakon.

Gid kun jeg havde flere flige Svende,

Saa var jeg sikker, hvor jeg gik og stod.

En Hund er ikke nær saa tro og stærk,

Og dertil kommer dog, at han kan tale,

Et Redskab og et Vaaben! uundværligt.

Jeg bytted ham ei for det bedste Sværd.

(Gæfter sig.)

De andre med de skarpe Blik, og med

De kloge Ord, de staae ei til at tro,

Skiondt Thorer — Thorer! har du hilset Dlaf?

Har du alt sendt ham bort til sine Guder

I Luften hist.

(Gæfter Haanden til sit Hoved og grunder.)

Det var ei min Beslutning.

Den kom fra Thorer. Thorer maa forsvare
 Sin Daad for Ddin — Ddin vil ei vredes.
 Hvad? Skulde denne Banvid ei forhindres,
 Som trued med at styrte Guderne
 Fra deres gamle Stole? Dlaf vilde
 Ei blot tilrane sig min Kongemagt,
 Men endnu meer, Balsaunders. Lad ham falde!
 Thi brat, thi hurtig maa den hele Sag
 Forandre sig, hvis alt skal end gaae godt.
 Det er den høie Tid at standse Stormen,
 Det er den høie Tid, den høie Tid!
 I graåner, mine Haar. Men hvide Lokker,
 I snart skal worde gule, giver Tid kun.
 De skielmske Møer spotted mig tilforn,
 Fordi mit Haar var sort og ikke guult.
 Giv Tid, I Børn! Guult, guldgult skal det worde.
 Det skal forgyldes af den gyldne Ring.
 Hvo kommer der? Ha, sikkert Thorer Klake,
 Han loved mig at bringe Dlaf's Hoved,
 Mit Blik sig vægrer ved at skue did.

(Han bliver siddende i sin forrige Stilling.)

(Dlaf Indgæfesen træder ind, holder i en graa Kappe med en
 sid Hat paa Hovedet.)

Hakon

(uden at vende sig)

Min vakre Thorer Klake, er det dig?

Er alting lykkedes, og bringer du,
Hvad du har lovet? Svar mig, Thorer Klake!

Dlaf.

Alting er gaaet, som det burde, Herre!
Men undskyld Thorer, at han selv ei kommer,
Dg bringer Eder hid Kong Dlaf's Hoved!
Det faldt ham vanskeligt. Thor veed, han havde
En Slags Modbydelighed for at bringe
Det selv, og sendte mig.

Hakon.

Vel, vel, saa gaa,
Dg grav det dybt i Jordens Mørke ned.
Seg vil ei see det selv. Mit Die taaler
Ei flige Syn, det staaer for mig i Dromme.
Grav Liget ned, og sig din Herre, Træl,
At strax han kommer.

Dlaf.

Thorer Klake sover.

Hakon.

Han sover?

Dlaf.

Middagsføvn, stift har han strakt sig
Hen under nogle dunkle Hyldebuste.

Hakon.

Saa væk ham da! (affides) Nu sove, efter sig

En Gierning? Thorér! Jeg beundrer dig,
Du har et siældent Mod. (veir) Gaa, væk ham, Træl!

Dlaf.

Men vil I ikke først see Dlaf's Hoved?

Hakon.

Nei, har jeg sagt, nei.

Dlaf.

Herre Jarl! I troer,

At det seer stræffeligt og hæsligt ud,

Men intet mindre, Herre! Dlaf's Hoved

Seer ud saa sundt, som noget her i Landet.

Hakon.

Gaa, siger jeg.

Dlaf.

Nu har jeg aldrig seet.

Jeg havde hørt at Jarlen var en Helt,

Som faa i Norden, og han frygter for

At see et livløst og afhugget Hoved.

Hvor ville I da stielve, hvis

I saae det end paa Kroppen.

Hakon

(vender sig forbittret).

Træl! du vover —

Hvor har du det?

Dlaf

(tager Hatten af, og slaar Haaren tilside).

Paa mine Skuldre, Herret!

Tilgiv mig at jeg bringer Eder det
Paa denne Viis, der faldt mig mageligst.

Hakon.

Hvorledes! Dlaf! Ha, Forræderi!

Dlaf.

Min Gubbe! Spar dit raske Heltetmod.
Vox ingen Dyst med Dlaf, husk, at endnu,
Han har sit Hoved heelt og ubestaaret,
Dg at din svagelige Oldings-Kraft
Er ikkun for den hovedløse Dlaf.

Hakon.

Ha, Rislheim.

(Falder ind imod Dlaf.)

Dlaf

(Snaar Sværdet tilside, og siger med fordnende Stemme,

Saa vær tolig, siger jeg,

Dg stik dit Sværd i Balgen. Mine Mænd

Omringe Huset; mine Skibe veie

Vel op mod dine. Jeg er kommen for

At vinde Landet i en ærlig Feide.

Du selv har loffet mig med Rænker til det.

Nu staaer du som en Træl, foragtelig,

Indviklet i din egen Snare. Jeg

Vil ei benytte mig af denne Fordeel,

Som Skiebnen skienker mig. Jeg stoler paa,

At jeg kan dristig gaae dig under Diet.

Dit Anslag, som du seer, er gaaet ilde,
 Din Thorer svømmer i sit eget Blod.
 Du seer, det var mig let at gribe dig;
 At slaae dig ned var endnu mere let.
 Men jeg bekiender mig til Christi Lære,
 Og jeg foragter denne usle Fordeel.
 Thi vælg imellem tvende Kaar: Bliv Jarl
 Paa Glade, som du varst, og sværg mig Troskab,
 Hvis ei, da fly! Hvor vi da sees igien,
 Det gielder blodige og røde Pander.

Hakon (stolt og rolig).

Det sidste vælger jeg, det sidste, Dlaf!
 Du kalder mig en Ridding og en Træl?
 Det lokker høit et Smit paa mine Læber.
 Man herer, at du est en Yngling, Dlaf!
 Raadmundighed og Overmod er det,
 Hvormed din Alder melder sig. - See mig
 I Diet, Dlaf! og betragt min Pande,
 Har du hos Trælle fundet slikt et Blik?
 Og finder du, at Feighed og at Lumskehed
 Har smaalig foldet denne Pandes Rynker.
 Seg lod dig lokke. Ja naturligviis,
 Seg vidste, du behøved kun et Vink,
 For strax at slagre efter Loffemaden,
 At i din kloge Siel du agted mere
 Dit Slægtskab med en uddød Kongeat,

End Hakon Jarls beundrede Bedrifter,
 At kun du vented paa en Leilighed,
 For at forstyrre Gubben i sin Ro.
 At denne Færd jeg ønskede overstaaet,
 So for jo heller, kan det undres dig?
 At jeg bedrog en Sværmer, som foragter
 De høie Guder, kan det undres dig?
 Og kan det undres dig, at jeg tillod
 Min Kæmpes Anslag, da en fiendtlig Skiebne
 Lod til at ville styrte — mig ei blot —
 Men Valhals Guder?

Dlaf.

Hakon! mindes du,

Erindrer du dig, Hakon! at du selv
 Har været Christen? At du lod dig døbe,
 At Biskop Poppo, at du siden sveeg
 Din Eed? Hvormange Eder har du sveget?

Hakon.

Forbandet være dette Dieblis,
 Da overilet af den fledske Munk,
 Jeg lod mig daare ved en ussel Kunst.
 Han kunde bære ildrødt Jern i Haand,
 Naar først den vel var overstrøgen med
 En Heresalve.

Dlaf.

Gamle, blinde Gubbe!

Jeg ynkes over dine selvgraa Haar.

Hakon.

Ha! spar din Ynk! Saa som du seer mig her,
 Seer du det sidste Glimt, den sidste Gnist
 Af gammel nordisk Kraft og Helteliv,
 Den skalst du ikke slutte, Ungersvend,
 Med dine sygelige Feberdrømme.
 Jeg veed det vel, det er de Christnes Sæd
 At ynke, at omvende, at forbedre;
 Vor Sæd er den: dybt at foragte Eder,
 At pønsse paa Jer Undergang og Død,
 Som Gudernes og Heltelivets Fiender.
 Det Hakon gjør, og derudi bestaaer
 Hans Riddingsfærd. Ved Odin og ved Thor
 Du skalst ei slutte Norges Kæmpeild
 Med dine fromme, vaade Drømmeskyer.

Dlaf.

Velan! det kommer an derpaa, vi skilles,
 Vee dig! naar næste Gang vi atter sees.

Hakon.

Vee mig! om jeg da ikke knuser dig.

Dlaf.

Himlen vil træffe dig med sine Flammer.

Hakon.

Ha! Thor skal splintre Korset med sin Hammer.

(De gaae hver til sin Side.)

F i e r d e A c t.

S l a d e.

Offerlunden; Hakon Jarl. Et Budskab.

Hakon.

Forkynd dit Budskab, siig det uden Frygt,
Dg uden Forbeholdenhed! hvor gaaer det?
Har Bondehæren samlet sig?

Budet.

Ja Herre!

Forbittrelsen har sammenstimet dem.
Deri har paa fire Veie fra sin Gaard
Sendt Herorf rundt omkring og budt Enhver,
At han bevæbnet skulde drage hid,
Dg faae dig dræbt. Han sendte Bud til Haldor
Paa Skierdingstad, og han har atter sendt

Budstikken længer om. Med ham har Sigurd
 Den skionne Brynjolfs, før din Trilles, Husbond,
 Forenet sig, samt Alf og Skialm fra Kinol,
 Der komme for at hævne deres Syster.
 De føre Hæren an med Drm og Haldor,
 Den sammensamler sig i Drkedalen.

Hakon.

Jeg stoler paa min gode Kæmpeffare,
 Med saa, men vel bevæbnede, med kiække
 Krigsvante Mænd det blive skal en let Sag
 At splitte fra hinanden en ukyndig
 Og sammenløbet Bønderflokk.

Budet.

Men, Herre!

Den er alt stor, den bliver daglig større,
 Forbittrellsen har vel bevæbnet dem.

Hakon.

Med øieblikligt Mod, som svinder bort,
 Saa snart jeg kommer med mit Sværd. Hvad mere?
 Har Olaf nærmet sig med sine Skibe?

Budet.

Jo! han er løbet ind i Tronhiems Fiord.

Hakon.

Hvordan? I Fiorden her? og uden Modstand?
 Har Erland? har min Søn ei mødt ham?
 Og hindret Veien ham?

Budet.

At Herre Jarl!

Hakon.

Hvi sukker du? tal frit! hvad er der skeet?

Budet.

I Morges lagde Olaf ind i Fiorden
Med fem skjoldhængte, lange Krigerfibe,
Da var din Søn, din Erland, der med tre
De andre laae i Vigen, dybest inde.
Det var en taaget Dag, og Erland mægted
I denne Hast ei dem et Vink at give,
Forst meente han, at det var dine Snekker,
Men da de nærmed sig, da saae han vel,
At det var anderledes; vilde vende
Mod Landet; men det var for silde, Olaf
Gik med sit Følge hurtig ind i Fiorden.
Han troede, du varst selv, hvor Erland var,
Og bød enhver af sine Mænd roe flink.
Da Erland og hans Mænd nu kom til Lands,
Og da hans Seiler løb paa Grund, da sprang han
Med sine Kæmper overborde; thi
Hvad skulle han udrette vel med tre
Smaasnækker, uden synderlig Bemanding,
Mod fem, som vrimled af staalklædte Mænd?
Han svømmed under Vandet, og forsøgte
Paa denne Viis igien at naae til Land,

Men Olaf havde tabt ham ei af Sigte,
 Han saae den lyse Brynie, saae hans Skjold,
 Som overgik i Skionhed alle Andres;
 Bestandig troede han, at det var dig,
 Dg raabte: "Hakon! Denne Gang undgaaer du
 Ei Døden! Huster du, da sidst vi taltes?
 Da svoer vi, at det giældte røde Pander."
 Med disse Ord greb Kongen til en Roerpind,
 Dg skød den hen — O Herre! skaan mig for
 At sige meer, og skaan dig for at høre!

Hakon.

Tal! Tal! han skød Roerpinden af sin Haand?

Budet.

Dg traf din Søn mod Hovedskallen, saa raske
 Hans Linding brast, og Hiernen vælted sig
 I Havet.

Hakon

(Kiuler sin Smerte).

Har du meer at sige?

Budet.

Olaf

Fortrød, det ei var dig, han traf saa vel;
 Hans Kæmper dræbte mange Mænd, endeel
 Sik Fred, af dem erfared Kongen,
 Hvor Bondehæren staaer, og hvordan den
 Er findet mod dig, Herre!

Hakon.

Er der meer?

Budet.

Nei, Herre Jarl!

Hakon.

Gaa gaa!

(Budet gaaer.)

Dg du blev vred,

Fordi du ikke trafft mig, Dlaf? Ha!

Du kunde aldrig truffet bedre. Ham

Ham trafft du ei; min Erland trafft du ei,

Ran tog ham i sin moderlige Favn

Dg hæved ham, den fagre Angersvend,

Til Balhal. Men hans Fader har du truffet;

Dybt har du truffet Hakon i sit Hierte.

O! Erland! Erland! O min Søn! min Søn!

Bevæget, Hakon? Taarer paa din Kind?

Ha, det er længe siden. Hakon Jarl,

Du bliver gammel, græder som en Kvinde.

Han var mig kjær, han var min Alders Haab,

Thi Erik stormer om paa egen Haand.

Jeg havde seet i ham min Estermand.

Hvor er I alle svundne, mine Dromme?

(Han grubler et Dieblis, derpaa siger han forfærdet.)

Det gaaer tilbage! Ha, det gaaer tilbage!

Hvorledes? Hyllet Taager sig om Balhal?

Blev Odins gyldne Stol i Hlidskialf rusten?
 Har den alt tabt sin Glæds? du grønne Frigga,
 Ha, est du visnet hurtig, Moder! som
 En Birk i Høst? Har atter Loke stiaalet
 Dit Guldkar, Ydun! med den røde Frugt?
 Hvor er din Hammer, Thor? Hvor, Asatyr!
 Din stærke drabelige venstre Haand?
 Siig, høie Skare, har du hyllet dig
 I Mulm, og fulgt til Hæl den fromme Baldur?
 Op, Hakon Jarl! Op, gamle norske Kæmpe!
 De kalde dig en Hedning. Hædersnavn.
 Ja vel en Hedning, Hakon! thi du strider
 For Hedenold. Til Vaaben og til Seier.
 Tilgiver Hakon, høie, store Guder!
 At han har glemt Valhalla over sig.
 I høre det! I høre det. Fra nu af
 Er dette Liv for evig ofret Eder.
 Den skionne Drøm, at Aftensolen skulde
 Forgylde denne Linding, før den sank,
 Er soundet hen. En Storm har hævet sig
 Med Rusk og Slud, og hyllet Solen ind;
 Og inden Himlen bliver atter blaa,
 Nedblink Stierne paa Hakons Hoi.
 Kan tog min Søn, min Erland; Erling har jeg
 Vel end tilbage — Men hvor kan jeg haabe
 At denne spæde Epire skulde trodse

Drkanens Magt? — Saa være det da svoret
 Ved Edelfstenene i Odins Krone,
 De blanke Stierner; Aukthor, ved din Bogn,
 Som vender med sin lyse Stång mod Midnat,
 Fra nu af lever jeg for Valhals Guder,
 Hvis Stolthed rev mig hen; tilgiv mig da,
 Du skionne Saga! du fortrylled mig,
 Og var det Mishag over min Idræt,
 Som fik dig til at rynke Panden, Odin!
 Da kræv et Offer! kræv, hvad helst du vil,
 Og du skal faae dit Krav.

(Stein kommer ind med et stort Guldhorn.)

Hakon.

Hvad bringer du?

Stein.

Et Bytte fra din Fiende, Herre Jarl!
 Du veedst, at Olaf havde sendt en Flok
 Bygmestere til Lands, for strax ved Stranden
 I Skoven hist ved Fiorden op at mure
 Et Huus, et, som de kalde det, en Kirke
 For deres nye Guder. Du besøel,
 Som billigt, strax en Flok af dine Mænd
 At gaae derhen og hindre deres Daad,
 Det skeete, som du bødft. Smidlertid
 Sandt Olafs Svende ved at grave dybt

I Jorden, dette Horn. Det har vi nu
 Erobrat, Herre Jarl! og bringer dig det.

Hakon.

Vel Stein! har flere bragt det hid end du?

Stein.

Vi er en Flok.

Hakon.

Saa lad jer vel beværte
 I Borgerstuen. Hver skal have sig
 Saa stort et Horn med Mød, som dette her.

Stein.

Det skal vi tømme paa din Sundhed, Herre!
 (Saaer)

Hakon.

Et herligt gammelt Offerhorn af Guld,
 Af drevet Guld; et sielbent gammelt Horn.
 Paa denne Plads har ubetvivl tilforn
 Et Tempel staaet for de høie Guder.
 Der skulle de nu bygge dine Kirker.
 Og dine skumle Munkeceller, Naf?
 Ret, mine Mænd, at I fordrev dem; Ret,
 At I tilvandt mig denne gamle Skat,
 Saa sion, saa herlig. — Der er skrevet Runer
 Om Hornets Rand, lad see, hvad er der skrevet?

(Læser):

Brøster for din Brøde
 Din Lykke, Bonde
 Gaf til høie Guder
 Giv dem det bedste.

(Hakon staaer længe truffet og forbauset, derpaa gentager han
 Verset igien langsomt, og med Bægt.)

— Giv dem det bedste —

Det vil I altsaa Burs og Bæres Børn?
 Det bedste vil I, saa vil I formildest.
 Ha, jeg forstaaer dit Vink, du høie Skuld,
 Jeg seer dig hyllet i dit hvide Lin,
 At sidde under Aften Ygdrasil;
 Dybt stirrer du i Urdurs Kilde. Siig,
 Er Vandet rødt? Forlanger Bølgen Blod.
 Det bedste! og hvad er det bedste da?
 Min Erland faldt; I har jo alt det bedste!
 Men det har Hakon ikke offret Eder,
 Og han skal give selv det bedste hen,
 For at erhverve sig den sundne Lykke,
 Som brast ham for hans Brøde; thi han glemte
 Valhalla over sig. — Giv dem det bedste!
 Jeg har endnu en lille vakker Glut,
 Med gule Haar og Dine blaa som Gimle,
 Ukyldig som den klare Morgenstund,
 Og rask og vældig som en Buk paa Fjeldet,
 Den sidste Draabe af mit Manddoms Blod.

Ham kræver I dog ei? Du lyse Freya!
Du kræver dog ei, hvad du selv har givet?

(Grunde.)

De høie Aser kræve to Slags Offer,
Eet for at hævede deres Pragt og Herkab,
Da falder Nøg, da falder fangne Fiender,
Da hvirvle Blædesflammerne fra Jorden,
Og Odin smiler i sit Fader = Sæde.
Det andet Offer ryger til Forsoning,
Dets Luer dæmper ikkun Valhals Brede,
Da bløder Hjertet, medens Offret bløder,
Det skeer i Stilhed uden Sang og Klang,
Det er til Straf, det bringes Guderne,
Til Miskundhed, naar de har vendt os Ryggen.

(Betragter Hornet.)

Her staaer det roligt gravet ud i Guldet
Med tydelige Træk: Giv dem det bedste!
Og hvorfor bragtes det mig netop nu,
I Diebliffet da jeg svor Valsadur
At virke kun for ham? I Diebliffet
Da jeg tilstod — Iy Hakon, ingen Svaghed,
Thorgierdur Horgabrud! du gridste Skjoldmo,
Som følger Kæmperne i Striden, paa
Den hvide Ganger, med et Klæde farvet
I lunkent Blod om dine brede Skuldre,
Med Dødens Glavind i din stærke Haand;

Dit sorte Die gløder efter Kov,
 Du strækker ud din Haand, din Daggert blinker.
 Vel, Hakon lyder; Hakon skielver ei.

(Han gaaer.)

Ekov.

Tangbrand. Gris.

Tangbrand.

Vel at jeg finder dig, min Gris! hvor er
 Kong Olaf? hvad vil dette Væsen sige?
 Hvor blev han med den gamle Mand?

Gris.

De gaae

Endnu bestandig her i Skoven sammen,
 Og tale snart om dette, snart om hiint.
 Sær udelader sig den Gamle tit
 Paa en utydelig forblommet Maade
 Om Olafs Daad.

Tangbrand.

Jeg var der ei, hvordan
 Kom det sig Gris! Hvorledes er han kommen?

Grif.

Vi sad just over Pintse-Aftens Gildet,
 Jorneriet, munter, omkring Egebordet,
 Kong Olaf var ret overgiven oprømt;
 Da treen en gammel Gubbe ind ad Døren,
 Et Die har han kun; han satte sig
 Ved Døren; men Kong Olaf, som er altid
 Saa venneseel og giestfri, bad ham komme
 Og sætte sig hos ham; derpaa begyndtes
 Der med en klog og heel vidtløftig Samtal,
 Den Gamle kunde sige alle Ting,
 Han vidste selv Beskeed om hvad forlængst
 Var skeet i Landet og paa disse Steder.
 Han gantedes, men paa en egen Maade,
 Som plat ud ei var efter Olafs Smag;
 Han sagde, som jeg mærker, helligholder
 I her Forvirrernes Fæst! I mindes
 Den Aften, da de fromme Brødre hver
 Sik Lyft at snakke paa sin egen Maade,
 I Munden paa hverandre. Mener du
 At de fra den Tid har forstaaet hinanden?
 Tilsidst det faldt den gamle Mand for heds
 I Salen, og da Sommernatten var
 Saa luun og varm, saa bad han Olaf gaae
 En Vandring med sig giennem Skoven. Kongen
 Gav efter for hans Bøn. Jeg fulgte ham.

Bestandig i en Afstand. Ak, Hr. Bisp!
 I kan ei troe, hvorvidt de vandred om,
 Den Gamle førte Kongen skundom ud
 Paa Fjeldkænterne, og pegte langt
 Ud over Landet, mens han talte — Maanen
 Nedskinte klar. Det var ret underligt;
 Thi naar man stod kun nogle Skridt derfra,
 Den Gamle i sin sorte Kappe saae
 Ud som en Trolld. Jeg vilde ønske, Kongen
 Nu vilde sig begive hjem til Sengs,
 Thi det er seent, og Nattedugen falder.

Tangbrand.

Hvor er han? før mig hen til Kongen, Grif!
 Forlængst gik Solen alt i Vesten ned,
 I Morgen, naar den stiger, smiler den
 Med hellig Blik paa Vindses Sommerfest
 Og end er Aftenmæssen ikke siunget.
 Hvorledes skal jeg dog forstaae min Dlaf?
 Saaledes før han pleied aldrig glemme
 Sin fromme Pligt; Kom, lad os søge ham!

(De gaar.)

(Dlaf kommer vandrende ind fra den anden Side med Auden.
 Denne har en sort Kappe paa og en Hætte paa Hovedet.)

Auden.

Sa, jeg forstaaer dig nok, min Ungersvend!
 Den skønne Sang i disse hvalte Kirker,

Den smeltebe dit Hierte og dit Blik.
 Henreyen af de smukke Billeder,
 Du troede vist det maatte være Sandhed,
 Alt hvad du sølte, og hvad ei du sølte,
 Skal alle Nordens Lande føle med,
 Hvis ikke, smage Kraften af dit Sværd.
 Er det ei saa?

Olaf.

Du est en gammel Gubbe,
 Du est nu engang stivnet i din Tro,
 Dig kan jeg ei fortænke i, at du
 Kun kalder min Bedrift, Forvildelse.

Auden.

Du siger, jeg er stivnet i min Tro,
 Det er et godt, et saare vel brugt Udtryk,
 Og sig mig, Olaf, hvad du mener her,
 At jeg skal være; kunde man ei sige
 Om Alt, at det var ligesaa; thi Tro
 Kan dog vel ikke kaldes andet end
 En egen synderlig Tilbøielighed,
 En Drift som driver Kraften i vor Siel
 Mod det usynlige, det store Udspring,
 En Drift, som er forskiellig, efter Bæsneth,
 Den virker paa; forskiellig efter Tiden,
 Den virker i; forskiellig, som Naturen.
 Saaledes stræber disse Graner, Olaf!

Dg dette høie Fjeld. Den kiække Maade
 At hæve deres stolte Nakker frem
 Er, saa at sig, deres Tro. Du seer
 De har den samme Tro tilfælles; thi,
 Som du begriber, er det ei for Intet,
 At overalt, saavidt dit Øie rækker,
 Dg overseer det fri Nord, at Alt
 Bær Præget af en egen Hand, eet Væsen.
 I Sydens Dal, der er det anderledes,
 Der slæde sig de stive smækkre Løv
 I runde bløde Blade. Stammen kneiser
 Ei længer der med ranke Skud fra Jorden,
 Den bukker sig i fromme Krumninger
 Mørkt under Hvelvingen, omtrent saaledes
 Som dine Munke, naar de holde Messe.

Slaf.

Bespnderlige Gubbe.

Auden.

Hvor nu Himlen

Er mørkeblaa, hvor Solen daler rød
 Hver Aften, hvor de velslystfulde Lunde
 Indbyde kun til Elskov og til Sang,
 Der vaagner Strengelagens, Sangens Kunst,
 Man griber Farver, for at efterligne
 Den smukke Straaleglands og Blomstervrimmel;
 Dg Kierlighed, som spøger overalt,

Blier Præget, som sig trykker paa det Hele,
 Hvor derimod Naturen mere stræng
 Frembyder flere Steen end Blomster, hvor
 Den faldne Sne indhyller Aaret halvt
 Med sine hvide Lagen, men hvor ogsaa
 De haarde Gener strammer sig bestandig
 Med mere Styrke; hvor det blier en Dyd,
 Naturen lærer, at undvære, og at
 Forsvare vel med Kraft den sparsomt givne
 Indhegnte Fryd — der toner ingen Sang,
 Der glimrer ingen skionne Billeder,
 Men i de lange Vinternætter aabner
 Sig Sielen taus med høie Manddoms Tanker,
 Der voxer frem den indre Blomst og lukker
 Sig som en Rose omkring Qvindens Hierte,
 Og som en skion og reen og dristig Lilje
 Om Mandens Hierne. Ei paa strammet Lærred
 Med snart forsvundne skygeblandte Farver,
 Af Fjeldet selv, det uforgiængeligste,
 Sig reiser Guberne fra Jordens Skib,
 Og skue roligt hen med Tankeblif
 Ned over Dalen. Den medfødt Kraft
 Blier drevet af en en medfødt Trang til mandigt
 At øve sig, da triner Kraft mod Kraft,
 Og Tapperhed og Mandom bliver Præget
 I Nord, som hist i Syden Kierlighed.

Dlaf.

Forunderligt.

Auden.

Naar nu en Ungling, som

Af Hændelsen var kastet ned til Cyden,

Tilbage kom og bragte med en Kurb

Af spæde velske Blomster, og fik Lyst til

At plante dem i Norges Klippe-Rister;

Naar Granen og naar Birken overalt

Stod ham i Veien, og han sælbte nu

De gamle store Skove kiækt, og skaante

Selv ei det vældigste, det bedste Træ,

Paa det hans Roser skulde have Plads

At vore, Dlaf! — hvis du saae hans Daad,

Hvad vilde du da kalde den?

Dlaf.

Viig fra mig!

Auden.

En Helt, ei sandt! En Kæmpe for den gode,

Den skionne Sag, og Gubben derimod,

Som sagde: Dreng! lad mine Graner staae,

Din spæde Urt ei trives paa mit Fjeld,

Hvad vilde du vel kalde ham?

Dlaf.

Som dig.

Auden

(seer ham slibt i Sinenes).

Og hvem er jeg?

Olaf.

Auden har du jo kaldt dig.

Hvem er du?

Auden.

Ja, hvem er jeg? Vise Ungling,
Du vedst jo alt, du maa vel kiende mig.

Olaf.

Du har eet Die kun.

Auden.

Har Lyset flere?

Matten var klar med samt sit ene Die;
I Morgen skinner Solen med det andet.
Erindre dig, hvad du har hørt. Erindre
Det Maanskin, som i denne Sommernat
Helbredende har trængt sig i dit Hierte.

Olaf.

Gud! giv mig Kraft! For allerførste Gang
Har Tvivl og Angest spændt sig om mit Bryst.

(I det Olaf vender sig mod Auden gaaer denne bort med hurtige Skridt, og forsvinder mellem Træerne).

Tangbrand og Grif komme.

Tangbrand.

Ha, træffer jeg dog endeligen dig her,
 Min Konge! Jeg har søgt dig overalt,
 Hvordan skal jeg forstaae det, fromme Olaf!
 At du forglemte Aftenbønnen reent?
 Det har du endnu aldrig hidindtil,
 Og mindst paa en saa høi og hellig Aften,
 Som denne.

Olaf.

Tangbrand! (vender sig) Hvor blev Gubben af?

Tangbrand.

Jeg veed det ei. Men glem den gamle Hedning,
 Som har forvildet dig med sine Taler.

Olaf.

Ha, Tangbrand! Er alt Aftenmessen holdet?

Tangbrand.

Da Sol gik ned, da var jo Tiden, men
 Du hørte ei, du mærkte ei mit Vink,
 Den Gamles Tale lokkede dit Øre,
 Net som Sirene = Sang.

Olaf.

Hvem er den Mand?

Grif.

Elet ingen kender ham blandt dine Kæmper,

Mig kommer han heel sær og sælsom for,
Han ligner Odin hist i Jarlens Lund.

Slaf.

Han kaldte Auden sig.

Grif.

Nu, Auden, Odin,

Det falder ud paa Eet.

Tangbrand.

Min Slaf! sikkert

Har een af Odins Præster giestet dig,
Dg søgt ved vildsom og forblommet Tale,
Paa Hakons Vink, at vende dine Tanker.

Slaf.

Han være, hvo han være vil, saa er han
Et Nattespegelse fra Mørkets Engle.
Han søgte at bevise mig, hvor stor
Den Uret var, at rive Folket fra
Sin gamle Tro.

Tangbrand.

Dg til Beviis derpaa

Saa malte han dig vel med stærke Farver,
Hvor flønt den gamle Lære tog sig ud
I dette kolde Nord. At ogsaa den
Blev engang indført af en fremmed Helt,
Langt fra et andet østligt Land, derom
Blev der vist intet ymtet under Talem.

Dlaf.

Ha, Tangbrand! Du har Ret, den gamle Lære
Den blev jo ogsaa indført. Hvad er da
Hans hele Tale værd om Hæmpetroen,
Som Norden selv har avlet, selv har givet
Sit Præg!

Tangbrand.

Glet intet, Dlaf! thi saa lidet
I Norden, som paa noget andet Sted,
Det tilladt er at offre Broderblod,
Og at forglemme alle milde Dyder,
Hvad skulde vel modstaae den vilde Strøm,
Og den Fordærvelse, som Tiden avler,
Hvis ikke Tiden ogsaa stundom avled
En Helt, som klæk forjog den tykke Taage,
Og brød Sædvanens Lænker?

Dlaf.

Vel, min Tangbrand.

Tangbrand.

Det være langt fra mig, her at fordømme
Den gamle Lære, i sit dunkle Udspring,
For Intet har ei Gud forundet den
At virke vidt, udbredt og dærvot paa Jorden;
Nu er den kun en mærkelig Ruin;
Den høie Fader hisset har bestandig,
Til visse Tider, Steds, paa visse Maader

ne aabenbaret sig;
ndnu Christi Lære hort.
er sig Menneſket at gribe efter
Det bedre; nu at hænge ved den gamle
Halv misforſtaaede, halv forglemt Lære,
Var ſandt Aſguderi.

Slaf.

Nu taler Sandhed.

Tangbrand.

Giv dig i Herrens Haand, og lad dit Hierte
Bedaares ei af underfundig Tale.
Du har paataget dig et herligt Værk,
Udfør det, ſom en Helt, ſaa vil dit Navn
Befignes eengang vidt og bredt i Norden.
Du ſeer hvordan det gamle Hedenskab
Alt giſper mat, det raller alt i Døden,
Jarl Hakon ytrer intet uden Aſmagt.
Hvad mægter han?

Slaf.

I Morgen haaber jeg

Alt hellige den høie Pindſe Dag
En Seier over Hakons Hedninger,
Og over ham; alt Dagen graaner hiſſet,
Min Hær alt færdig ſtaaer, kun førſt en Bøn,
Saa flux til Slag.

Tangbrand.

Hans Trælle rante mig

Det Offerhorn, som jeg i Grunden fandt,
 Og som jeg vilde labet smedde til
 En Alterkalk. Der stod et gammelt Sprog
 Paa Hornet, som jeg fuldvel kunde lide,
 Der stod. Ifald dig brøster for din Brøde
 Din Lykke, Bønde! gik til de høie Guder,
 Giv dem det bedste; denne Indskrift skulde
 Min Kalk beholdt; hvad kan vel gives bedre
 End et uskyldigt og taknemligt Hjerte.
 De rev det af min Haand, men lad dem det,
 Gud Hertens Straf vil følge dem, saavel
 For dette Ran, som for hver anden Synd.

Slaf.

See Solen pipler alt bag Havet frem,
 Snart lyser den med sine røde Straaler
 Paa Norges første, skionne Pindse-Dag;
 End har vi ingen Kirke, D! men kommer
 Og lad os ile til Capellet, som
 Naturen gravet har i Klippen hisset.
 Da skal de høie Hymner stige fromt
 I Morgenrøden, og forjage fiækt
 Med Nattens Mørke alle Hjertets Tvivl

Tangbrand.

Nu taler du dig værdigt, fromme Konge!

(Tangbrand og Olaf gaae.)

Grif

(Som har staaet i Taster hidtil.)

En Præst, et Sendebud fra Jarlen? Ja
Heel rimeligt. — Men jeg veed nok, hvad jeg troer.

(Gaaer)

Offerlunden.

Hakon Jarl kommer med sin Erling ved Haanden.

Erling.

Det er saa koldt, min Fader!

Hakon.

Ricere Son!

Det kommer af, at det er end saa tidligt.

Du fryser Barn.

Erling.

Det er det samme, Fader!

Jeg er saa glad, fordi du loved mig

At jeg skal Solen see, naar den staaer op.

Det har jeg endnu aldrig seet tilforn.

Hakon.

Seer du de røde Straaler hist, som bryde
I Østen frem?

Erling.

(Aaer Hænderne sammen).

Åh, hvilke skønne Roser!

Åh, hvilke skønne Roser! hvor de blusse!

Men, kære Fader! siig mig dog engang,

Hvor kommer alle disse Perler fra,

Hvorned den hele Dal er oversrøet?

O! hvor de glimter imod Roserne!

Hakon.

Det er ei Perler, det er Morgenduggen,

Det som du kalder Roser hist, er Solen.

Seer du, den reiser sig?

Erling.

O, hvilken Kugle!

Hvor purpurrød? O, kære Fader! kan vi se

Ei reise hen engang til Morgensolen?

Hakon.

Mod Solen stræber hele Livet hen,

Thi seer du denne skønne røde Glands,

Som straalet hisset, det er Odins Dæ,

Det andet, som, du seer, om Matten skinner,

Med mere mat og mere hvidlig Lue,

Har han nu sat i Pandt i Mimers Brød,

For at erhverve sig den Drik, som gjør
Hans Dine mere friskt og mere skarpt.

Erling.

Hvor er da Mimers Brønd?

Hakon.

Det store Hav
Derne, dybt, som velter imod Klippen,
Det er den gamle Mimers dybe Brønd,
Den styrker Odins Dine. Dobbelt skien
Sig hæver Solen, listig vederqvæget
Af kielne Morgenbølger.

Erling.

U! nu stiger
Den alt for høit, nu kan jeg ikke taale
At see derhen; det brænder mig i Diet.

Hakon.

Alfader stiger stiger paa sin Stol i Hlidskialf,
Snart overskuer han den hele Verden,
Den gyldne Throne blinder Jordens Dine,
Hvo tør formaste sig at skue Livets
Og Dagens Konge, i sin Middagsglands.

Erling

(seer sig frøgt som om).

Hu! Hu! min Fader! hvad er det for fæle
Og gamle hyide Mænd, der staaer i Skyggen
Bag Træerne?

Hakon.

Tal ikke saa, min Søn!

Det er de høie Guders Billeder,
 Af Mennesker i Stenen gravet ind.
 De blinker ei med stærke Sommerflammer,
 For dem kan Alfurs Sønner knæle roligt,
 Og see med Vrefrygt i deres Blik,
 Kom lad os nærmere betragte dem.

Erling.

O nei! min Fader, jeg er bange, seer du
 Den gamle Gubbe, med det lange Skæg,
 Han seer saa grumt og hæsligt paa mig. Af
 Han gjør mig ganske bange.

Hakon.

Erling! Erling!

Det er Gud Ddin. Frygter du for Ddin?

Erling.

Nei, Ddin frygter jeg slet ikke for;
 Den rette Doin, som er hist i Himlen,
 Han gjør mig intet; han er god og sion,
 Han kalder Blomsterne af Jordens Skød,
 Han skinned nylig selv jo som en Blomst.
 Men denne blege, hvide Trolb, han stirrer
 Som om han stod mig efter Livet.

Hakon.

Ha!

Erling.

Min Fader, lad mig hente mig min Krands,
 Som jeg lod hænge hist paa Bussen, da
 Du vilde vise mig, hvor Solen opstod,
 Og lad os saa gaae hjem igien, min Fader,
 Fra disse fæle gamle Billedstøtter,
 Thi du kan troe, den gamle grimme Mand,
 Han mener det ei heller godt med dig!

Hakon.

Hent Krandsen, Barn! og kom saa flux tilbage.

(Erling gaaer.)

Et Offerlam maa være festlig smykket,
 Hellige Guder! seer fra Valaskjalf
 Jarl Hakons Tro og Tillid af hans Daad.

Erling

(Kommer tilbage med en hvid Blomsterkrands om sin Lofter).

Her er jeg, fædere Fader! med min Krands.

Hakon.

Knæl nu, min Søn! for Odin før du gaaer,
 Ræk begge dine Hænder høit mod Himlen,
 Og siig: Alfader! hør den lille Erling,
 Og tag ham i din milde Varetægt!

Erling

(Kaster sig paa Knæ imod Golen, strækker sine Arme ud, og siger
 barnligt og roligt udsødig):

Alfader! hør den lille Erlings Bøn!

Og tag ham i din milde Varetægt.

(Hakon, som staar bag ved ham, hæber sin Daggert under
Bennen, og vil støde til; men han taber den af Haanden.
Erling sender sig tillidsfuldt og roligt om, tager den op,
og siger, i det han reiser sig)

Der tabte du din Daggert, kære Fader,
Hvor den er skarp og blank? naar jeg blier stor,
Saa faaer jeg ogsaa flige Vaaben, for
At hielpe dig mod dine Fiender, Fader!

Hakon.

Ha, hvilken Trold nedlægger flige Ord
Bestandig i din Mund, for at
Gorfærde mig?

Erling.

Hvad feiler dig, min Fader!
Hvad har da Erling gjort? hvi est du vred?

Hakon.

Kom, Erling! følg mig bag ved Billedstøtten.

Erling.

Ik, bag den stemme Mand!

Hakon.

Følg mig, og lyd.

Der vorer Roser bag ved Billedstøtten,
Men ingen hvide Roser, røde Roser,
Blodrøde Purpur-Roser! Ha, det er en
Lyst at see, hvor flux de vore frem.
Følg, siger jeg, og lyd!

Erling (græder).

Ak, kiære Fader!

Jeg er saa bange for de røde Roser.

Hakon.

Afsted! hist, galer Heimdals Hane lydt.

Det er paa Tiden nu, det er paa Tiden.

(De gaar bag Skuepladsen)

Einar Lambeskælver

(Kommer hurtig ind, bekvæmet med Sværd og Bue).

Hvor er han da? Man sagde mig, han var

I Offerlunden; her er ingen Jarl,

Hvor er han da? hvad vil han her? det gielder

Nu om at slaae, og ei at holde Bøn.

(Han lytter. Man hører Barnes Skrig bag Skuepladsen.)

I Guder! hvad var det? Jarl Hakon! Hakon!

Hakon

(Kommer ind med blodige Hænder).

Hvo kalder mig?

Einar (behvæset).

Ha! hvad vil dette sige?

Hakon.

Hvad vil du?

Einar.

Hakon! kalde dig til Strid.

Kong Olaf hurtig har forenet sig

Med Bondehæren. Alting trækker op

Nu mod din Kongsgaard. Dine Mænd staae færdig.
 Jeg har forenet dem. Nu søges du.
 Men du varst ingensteds at finde. Har du
 Nu atter ofret?

Hakon.

Ja.

Einar.

Hvad har du ofret?

Hakon.

Mit Offer ligger bag ved Odins Billed.

Einar.

Det skal vel hielpe stort.

(Gaaer for at see det)

Hakon.

Nu er det skeet.

Nu Mod og Kraft.

Einar

(Kommer forfærdet og forbitret tilbage).

Ha! gamle runkne Seidmand!

Hvad har du gjort?

Hakon.

Formildet Odins Brede,

Ofret min egen Fryd, mit eget Haab.

For Norges Held!

Einar.

Saa knuse Nither mig,

Med Koller og med Steen i Rissheim, hvis
 Jeg end et Dieblif skal bruge Buen
 For dig og for din Skiebne, skøndt jeg elsker
 Din Datter, Berglioth.

(Riber en Guldkjede af sin Hals.)

Der har du din Riæde,
 Som den, jeg river hver en Lænke bort,
 Som bandt mig før til dig, du blege Blodmand!
 Jeg gaaer at tiene Olaf Tryggvesson,
 Din Tid er kommen. Du har lært mig gyse
 For dine Guder. Olafs Gud skal seire.
 Hvad holder mig derfra, at med mit Sværd
 Jeg styrter dig paa Stand til Hæl? Men nei!
 Meer offentligt og skændigt vorde skal
 Dit Fald. Thi fange, fange vil jeg dig,
 Og hielpe Olaf, til at hænges dig
 Op i den høieste, den værste Galge.

(Han gaaer.)

Hakon.

Det maa jeg høre.

(Man hører Vuur og Trompeter langt borte. Der raabes):

Hakon! Hakon!

Hakon

(drager sit Sværd).

Nu er Timen kommen,
 Som vælger mellem Odin eller Kristus.

Her hvor det toner, det er lutter Skioldmøer,
 Lutter Valkyrier, som slagre hen
 I Luften, og med frygtelige Raab
 Til Kampen kalde; rædsomt svaulmer Aaren
 I Heimdals Pande, saadan blæser han
 Af alle Kræfter i sit Giallerhorn.
 Thorgierdur Horgabrud! giv Tid! jeg kommer.
 Min Erling har jeg ofret dig. Ham skal
 En talrig Flok af dine Fiender følge.

(Han gaar.)

F e m t e A c t.

Gal paa Rimol.

(Nat. Thorer og Inger sidde ved et Bord ved noget Haand-Arbeide. Lysene paa Bordene ere næsten brændt ned i Stagerne.)

Thora.

Inger! du est nok søvnig, som jeg mærker.

Inger.

Det er alt længe over Midnat, Frue!
Men stille! banker det ei nu paa Porten?
Der er de.

Thora.

Det var Stormens Dag. Den bundret,
Som om den vilde rive Huset ned.
En rædsom Nat! Der pidsker Hagl og Regn
Beständig ned; og ret et Vintermørke.
Hør kun, hvordan det slaaer paa Vindverne.

Inger.

Alt, Frue! skulde Eders Brodre nu da
Vel ride hjem i dette Veir? de hie,
Til det er Dag, og til det klarer op.
Hav ingen Sorg.

Thora.

Hvis du est søvnig, Inger!

Saa gik kun du til Sengs. Mig undflyer Sønnen.
Jeg har jo vaaget alt saa mangen Nat,
Hvi skulde jeg da kunde sove nu?
Jeg veed at Slaget stod i Morges alt,
Og Skialm og Alf har lovet mig forvist,
At komme hjem, saasnart det var dem muligt,
For at fortælle mig, hvad der er skeet.
Gik du til Sengs, min Inger! Gik til Sengs.

Inger.

Saa vil jeg hvile mig da lidt, ifald Du
Tillader det, min ædle Frue! Iys!
Det rusker stærkt i Porten. Det kan neppe
Dog være Stormen.

Thora.

Hadding aabner den,
Jeg hører Trin af Mænd igiennem Gaarden.

Inger.

Det er dem! Det er dem! Jeg strax
Wil lyse; glæd dig, Thora! det er dem.

(Hun gaar ned.)

Thora.

Hvor est jeg angst og beklemmt om Hjertet,
Min Alf og Skialm mod Hakon. Hvem der vinder,
Saa har den arme Thora tabt.

Einar Lambeskiælver (kommer).

God Morgen!

God Morgen, ædle Thora! Thi hvis ei
Jeg feiler, er det Morgen alt. Derude
Høit Hanen goel paa Hald. Jeg kommer for at
Forkynde dig, hvad der er skeet i Striden.
Mit Navn er Einar Lambeskiælver. Frygt
Dig ei, at een af Hakons Benner kommer,
Thi siden han har slagtet grumt i Lunden
Sin Søn i Raseri til Guderne
For Held i Strid, saa har jeg vendt ham Ryggen.
Thora.

I Guder!

Einar.

Du har Ret, den gamle Synder
Fortiener Affky. Alting vækker den.
Du Aarsag har at hade ham, som jeg,
Thi ogsaa du har maattet gielde for
Hans Udfærd! men til Sagen, kort og godt!
I Morges gik jeg til Kong Olafs Hær.
Kort var mit Kiendskab kun til dine Brødre,

Dog blev vi Venner i en Haandevending,
 Vi lærte snart at kiendes. Man behøver
 Een Time kun i Striden, for at see det,
 Hvortil man bruger al sin Levetid
 I Freden. Nu, de stred som Mænd, det gjorde
 Den hele Skare. Konning Olaf seired;
 Han splitted som et Lyn Jarl Hakons Hær,
 Varmt gik det under blodbestænkte Skiolde,
 Hedt brændte Sværdet i det røde Saar,
 Valkyrierne vare med i Kampen,
 De fordred Blod, det fik de. Ddin skienker
 Ei mere gavmild Mød i Valaskialf.
 De fleste faldt. Men Hakon og hans Træl
 Er flygtet, og man søger dem endnu.

Thora.

Og mine Brødre, Einar! mine Brødre?
 Du kommer, ædle Helt! en fremmed Kæmpe,
 I Natten her — Jeg skielver — mine Brødre?

Einar.

Fik Forfald. De kan ikke komme selv.
 Glæd dig, min ædle Thora! Alf og Skialm
 Reed under Solens Opgang til Valhalla,
 Alt længst de siddet har paa Bænk med Ddin,
 Og stukket ud de store Horn til Velkomst.

Thora.

O Freya!

Einar.

Glæd dig, ædle Thora! glæd dig!
 Det er ei sunget just for hver Mands Bugge,
 At døe paa sliq en herlig Viis. Bestandig
 De forrest var i Slaget. Vi stred sammen,
 Jarl Hakon raste som en Bjørn i Kampen,
 Og Kampen den var haard; thi store Skarer
 Bevægede med Kraft sig mod hverandre.
 Thi Hakon havde siddet ei saa rolig
 Og stolt paa sine Kæmper, som det lod.
 Midt under Striden kom alt flere Skarer
 Til Hielp ham, og det kunde gøres nødig,
 Thi Olafs Hær var stor. Det halve Norge
 Var stimlet hen at slaae for Hakon, og
 Og den anden Deel for Olaf, thi hans Ankomst
 Fløi som en Jld i visnet Sommergræs
 Til Landets Ende. Skialm og Alf, bestandig
 Henstevned opbragt imod Hakon Jarl;
 De svoer hans Død. De ville hævne dig —
 Da faldt de begge for hans Mandoms Sværd.
 Det falder haardt, især naar han er bister.
 Hvad er det meer? Det er en Banemand,
 Som er dem værd; thi man maa sige, hvad
 Man vil, saa er Jarl Hakon dog en Kæmpe
 Som saa i Nord. Det viste han i Slaget.

Thora.

O Alf! O Skialm! O mine elskte Brødre!
O! mine Brødre!

Einar.

Jeg misunder dem.

De er Einherira. De straaie nu

I lyse Brynjer; alt til deres Lænd

Baulundur hist har smeddet blanke Sværd.

I Morgen blier de nedlagt i en Hoi,

Som trodser Evigheden. Og om Høien

Bil Olaf lægge store Bautaastene.

Hils Thora! Hils vor Søster! raabte de,

Det var de sidste Ord af deres Munde.

Jeg lovede det. Nu har jeg holdt mit Løfte.

Jeg rider med en Flok af Olafs Mænd

At søge Hakon. Olaf med en anden.

Bed Gaulaae skal vi atter sammensamles.

Olaf har stævnet Thing; jeg veed ei, hvor.

Nu har jeg gjort en lille Omvei, Thora!

For dine Brødres Skyld — Jeg troer det regner,

Min Hjelmbuff drypper. Snarlig haaber jeg

At vi faae Jarlen fat, og hævne dig.

Nu Frigga glæde dig! Farvel! jeg haster.

(Han gaar.)

Thora.

Hellige Guder! til hvad rædsom Skiebne

Har I bestemt den arme Thora? Hvormed

Har hun fortient de bittre Qvaler, som

Ufveyle med at martre hendes Hjerte?

(En Mand træder ind, balle i en Kappe, med tildækket Ansigt.)

Thora.

Ha, hvad er dette? Fremmede, hvem est du?

Den Ubekjendte.

Er vi allene her? I Sikkerhed?

Thora.

Hvad, taler du om Sikkerhed, som trænger

Dig i mit Hundelug ængster mig? Hvo est du?

Hvad bringer hid dig?

Den Ubekjendte

(Naar Kappen tilside).

Kiender du mig, Thora?

Thora.

I Guder! Hakon! —

Hakon.

Ja, ham selv; ham selv.

Thora.

Du flyer til mig?

Hakon.

Bed alle Valhals Aser,

Du undrer dig med Ret. Men jeg vil see

Det ædle Bildt, som ikke søger Skiul,

Selv under det urimeligste Lø,

Naar det forfølges strapt af lutter Hunde.

Thora.

Du blegner, Hakon! og dit Blik er mat.

Hakon.

Obin har seet det, jeg har kæmpet som
 En Ulv, der vil forsvare sine Unger.
 Med dette Sværd har jeg til Valhal sendt
 En talrig Skare Mænd. Nu er jeg træt.
 Min Hær er slagen. Lykken svigted mig,
 Og Olaf døde med sin christne Trolddom
 De norske Sværd. En Skare blev mig troløs.
 Nu har jeg ingen meer at stole paa.
 Valkyriens, den høie Rotas Haand,
 Har tungt og iiskold lagt sig om min Tinding.
 Jeg reed igiennem Natten med min Træl,
 Forladt og træt af Dagens haarde Kamp.
 Af Thirst har jeg længe alt været plaget.
 Er Vandet reent, som staaer i dette Bæger?

Thora.

O Hakon! bi dog, lad mig hente dig —

Hakon (drikker).

Vist ikke! Bliv. Ha, det har lædsket vel. —
 Ved Gaulaæ styrked endelig min Ganger;
 Jeg dræbte den, og trak min Riortel af,
 Og væded den i Blodet, for at stusse
 De Fiender, som forfølge mig.

Thora.

O Hakon!

Hakon.

Da kom jeg just din Gaard forbi, min Thora!
 Og jeg erindred mig, hvor tit og helligt
 Du havde svoret henrykt, at du varst
 Den eneste, som elskte mig af Hiertet.
 Vel vidste jeg, at Elskov kan forvandles
 Til Had. — Jeg lod det komme an derpaa.
 Her er jeg, Thora! Vil du huse mig
 For Olafs og hans Frenders Efterstræben,
 Tak være da din Kiærlighed, som jeg
 Saa lidt har vidst at skionne paa!
 Ifald du nægter det, — det koster, Thora!
 Det koster Hakon Jarl at trygle, Thora!
 Saa vandrer han igien i Natten ud.
 Op vil jeg stige paa det største Fjeld,
 Og skue sidste Gang hen over Norge,
 Hen over Riget, som har hylbet mig,
 Og derpaa falde roligt i mit Sværd.
 Da skal den vilde Storm paa sine Vinger
 Rask hæve Hakons And til Seiersfader,
 Og Sol skal finde Heltens Liig paa Klippen,
 Og sige: Høi i Døden som i Livet.

Thora.

O Hakon! Hakon! tal ei saa. Nei, Hakon!

Jeg haber ei, jeg haber dig ei meer.

O jeg vil huse dig og giemme dig,

Og tro bevare dig mod dine Fiender.

(Hun griber hans Haand.)

Hakon.

Veedst du, at jeg har dræbt med denne Haand

Min Son, den lille Erling, som bestandig

Var dig saa kjær?

Thora.

Jeg veed det. Du har offret

Ham hen til Guderne. Det vidner om

Den Yderlighed, hvortil Skæbnen bragte

Din ualmindelige Siel.

Hakon.

Og veedst du,

At jeg med denne Haand, som nu du trykker,

Har — Ja, det smærter mig, at . . .

Thora.

Ja, jeg veed,

At du har mine Brødre dræbt i Striden.

Hakon.

Og dog?

Thora.

Er Thora endnu altid Thora.

Ja, Hakon! du har handlet haardt imod mig;

Du har forstødt min Elskov med Foragt;

Dræbt mine gode Brødre! — Men i Striden
Gaaer det jo Liv mod Liv. Og Einar paastod
De var i Valhat, i Lyksalighed.

(Hun støtter sit Hoved til sine Hænder og græder; derpaa hører hun det atter, og stirrer hen paa Karlen.)

Ha, siig mig, Hakon! er det dig, som staar
I Thoras fierne, eensommørke Skovhuus,
Langt fra den lyse Kongesal paa Glade,
I Nattens gyselige Dunkelhed,
Her, hvor om Gaardens Mure Stormen stæder,
Som i mit Bryst? Siig, Hakon! er den blege,
Den tause Mand i Hallen hisset, dig,
Som mat sig, uden Hælm og Purpurkaabe
Har støttet til sit Sværd?

Hakon.

Den blege Skygge,
Du seer, var eengang Norges Herre; mægtig!
De stærke Nordmænd lod hans Bink. Han faldt
I Striden; i en Strid, som stod paa Glade.
Ha, det er længe siden; fast forglemt!
Nu gaaer hans Gienfærd kun omkring og spøger
Bed Nattetide. Hakon var hans Navn.

Thora.

Ha, jeg er hævnnet, hævnnet græffeligt!
Bort, usle Nag! Kom atter, Kierlighed!
Jeg var en Ulv i Skoven, ingen Qvinde,

Hvis nu hvert Nag ei af mit Bryst forsvandt
 Ved sligt et Syn. — O hvil dig ved mit Hierte,
 Kom lad mig tørre Sveden af din Pande,
 Kom lad mig bringe Livet i dit Blik.

(Hun omfavner ham.)

Hakon (vildt).

Hvad er dit Navn, min vakre Norges Dotter!

Thora.

Kierminde kaldes jeg blandt Dalens Piger.
 Jeg var en lille blaae, en kierlig Blomst,
 Som op var voret i din Egerod,
 Som suged alt sit hele Liv fra den,
 Som maatte gaae tilgrunde, da den ei
 Fik Lov' at spire i sin lille Krog,
 I Skyggen af sin Stamme.

Hakon.

Hm! Kierminde!

Et venligt Navn!

Thora.

O Himmel! hvad er dette?

En Feber ryfter dig i mine Arme.
 Du græder, Hakon? Store Valhals Guder!
 Det er en farlig, ny, en rædsom Tilstand,
 Naar saae jeg forhen Taarer paa din Kind?

Hakon

(med en vild Benlighed).

Kierminde! vakke lille blege Blomst,
 Paa Kampens Grav! min Taare undrer dig?
 Har du ei før seet haarde Stene græde,
 Naar de fra Kulden bragtes ind i Varmen?
 Det er en Ligsved, blege Dødens Blomst!
 Lad den ei undre dig.

Thora.

Ha, gode Freya!

Hakon.

Bjergsneen smelter, det er snart forbi,
 Den frække Vinter flyder hen i Taarer,
 Og viger for den vellystfulde Vaar,
 For Dafs Blomster. Hakon Jarl er borte.
 Det blege Spøgels gaaer igien. Men nærmer
 Jer Liget uden Frygt, og støder kielt
 En Væl igiennem det dybt ned i Jorden —
 Saa spøger det ei meer; saa er han rolig.

Thora.

Fat dig, min Hakon! tal ei længer vildt!
 Den største Siel, hvor høi og stærk den er,
 Naturen yde maa sin Ret tilsidst;
 Alt længe var dit store Hierte spændt
 Blandt lutter Fiender, lutter Harm og Modstand,
 Nu løser det sig op i mørk Forvirring!

Kom, følg mig. Under Huset er en Hvelving,
 Eldgammel, huggen ud i Klippens Grund,
 Som ingen kiender uden jeg; der vil
 Jeg skule dig, til Faren er forbi.
 Snart vil en bedre Lykke atter smile.

Hakon.

Siig mig oprigtig! troer du, Dagen smiler
 Hift paa den anden Side Hvelvingen?

Thora.

Jeg tvivler ei derpaa, min elskte Herre!

Hakon.

Dg ned i denne hule, dybe Hvelving,
 Den mørke Kiælder, ukendt under Jorden,
 Hvor Fienden standser, Faren er forbi,
 Ned i den skumle Borg, men sikre Tilflugt.
 Did vilst du bringe mig?

Thora.

Ja, elskte Ven!

Hakon

(rækker hende heftidelig sin Haand).

Kom, min Valkyrie! Min vakre Hel!
 Jeg følger kief.

Thora.

D alle milde Guder!

Hakon.

Troer du jeg skielver for dit bistré Mafyn;
 Vel est du bleg, og dine Læber blaa;
 Du dræber ei som dine Søstre rask,
 Som Hildur og den vilde Geierfægul,
 Med Diebliffets Heltespyd paa eengang;
 Du qvæler langsomt fælt, med Angstens Sis,
 Først Mandens Mod, du Grumme! siden ham!
 Men ligemeget! lad os ile, kom;
 End har du ei min Stolttheds Funke slukt;
 Jeg følger dig med faste Skridt i Graven!

Thora.

O alle milde Guder! staaer ham bi!

(De gaar.)

Skovsuld Egn ved Gaulaæ.

Olaf Tryggvesøn. Carlshoved. Tostein.

Grif. En Flok Stridsmænd.

Grif.

Det dages, Herre Konning! Himlen blaaner,
 Det lader til, at Dagen bliver saa smuk,

Som Natten fæl. Du est vist træet, min Konge!
 Vilst du ei hvile under Træet her,
 Mens Hestene faaer Hø?

Slaf.

Nei, ingen Hvile.

Jeg er ei rolig, jeg har svoret det,
 Jeg er ei rolig, før jeg finder Hakon.
 Den skændige Misgierning med hans Søn
 Skal straffes, den skal koste ham hans Liv.
 Hvor findes Mage til en saadan Daad?
 Et helligt Sagn fortæller om en Olding,
 Som med et sorgfuldt knuset Faderhierte
 Gik hen at lyde Himlens Bud. Men det
 Var kun en Prove, og hvo veed, om ei
 Det skarpe Jern var faldet af hans Haand,
 Hvis ikke Himlen havde standset den?
 Men Hakon?

Jostein.

Herre Konge! du har Ret.

Det var en græffelig, en rædsom Daad.

Slaf.

Hans Hær er adspredt, den er ikke slagen,
 Den unge Einar triumpherer alt,
 Men endnu er han mindre viis end fiæ.

Gaaer Hakon atter Tid, og redder han sig,
 Saa samle sig de spredte Strømme atter
 Snart til et Hav; jeg er ei kommen, har
 Ei pludselig forandret Tog og Daad, for
 At ødelægge Landet med Skærmhybler;
 Jeg vil husvæle det med Fred og Fromhed.
 Sin Synd maa Hakon sone med sit Blod,
 Imens han lever, er der intet Haab
 Om Rolighed. Imens den Hedning' aander
 Kan ei den kristelige Lære trives —

(Einar Tambeskielver kommer med Hakons blodige Klæder).

Einar.

Vi har ei nødig at gaae længer, Dlaf.
 Ved Naen hiffet ligger Jarlens Ganger,
 Medhugget ligger den, og tæt ved Siden
 Jeg fandt hans Silkekiortel. See her er den,
 Bestænkt med Blod. Her en af dine Kæmper
 Maa have truffet ham. Her fandt han Døden.

Dlaf.

Ha! er det sandt, du taler? Siger, Venner!
 Er dette Jarlens Kiortel?

Grif.

Kiortlen er der,
 Men hvor er Jarlen? Ligger Jarlen ogsaa
 Ved Naen?

Einar.

Nei! Ikkun hans Ganger og
Hans Kiortel; begge sudlet til med Blod.

Grif.

Bring Jarlen selv, saa slaae vi os til Ro,
For ikke. Kiender du ei Hakon bedre?
Forstaaer jeg ret, saa stikker Jarlen sikkert
Nu i en anden Kiortel. Herre! bryd Jer
For alting ei om dette Kneb. Det ligner
Den kloge Jarl. Det har han ene gjort
For at forlocke dig, jeg kiender ham.

Slaf.

Afsted! Nu er vi ikke langt fra Rimol,
Der har jeg stævnet Thing, der vil jeg høre
Om mine Sendebud paa Spor er komne.

Grif.

Der Thora boer, hun er hans gode Ven.

Einar.

Tilforn, men Hakon har fornærmet hende,
Og hendes Brødre var de værste Halse
Mod Jarlen.

Grif.

Nu, det kommer an derpaa.

En Undersøgelse kan aldrig skabe.

Man siger, gammel Elskov rustet ei.

Slaf.

Det dages meer og meer. Til Hest! Afsted.

(De gaar)

En underjordist Klippehvelving.

Hakon og Karer (kommer ind; den sidste med en
Lampe og et Madsfad).

Karer.

Saa er det Hulen, vi skal være i?

Her er ei megen Heilighed. Hvor skal

Jeg sætte Lampen?

Hakon.

Hæng den hen i Krogen,

Paa Bæggen der.

Karer.

Det kan jeg, det er sandt,

Og her er hugget Sæder ud i Klippen,

Her kan man hvile sig, Herr Jarl! Vil I

Nu spise lidt? I har jo intet nydt
Den hele Nat og Dag.

Hakon.

Jeg er ei hungrig,

Spis du.

Karler.

Det vil jeg da, hvis I saa synes.

(Han sætter sig og spiser. Hakon vandrer frem og tilbage
med lange Skridt.)

Herr Jarl! Hu! det er ret en hæslig Hule.

Saae I den sorte Kiste, som der stod

I Gangen strax, som vi kom ind ad Døren.

Hakon.

Hold Mund og spis. (For sig) I denne mørke Hvalving

Har Thora vandret mangen søvnlos Nat,

Og grædt i Eensomhed. Til hendes Grav

Var denne Hal bestemt. Den sorte Kiste

Hun tømte lod i Løn. Her, vilde hun,

Det skønne Legem udstrakt skulle vente

Forraadnelsen.

(Seer paa Karler.)

Hvi spiser du ei, Træl!

Du griber ellers graadig efter Maden.

Hvad fattes dig?

Karler.

Åk, Herre Jarl! jeg har
Slet ingen Madlyst.

Hakon.

Ingen Lyst, hvorfor?
Spis, Træl! Vær glad og munter, stol paa mig,
Din Herre.

Karler.

Åk, min Herre Jarl! I er
Jo selv modfalden og beklemmt om Hjertet.

Hakon.

Beklemmt om Hjertet? Træl! Hvad vover du?
Vær lystig! hvis du ei kan spise just,
Saa syng! syng mig en Vise.

Karler.

Hvad for en?

Hakon.

Syng, hvad du vilst, dog syng mig helst en saadan,
Hvor Sangen buldrer dumpt og dygtigt hen,
Som Regn og Haglen i en Vinterstorm,
En Buggevise, Træl! En Buggevise.

Karler.

En Buggevise?

Hakon.

At det ældre Barn
Kan slumre ind i Natten uden Skræk.

Karker.

Jeg kan en prægtig Kæmpevis, Herre!

Hakon.

Gaaer det en rædsom Ende? Lader det
 Først, som det skulde gaae fortræfflig vel,
 Men ender sig tilsidst med Mord og Død?

Karker.

Nei, Herre! Den begynder strax bedrøvet.

Hakon.

Det kan jeg lide. Dette Sving, at alting
 Saa roligt og saa muntert aabner sig,
 For desto meer at stikke af tilsidst,
 Er et til Uffekthed gientaget Kneb
 Af vore Skjalde. Morgenhimlen graa,
 Saa veed man strax, hvad man kan vente sig.
 Begynd din Sang!

Karker (singer).

Konning Harald og Erling de seiled en Nat,
 Ved Maanskin og sagte Vinde,
 Og der de komme til Dglegaard,
 Der brændte de Jarlen inde.

Hakon.

Karker, est du foreyft,
 Min Faders Dødsfang synger du mig for?

Karler.

Var Sigurd Karl da Ebers Fader, Herre!
Det har jeg aldrig vidst. Ja I har Ret,
Med ham fik det en daarlig Ende.

Hakon.

Li!

Karler.

Her findes ei engang et Stykke Maatte,
Hvorpaa man kunde hvile, eller Straa.

Hakon.

Hvis du est træt, saa stræk dig hen ad Jorden,
Saa har jeg meer end eengang giort.

Karler.

Det vil jeg

Da, hvis I ei har derimod.

Hakon.

Sov! Sov!

(Karler lægger sig ned paa Jorden, og søger ind. Hakon be-
fragter ham.)

Dorste Natur! du est indslumret alt,
Den smule Gnist, som vidned, at du varst
Et Dyr og ingen Blok, den ulmer dødt,
Dybt under Afbedyngen. Vel dig, vel dig!
Her flammer det, her stormer det i større

Ubændig Kraft. Sang du min Faders Drapa
 I denne Time, for at give mig
 Et Vink fra Nornerne? Blier Hakons Ende
 Som Sigurds? Sigurd var, som jeg, en Blodmand,
 En vældig Dyrker af de gamle Guder.
 Han tæmmed under Venſkabs Skin den fromme
 Kong Athelſtein; han hindred ham hans Daad.

(uroelig)

Hvorledes? har da virkelig i Sandhed
 Den hvide Christus overvundet Idin,
 Og bliver den et Offer for ſin Idræt,
 Som ſtandſer Sydens Tro? Det falder kiøligt
 I denne Hule! Her er koldt og fugtigt.

(Han gaar en Tid lang frem og tilbage, derpaa bliver han
 ſtaaende, og betragter Karker.)

Han drømmer. Fæle Miner tegne ſig
 Paa Trællens Aſyn. Hu! Han ligger der,
 Og griner under Lampen, ſom en Trold.

(Ruſter i ham.)

Baagn, Træl! Baagn Karker! Hvad betyde diſſe
 Afſkyelige Smil?

Karker.

Å! Ha! Jeg drømte.

Hakon.

Hvad drømte du?

Karker.

Jeg drømte —

Hakon.

Stille! Tys!

Hvad er det for en Larm her over os?

Karker.

En Sværm af Krigsfolk, Herre! jeg kan høre
Hvorledes deres Pantserplader rasle.
Det er vist Konning Dlaf's Mænd, Herr Jarl!
Som lede efter dig.

Hakon.

Den gamle Hvalving
Er ubekendt, og Thora gav mig Nøglen,
Med Jern og stærke Laase sluttet Døren.
Her er vi sikre. Hid kan ingen trænge.

Karker (lytter).

Hør, Herre! Hører I, hvad Kæmpen raaber
Her lige over Hovedet paa mig?

Hakon.

Hvad raaber han?

Karker.

At Konning Dlaf vil
Belønne den med Hæder og med Guld,
Som bringer Eder's Hoved.

Hakon

(betragter ham stilt).

Det vilst du

Dog ei fortjene? Hvorfor ryster du?

Hvi est du bleg og blaa om Læberne?

Karker.

Åh, jeg er endnu angest af min Drøm.

Siig, Herre! Hvad den vil betyde, I

Forstaaer Jer jo derpaa. I raader Drømme.

Hakon.

Hvad drømte du?

Karker.

Det allerførste var,

At vi var begge paa en Baad i Søen,

Jeg sad ved Roret.

Hakon.

Det betyder, Karker!

Du raader for mit Liv og mine Dage.

Vær tro, og staa mig bi i Nødens Time,

Saa ska jeg bedre lønne dig, end Dlaf.

Karker.

Jeg drømte meer.

Hakon.

Hvad var det? Karker! Tal!

Karfer.

Jeg drømte, at en sort og forlig Mand
Kom ned fra Fjeldet, og fortalte mig,
At nu var alle Gunde lukte.

Hakon.

Karfer!

Du drømmer ikke godt; det vidner om
Et kort og stakket Liv kun for os begge.
Vær tro! Vær tro! Som selv du har fortalt mig,
Saa er vi begge født den samme Nat;
Der bliver ikke heller langt imellem
Vor Død.

Karfer.

Saa drømte jeg, jeg var paa Glade,
Og at Kong Olaf lægge lod en Ring
Af Guld omkring min Hals.

Hakon.

Ha, det betyder,
Han lægger dig en Ring af tvundet Hamp
Omkring din Hals, ifald du trolos sviger
Din Husbond. Gaae! Sæt dig i Krogen der,
Jeg selv vil sætte mig i denne Krog,
Saa vil vi sove.

Karfer.

Som I vil, min Herre!

Hakon.

Hvor skalst du hen?

Karker.

Jeg først vil pudse Lampen.

Hakon.

Gaa, sæt dig! siger jeg, lad Lampen brænde!

Du kunde slukke den, saa sad vi her

I Mulin og Mørke. Jeg begriber ei

Hvor Folk saa rolig hver en Aftenstund

Kan slukke Lyset, før de gaae til Sengs,

Det er et hæsligt Billede paa Døden,

Langt mere sort og fælt end Døden selv.

Hvad bluffer stærkt og kraftigt, som et Lys?

Hvor bliver Lyset af, naar det er slukt?

Lad Lampen staae, den brænder døstigt; men

Den brænder dog endnu. Saa længe der

Er Liv, saa er der Haab. Gaa, sæt dig, Søn!

(De sidde begge stille en Tid lang.)

Hakon.

Nu, Karker! Sover du?

Karker.

Ja, Herre Jarl!

Hakon.

Ha, dumme, stumpe Slave!

(Heiser sig og gaar.)

Hakon! Hakon!

Er dette Dyr den hele sidste Rest
 Af din forsvundne Magt? Jeg troer ham ei,
 Thi hvad Begreb har vel en saadan Hierne
 Om Pligt og Troskab? Som en Lænehund
 Han kommer logrende til den, som byder
 Det bedste Suul. Giv mig din Daggert, Karfer!
 En Træl maa ikke føre Vaaben.

Karfer.

Herre!

J har jo skienket mig den selv. Der er den.

Hakon.

Sov nu!

Karfer.

Ja strax. (Lægger sig ned).

Hakon.

En døsig Feberrius

Omsuser i mit Hoved. Jeg er træt
 Og mat af Dagens Strid og Nattens Flugt.
 Men slumre tør jeg ei, thi denne Træl —
 Nu vil jeg hvile mig, men vogte mig
 For Sønnen dog.

(Gæfter sig ned og slumrer ind)

Karfer

(reiser sig sagte).

Nu sover han, han troer

Mig ikke ret. Han frygter, som jeg vel
 Kan mærke, at jeg skal forraade ham.
 Kong Olaf byder Guld og Hæder for
 Hans Liv. Hvad kan jeg vente meer af ham?
 Han rører sig. Hielp Thor! Han gaaer i Søvn.

Hakon

(reiser sig i Søvn; gaaer med stive Skridt frem, og stander
 midt i Gulen).

Guldhara! Graafeld! Nu, hvad vil I mig?
 Lad mig i Ro, I har fortient Jer Død,
 Jeg sveeg Jer ei med løiet Benskab. — Nu
 Hvad vil I Pigeborn? Gaaer hjem, gaaer hjem!
 Nu har jeg ingen Tid at gantes længer.
 Og Eders Fæstemænd — Og Ddins Billed
 Det sank i Gruus — Du bedst paa Krogen, Olaf!
 Nu vilst du have Hakon til at bide
 Paa Dødens Krog — Hvad græder hist bag Bussen?
 Det er det værste! Erling, græder du?
 Stak jeg for dybt? Der triller Purpurdraaber
 Udaf dit Bryst, imellem Roserne.

(Raaber høit)

Ha, Karer! Karer!

Karer.

Herre Jarl! han gaaer
 Bestandig end i Søvn.

Hakon.

Det er fuldbragt!

Der er din Daggert! Stod den i mit Hierte!

Karker.

Det vil I angre, naar I vaagner, Herre!

Hakon.

Jeg har fortient det, Karker! Stod kun til.

Karker (tager Dolken).

Han er min Herre, jeg maa lyde han.

Hakon.

Ha, skynd dig! Skynd dig, Karker! før jeg vaagner.

Du eller jeg maa døe.

Karker

(støder Dolken i hans Barm).

Saa døe da du.

Hakon (lyfter).

Der traf mig Himlens Hævn med sine Glammer,

Nu er din Spaadom opfyldt, Tryggvesøn,

Jeg føler, Lynet brænder i mit Bryst.

(Han døer.)

Karker.

Nu er det gjort, nu hjælper ingen Klage,

Om nu jeg skreg og tuded nok saa meget,

Saa tuded jeg dog ikke Livet i ham.

Nu vil jeg tage Nøglen af hans Lomme,
 Og bære ham i Gangen op til Døren,
 Og aabenbare alting for Kong Olaf;
 Saa stenter han mig baade Sølv og Guld.
 Skeet er nu skeet. Han vilde selv sin Død,
 Jeg har kun adlydt, hvad min Herre bød.

(Han løfter Piget paa sine Skuldre, og gaar.

En rummelig Plads uden for Thoras Gaard.

(Olaf Tryggvesson staar bekvæmet med Skjold og Spyd paa en
 høi Steen, omringet af Folket paa Thinge.)

Grif.

Der kommer Trønderne, Herr Konge! Nu
 Er Thinget fuldt, nu mangler ingen mere
 Af alle Dalens Sendebud og Laugmænd.
 Der kommer Bergthor Smed, den ældste Trønder,
 Han stred med dig i Gaar, men saae dig ei,
 Natten faldt paa, før Slaget var forbi.
 Det er en Mand! Du skulde see hans Dottre,
 Dem fik han med sin tredie Hustru, da han
 Var over treds.

(Bergthor kommer, fulgt af en Elare Bønder.)

Bergthor.

Der staaer han, Brødre! Seer I.
Der staaer han kongeligt paa Thingets Steen.
Ret som Haarfager, ret som Athelstein.

(Tager sin Hætte af.)

Est du Kong Tryggves Søn af Wigen, du?

Olaf.

Sa jeg er Olaf, Tryggves ægte Søn.

Bergthor.

En fager Mand! Man kiender Witten strax.
Nu Olaf! du har stævnnet os til Thing,
Sag Laugmand er for Trønderlagens Bønder,
Thi jeg er ældst. Velkommen her i Landet.
Vi stred med dig i Gaar, vi saae dig ret først
I Dag. I Gaar var ingen Tid til Syn.
Hver Norges Mand har længtes efter dig.
Med Glæde vil vi kaare dig til Konge,
Dertil est du med Wren født. See her,
Her er en Krone, Olaf! Hakon bad mig
At smedde den; men jeg har hamret Kronen
Omkring en Jernring, Halsdan Svartes Maal;
Den passer ikkun flet til Hakons Hoved.
Den faldt ham over Dinene. Nu kommer
Det an derpaa, om du kan passe den.

(Dlaf sætter den paa.)

Den passer ham, som den var støbt om Iffen,
Glaaer nu paa Eders Skiolde, Bondemand,
Dg keiser ham.

(Baabengny.)

Almuen.

Hil Dlaf Tryggvesen,
Vor Konning. Hil vor Dlaf. Trofkaab
Dg Mandfkaab sværges ham. Vi sværge helligt
Ved Ddin, Vil' og Dee, ved alle Guder!

Dlaf.

En Gud er nok, I vakkre Norges Mænd,
Dhi sværger ved den ene, sande Gud,
Som hører, og som skuer alt i Himlen.

Almuen.

Ved Dlaf's Gud, ved Dlaf's Gud! vi sværge.

(Baabengny og Glædestraab. Man hører en Larm udenfor
Skuepladsen.)

Dlaf.

Hvad er det for et Oplob hisset?

Einar (kommer)

Herre!

Fryd dig, din kongelige Sol har brudt
Sin Skj. Den mørke Tordensky er sunket,
Den tordner, og den lynet ikke længer.

Man bringer hiffet hid Jarl Hakons Liig
 Paa Skjolde. Han er myrdet af sin Træl,
 Hans gamle Kiæreste, Fru Thora, har,
 Som Grif forfikkred, ikke glemt sin Elskov,
 Hun havde skult ham i en ukendt Hvælving,
 Der er han myrdet af sin egen Træl,
 Som havde hørt Heroldens Ord og Løfter.

Dlaf.

Har du seet Hakons Liig, og er du vis paa,
 At det er ham?

Grif.

Ja! nu er det ham selv,
 Og ei hans Kiortel; som han gik og stod,
 Saaledes ligger han nu bleg og udstrakt,
 Og Blodet qvælder af et Dolkestik
 Fra Struben.

Dlaf.

Nu, Fred med hans Siel i Døden,
 Man bringe Liget, hvor man tog det fra,
 Hvor man har fundet det. Hans Død forsoner
 Mit Had; nu er det slukt. Den arme Kvinde!
 Trofast og elskovsfuld. Giv hende hen
 Det fiere Stov. Men den trolose Træl,
 Som svog sin Herre, bring ham flur til Galgen.

Grif.

Vel, vel! min Konge!

Dlaf (siger ned).

Nu afsted til Glade,

Hvo følger mig?

Bergthor.

Det hele Norrig, Konge!

Dlaf.

Vel! I skal alle være mine Gæster,

Middagen vidner om en venlig Aften,

Guldhornene skal vandre lystigt Bænk om

I Tronhiems Lunde; dem skal alle tømme

Paa Dlaf's Velkomst.

Mængden.

Hil vor Konge Dlaf!

Baabengny. De selge ham.)

Den underjordiske Hvelving.

Lampen brænder endnu paa sit forrige Sted.)

(Tvende Evende komme bærende med en sort Kiste, de sætte den faule ned midt i Hulen, og gaar. Thora kommer langsomt med et draget Sværd og en stor Krands af Græskar i sin Haand, hun staaer længe, og betragter Kisten.)

Thora.

Saa est du nu da skrinlagt, Hakon Jarl!

I Thoras Kiste, i den Kiste, Thora
 Bestemte sig. Det havde mindst jeg ventet.
 Nu Fred med dine trætte Been i Graven!
 Hvis du har syndet, har du bødet for det,
 Og ingen spille meer et frækt og grusomt
 Læssindigt Ord, til Skændsel for dit Rygte.
 Jeg elsker dig i Døden, som i Livet.
 For kort Tid siden glimred du i Nord,
 Som Solen, hvorved alting faaer sin Varme.
 Nu har den hele store Heltefare
 Forglemt dig, hylder nu et fremmed Lys.
 Et blygsomt, quindligt Hjerte ene staaer
 Endnu af stille Vemod ved dit Minde.
 Saa lad da hende yde dig den Hæder,
 Som dine Mænd har glemt i Blædens Ruus.

(Hun lægger Krandsen og Sværdet paa hans Kiste.)

Tag af din Thoras Haand en frodig Krands!
 En Krands af Norges stolte Graner slynge
 Sig om dit brede Heltesværd; den siger
 Du varst en nordisk og en fiedlen Drot,
 En Blomst, som qualtes af sin Vinterfrost!
 Engang vil Nordens Kronike fortælle,
 Naar Tidens Haand har slettet Farven ud,
 Og kun de store Dmrids staae tilbage:
 Han var en ond, en grusom Afgudsdyrker!
 Med Gysen vil man nævne da dit Navn.

Jeg gys'er ikke, thi jeg kiendte dig.
 De bedste Kræfter og det største Hierte
 Blev Offret for sin Tids Wildfarelser.
 Saa sov da vel! du store Hakon Jarl!
 Tusind god Nat! Hist glæde Seierfader
 Din Kæmpesiel! Nu gaaer jeg bort, og lukker,
 Og naar man atter aabner denne Dør,
 Da bringe Thoras Evende hendes Liig,
 Og sætte det ved hendes Hakons Side.

(Hun gaaer langsomt bort, Lampen bliver endnu bed, en liden
 Stund at brænde mat og desigt: pludseligt flammer den, og
 gaaer ud. Løglisten forsvinder i Grabhvelvingens Mærke.)

Trykfeil:

- G. K. V. I. nedsfra. Trimerer. læs: Trimeter,
 — XXI — 2. ovenfra. Chaos læs: Chaas,
 — 148 — 8 nedsfra. Fladen læs: Floden,
 — 157 — 12 nedsfra. Enie læs: Eine.
 — 165 — 6 ovenfra. Blanu læs: Blaun.
 — 185 — 10 ovenfra. Flammre læs: Flammer.
 — 221 — 11 ovenfra. Balballallas læs: Balballas.
 — 238 — 11 nedsfra. Pærestuder læs: Handelspramme,
 — 252 — 2 nedsfra. Cræff læs: Stræf.
 — 256 — 9 nedsfra. bar læs: er.
 — — 8 nedsfra. og flere Steder. Rinols læs: Rimols.
 — 259 — 10 nedsfra. Bure læs: Bue.
 — 260 — 8 nedsfra. Mostre læs: Moster.
 — 278 — 4 og 15 nedsfra. Charlshoved læs: Carlshoved,
 — 286 — 4 nedsfra. Mandoms læs: Manddoms.
 — 324 — 6 nedsfra. Infund læs: Infunde
 — 351 — 11 nedsfra: Af læs: Af,
 — 378 — 10 nedsfra. stiger stiger læs: stiger,
 — 388 — 2 ovenfra. est læs: er.
 — 391 — 6 ovenfra. Einherira læs: Einheriar,
 — 404 — 9 ovenfra. Kafer læs: Karfer,
 — 405 — 6 nedsfra. stulle læs: stulde.
-

